

W.E. Johns

Bigglesův křest ohněm

Bigglesův křest ohněm

(Biggles learns to fly)

Přeloženo z anglického vydání A Red Fox Book (1992)

Poprvé vyšlo v Boy's Friend Library, London 1935

©C W. E. Johns (Publications)

(I) Zdeněk a Petr Kettnerovi

ISBN 80-85611-59-7

BIGGLES PŘED STARTEM. (Slovo úvodem).

Vydání této knížky je odpovědí těm, kteří se ptají, kdy a kde se Biggles naučil létat. Autor ji napsal před mnoha a mnoha léty, kdy měl všechny události z první světové války v živé paměti. Bylo to dávno předtím, než mohla být řeč o nějakém Hitlerovi a do druhé světové války – kdy se odehrávají ostatní Bigglesovy příhody – bylo ještě příliš daleko. Synové chlapců, kteří knihu kdysi četli, dnes sami létají na tryskových strojích a o létání vědí všechno. Čas uhání a v aviatice dvojnásob.

Ale tyhle příběhy nemluví jen o začátcích Bigglese, ale o začátcích vojenského letectví vůbec. Čtenářům moderních Bigglesových příhod se tato jeho raná dobrodružství mohou zdát zvláštní. Překvapí je použitá terminologie, styl konverzace, způsob dorozumívání, jistá naivnost. Ale uvažme, že Biggles byl tehdy příliš mladý. Letecká služba byla tenkrát úplně jiná. Ve skutečnosti to letecká služba vlastně ještě vůbec nebyla. Bojové úkoly letci plnili podle potřeby armády a námořnictva (R.F.C, a Royal Naval Air Service).

Když se Biggles a autor jeho příběhů učili létat, letadla byla ve srovnání s dnešními stroji velmi primitivní. Bojová taktika, jak ji známe dnes, byla tehdy úplně neznámým pojmem. Každý pilot měl svou vlastní techniku, své metody a – zůstal-li na živu dost dlouho – neustále je zdokonaloval a rozšiřoval i o zkušenosti a triky svých starších druhů. Tehdy mohl každý v letounu dělat víc, než se po něm

žádalo. Jakmile byl pilot jednou ve vzduchu, řídil se tím, co mu vyhovovalo, protože neměl kontakt se zemí. S výjimkou jednoduchých světelných nebo obrazových signálů.

Komunikace jak mezi letadly, tak mezi pilotem a střelcem, se odehrávala jedinečně pomocí gestikulace, prstovou abecedou. Například zkřížené prsty znamenaly nepřátelské letadlo. Kroužek, vytvořený z ukazováčku a palce, zase britské letadlo. Palec nahoru říkal, že je všechno v pořádku. Palec dolů – pozor něco se děje. Nebo i všechno ztraceno. Že se blíží nepřátelský stroj, mohl pilot také signalizovat kýváním křídel.

Jak čtenář jistě pochopí, spisovatelova zkušenost byla stejná, jako zkušenosti jeho postav. Jen pár cvičných letů a už jdeš sólově do oblak. Pár hodin sólo a hned tě posílají do války, kde musíš spoléhat sám na sebe a na vlastní štěstí. Byly samozřejmě i oběti a byly kruté. Ale zase: válečné štěstí provázelo všeobecné veselí. Teď to všechno znamená dějiny, historii. Tajemství, jak přežít pod tlakem válečného rizika, možná společná selhání, technické závady, to se nedalo předem naučit. A to tenkrát nebyly padáky! Na druhé straně stroje byly pomalé, vyrobené ze dřeva, drátů a tkanin a tak měly při srážce lepší naději na přežití ve srovnání s vysoce moderní bojovou technikou dneška.

Slovo „HUN“, které se v této knížce užívá, se vztahovalo na všechny a na všechno, co patřilo k nepřátelům. Byla však v tom názvu i určitá „famiálnost“ více než snaha ponížovat. Kdo sám podstupuje nebezpečí vzdušných soubojů, umí respektovat i protivníka. Konečně – vždyť se už dávno předtím žákům výcvikových britských leteckých škol říkávalo – „hunové.“

(Z předmluvy k prvnímu vydání)

I nakladatelé naší bigglesovské edice, která si získala značné množství čtenářů, již dostali mnoho dopisů, které se táží, čím tyhle příběhy vlastně začínají a kde se Biggles naučil létat. Proto RIOPRESS, bez ohledu na to, kolik příběhů W. E. Johnse u nás již vyšlo, zadal překlad téhle knížky, kterou jsme – snad výstižně – nazvali Bigglesův křest ohněm.

Překladatelé Zdeněk a Petr Kettnerovi

Několik poznámek na vysvětlenou:

SOPWITH PUP – průzkumný dvojplášník s rotačním motorem, poslední slovo techniky roku 1916.

SOPWITH CAMEL – výkonnější vývojová verze Pupa s většími manévrovacími schopnostmi.

BRISTOL FIGHTER – velmi účinný dvojsedadlový víceúčelový stroj, který zůstal po mnoho let standardní výbavou R.A.F., Royal Air Force.

F.E. 28 – dvojsedadlový „úderný“ typ, používaný za I. světové války. Střelec seděl v předním kokpitu.

F.E. 2D L.V.G. – stejný typ s výkonnějším motorem.

ALBATROS – německý dvojsedadlový typ, výrobek Luft Verkehr Gesellschaft (Společnost letecké dopravy).

TRIPLANE – účinný německý jednosedadlový bojový letoun trojplášník Fokker. Byl užíván mnoha německými válečnými esy. Říkalo se mu i Tripe (volně přeloženo trojče) nebo Tripehound (honící pes).

JAGDSTAFFEL – německá letecká jednotka (stíhací perut’).

ARCHIE – protiletadlová palba (v další válce se říkalo „flak“).

B.I. Baby Incendiary bomb – malé zápalné bomby. Vyhazovaly se z kokpitu ručně. Velmi nebezpečná činnost.

JAMPOT – (doslova hrnec marmelády) slangový výraz pro válec motoru.

KAPITOLA 1

POPRVÉ NAHOŘE!

Jednoho hezkého rána na konci září 1916, roku sužovaného válkou, se objevil mladý důstojník v nažehlené uniformě královského letectva u dveří jednoho v úzkých dlouhých vojenských baráků, které vyrostly po celé Anglii během minulých osmnácti měsíců jako houby po dešti. Na okamžik se zastavil a pozoroval rozlehlý objekt, jaký až do tohoto podzimu nikde nespatriil. V dálce po několika stech yardech splýval s podzimním oparem a připadal mu jako přelud, mizící v mlze.

Mladíka cosi odlišovalo od tisíců ostatních, které také vyburcoval hluk zbraní, a kteří teď nastupovali k vojenským jednotkám v různých částech země. Jeho uniforma zatím nenesla jedinou známku boje, který by ji mohl případně poskvřnit. Opasek typu Sam Browne mu při chůzi ještě lehce vrzal, stejné jako nové kožené boty.

Na jeho vzezření nebylo nic zvláštního a už vůbec ne válečnického. Naopak. Byl štíhlý, ne příliš vysoký, tvář měl jemnou a výraz přátelský. Pod elegantně nasazenou čepičkou královského letectva vyčnívala po straně vlnitá kadeř. Oči, vyzařující radostné očekávání, byly světle oříškové. V jemně řezaných rysech obličeje překvapovala hranatá brada a pevná linka úst naznačovala jistou zarputilost, vrozenou houževnatost, která vylučovala každý náznak slabosti. Jen ruce měl malé a bílé, jakoby dívčí.

Podle ročníku narození už osmnácti let dosáhl, ale pokud by musel při odvodu předložit rodný list, ukázalo by se, že mu do této hranice ještě jedenáct měsíců chybí. Jako mnoho dalších, kteří opustili školu, jen aby se mohli zapojit rovnou do války, „náhodou“ ztratil rodný list, když šel o zařazení do armády požádat. Od té doby uplynuly už skoro tři měsíce.

Přes levé rameno si přehodil kožený plášť se semišovým lemováním. Zdálo se, že by se do něj pohodlně vešel muž dvakrát tak velký. V pravé ruce si držel leteckou kuklu, rovněž koženou, ale s kožešinovým lemem, pár obrovských rukavic s hrubým zažloutlým vlasem na líci, a ochranné brýle.

Zarazil se, když ticho náhle prorhl hlučný rachot stoupající v mohutném krescendu, který stejně rychle zanikl s hlubokým prsknutím. Ten zvuk znal. Takhle zněly letecké motory, ale dosud nikdy se k nim nedostal tak blízko. Zvuk vycházel z řady mohutných strojů, které vystupovaly z prořídle mlhy na boku objektu. Díval se tam s dychtivou nadějí, s níž očekával příští chvíle. Zatím moc k vidění nebylo. Ještě si živě pamatoval tuhle rozlehlou písčitou louku s nízkou a houževnatou trávou, kde byl během minulých dvou měsíců snad tisíckrát s pozemní školou. Bylo to letiště, přesněji letiště číslo 17 letecké výcvikové školy. Leželo nedaleko vesnice Settling v hrabství Norfolk. Ve velkých, matně se rýsujících budovách byly hangáry, skrývající mimořádnou sbírku v chvatu posbíraných letadel, na nichž se v této fázi „velké války“ (první světové 1914–1918) zaučovali adepti letectví.

Do nosu mu pronikl slabý zápach. Zvláštní aroma, které mu vyloudilo úsměv na tváři. Tenhle odér nasycoval vzduch všech letišť. Směs benzinu, oleje a laku, se používala všude k natírání plátěných ploch letadel. Spolu s výfukovými plyny to bylo prostě nezapomenutelné ovzduší.

Postavy, navlečené do leteckých mundúrů, začaly vylézat z dalších baráků a hrnuly se k hangárům, odkud vytlačovaly podivně vyhlížející stroje k betonovému pásu, bělajícímu se podél celé té dlouhé řady budov. Když mladý důstojník dostatečně ocenil pohledem celou scénérii, rychle se tím směrem vydal také.

Vanul chladný vítr, který rozehnal mraky a odhalil nízko na nebi bílý obrys slunce. Stále bylo ještě časně ráno. Začínalo však svítat a v leteckých školách se za války nesměla zbytečně ztratit ani minuta.

Došel k nejbližšímu hangáru a tam se zastavil. Hltal očima nezvyklou strukturu dřeva, směs drátů a plátna, která mu stála v cestě. Vrtule, posazená před dvěma otevřenými sedátky, se pomalu otáčela. Vedle stál vysoký štíhlý muž v letecké kombinéze. Kožený plášť měl nepopsatelně umazaný od oleje. Vlál mu ve větru a odhaloval stejně zamazanou blůzu s malým motivem páru křídel na hrudi. Pod nimi byl úzký proužek fialovobílé stužky Válečného kříže. Protřelému pilotovi by to všechno připadalo úplně všední, ale mladý nováček se na něho díval se zbožnou úctou. Bylo mu jasné, že

tenhle vysoký štíhlý muž umí létat. A nejen to. Už i bojoval ve vzduchu s jinými letadly; to dokazovalo vyznamenání na prsou. Nicméně v téhle chvíli se tvářil trochu znučeně. Mohutně zívá, když hleděl na letadlo a nejevil o ně nejmenší zájem. Pak se náhle otočil, když jakýmsi šestým smyslem vytušil, že se na něj dívá nováček.

„Tys jeden z těch chlapců z nového kursu?“ zeptal se krátce.

„A – a – ano, pane,“ dostal rozpačitou odpověď.

„Už jsi byl někdy ve vzduchu?“

„Ne, pane.“

„Jak se jmenuješ?“

„Bigglesworth, pane. Obávám se, že je toho plná pusa, ale není to moje vina. Většina lidí mi zkráceně říká Biggles.“

Instruktorovu tvář přelétl lehký úsměv.

„Rozumný nápad,“ řekl. „Oukej, Biggles, nastup si.“

Biggles zprudka vykročil. Věděl, že na tohle letiště přišel proto, aby se tu naučil létat. Ale v koutku své mysli měl o této chvíli vlastní představu. Mělo by jít o jakýsi malý ceremoniál, o úvodní předeheru, po níž by došel až do velkého finále, v němž by teprve zaujal místo v letadle za obdivných pohledů mechaniků. A teď instruktor řekl pouhé „nastup si!“ Jako by letadlo byla nějaká motokára! Mechanici tam stáli, to je pravda, ale všichni se věnovali své vlastní práci, aniž by sebe méně ocenili napínavý okamžik, který se měl právě odehrát. Jen jeden z nich, trochu podsaditý chlápek, stál u nosu stroje a se zpola nepřítomným výrazem ve tváři sledoval oblohu.

Jako ve snu si Biggles navlékl leteckou výstroj. Bylo to poprvé, co si ji bral na sebe a pocítil, jak ho její tíha tlačí k zemi. Strnule se přiblížil k letadlu.

„Dávej pozor!“

Odskočil, jakmile mu pronikavé varování dolehlo k uším přes tlustou helmu. Instruktor se mu díval přímo do tváře s nepopsatelnou zlostí.

„Co to na mě zkoušíš?“ řval. „Chceš rozbít vrtuli vlastní hlavou? Obejdi to! Tady dopředu!“

„Lituji, pane,“ zasípěl Biggles a pospíchal dopředu tak rychle, jak jen mu to těžká kombinéza dovolovala. Zvedl nohu a zachytil se jednoho z drátů, které se rozbíhaly všemi směry. Divoce hrábl po

předním okraji letadla, aby se zachránil, ale ruka už jen švihla do prázdna. V příštím okamžiku dopadl na zem jak dlouhý tak široký.

Instruktor na něho pohlédl tak pohrdavě, že Bigglesovi málem vyhrkly slzy. Podsaditý mechanik mu přišel na pomoc.

„Strč levou nohu do téhle díry – teď dej tu druhou semhle – a vyšvihni se nahoru. Tak je to správné!“

Bigglesovi připadal kokpit až nepřiměřeně malý, ale nějak se tam konečně vtěsna a spustil se na sedátko s úlevným povzdechem. Něco ho jemně šťouchlo do temene hlavy. Divoce poskočil.

„Připoutej se!“ řekl přísný hlas, „a nohy a ruce nech co nejdál od ovládacích pák. Jestli začneš dělat nějaké nesmysly, praštím tě do lebky tímhle!“

Biggles jen s potížemi otočil hlavu, aby se na „tohle“ podíval. Velký železný klíč měl přímo pod nosem. V té chvíli se dal stroj do pohybu. Nejprve pomalu, ale rychlost se neustále zvětšovala. Zachvátila ho panika. Trhavými pohyby začal dolovat oba konce koženého řemene, na němž si seděl. Trvalo mu skoro minutu, než si to vůbec uvědomil. „Jestli teď půjde do vývrtky, určitě vypadnu!“ zamumlal si hořce a dál bojoval s pásem. Stroj se náhle odlepil od země. Biggles se chytil obou okrajů kokpitu, a když se pevně držel, pohlédl dolů. Hangáry se začaly vzdalovat.

Několik příštích minut, které mu připadaly nejméně jako hodina, působily jako noční můra. Stroj se hned zvedal, hned zase padal. Každou chvíli se naklonil na jedno nebo druhé křídlo v povážlivém úhlu. Dokázal si uvědomit jedině: „S touhle věcí nikdy létat nebudu. Nikdy, co budu živ! Musel jsem se zbláznit, že jsem na to vůbec kdy pomyslel.“

Lesy, pole a domy dole defilovaly v divokém chaosu, každý obraz vypadal v té chvíli jako vlastní kopie. Ať by mu pilot řekl, že jsou nad kterýmkoliv hrabstvím Spojeného Království, musel by tomu věřit.

„Už jsme snad nějakých padesát mil od letiště,“ pomyslel si najednou. Ale když se nos letadla sklonil, spatřil obraz řítících se hangárů, které se nebezpečně blížily. V první chvíli nevěřil, že by to mohly být „jejich“ hangáry. Považoval je za přelud své představivosti. Ale pak ucítil náhlý náraz, jak kola dosedla a než

úplně pochopil, co se vlastně stalo, stroj doroloval přesně tam, odkud se prve odlepili, a zastavil se. Biggles pozoroval s údivem ten zjevný zázrak a neprojevil sebemenší snahu po jakémkoli pohybu.

„Tak, jak se ti to líbilo?“ slyšel hlas přímo u ucha. Biggles se neohrabaně nadzvedl a otočil se. Instruktor se zrovna usmíval.

„Velkolepé!“ zakřičel nadšeně. „Přímo špičkové!“

„Nebylo ti špatně?“

„Ani trochu.“

„To se divím. Házíme s tím tak proto, aby se každému udělalo špatně. V tom případě musíme létání zabalit, dokud si na to lidi nezvyknou. Pojď a napiš svůj čas na tabuli letů. Zaveď si i vlastní knihu. „První let. První zkušenost ve vzduchu – pět minut.“

„Pět minut?“ zvolal Biggles nevěřícně. „My jsme byli ve vzduchu jen pět minut? Zdálo se mi, že je to nejmní půl hodiny.“

Instruktor se zastavil před tabulí s nápisem „Letka A“, kde byla napsána jména.

„Jak jsi říkal, že se jmenuješ?“ zeptal se zamračeně.

„Bigglesworth, pane.“

„Ze které jsi letky?“

„Letky? Nevím, pane.“

„Tak ty nevíš?“ rozčílil se instruktor. „Kdo si k čertu myslíš, že jsi? Takhle plýtvat mým časem! Kde si myslíš, že se teď flákáš? Tohle jsou hangáry letky „A“!“

Znervóznělý Biggles rychle couvl, patami zachytil o malý výčnělek, a kdyby se nepodřel kolemjdoucího důstojníka, určitě by upadl na zem.

„Hej! Opatrně s těma rukama!“ zaburácel postižený. „Tohle je letecký výcvik a ne zápasnická škola!“

„Je mi líto!“ vykřikl Biggles v rozpacích, když znova získal rovnováhu.

„Nejmenujete se náhodou Bigglesworth?“ pokračoval důstojník, sporrý, nevysoký chlapík s hrozivou jizvou na tváři, která se táhla od oka až nad bradu.

„Ano, pane,“ odpověděl váhavě Biggles.

„Takže, co děláte tady dole? Vy patříte do mé letky a takhle zdržujete celou třídu.“

„Já už jsem letěl, pane,“ protestoval Biggles.

„Cože jste?“

„Má pravdu,“ zabručel první instruktor. „Přišel sem, já jsem si přirozeně myslel, že je to jeden z mých chlapců. Měl byste si na své žáky dávat lepší pozor!“

Biggles už neváhal ani okamžik a pospíšil si k asfaltovému plácku, kde stála malá skupinka adeptů létání, kteří si prohlíželi své zbrusu nové uniformy. Čekali netrpělivě u brány hangáru.

„Kde jsi?“ vykřikl jeden z nich. „Nerky tě hledá už celou věčnost!“

„Nerky?“

„Kapitán Nerkinson. Říkáme mu Nerky, protože je to kratší a protože jako nervák vypadá. Už aspoň desetkrát havaroval, takže není divu. Podívej, támhle zrovna jde.“

„Tak neztrácejme čas, mládenci,“ spustil instruktor. „Postavte se okolo téhle mašiny a já vám o ní něco povím.“

Žáci vytvořili uctivý půlkruh kolem stroje, na který jim ukázal.

„Toto letadlo,“ začal, „se nazývá Maurice Farman Shorthorn. Neboli Krátký roh. Asi proto, že nemá žádné rohy,“ usmál se. „Někteří mu říkají Rumpity. podle toho jaký dělá randál. Jiní ho nazývají „Ptačí klíčka“ kvůli tomu množství lan a drátů, které do něj nacpali. Nejsnáž zjistíte, jsou-li všechny na svém místě, když mezi křídla pustíte kanárka. Jestli pták vyletí, můžete si být skoro jistí, že nějaký drát chybí.“ Zasmál se.

„Pamatujte si, že když tahle mašina začne rotovat, nikdy se už nezastaví. A pokud poletí střemhlav, vemte na to jed, že je schopná cestou ztratit obě křídla. Pro začátek vás vezmu nahoru právě s ní. Pokud se to někomu nebude líbit, stačí říct a může být ihned převelen k pěchotě.“

Zdálo se, že instruktor už jenom šeptá. To jim v uších znělo stále sílící hvízdání. Všechny oči se upřely vzhůru ke stroji, který se teď blížil k zemi. Byla to také „Rumpity“. Zdálo se, že klesá jako postřelená, jako by klopýtala po neviditelném schodišti, ale pilot přesto seděl vzpřímeně.

Instruktor tiše zasténal, jako by ho náhle přepadla prudká bolest.

„To je určitě Rafferty, na to dám krk!“ zamumlal. „Myslel jsem bláhově, že už jsem ho toho zlozvyku zbavil. Dívejte se na něj! Všichni! A teď pochopíte, proč se tady každý instruktor musí zbláznit!“

Nováčkové na ploše před hangárem sledovali letadlo. Biggles se zvědavou směsicí obav a úžasu. Nákladní auto s tuctem mechaniků, kteří svírali ruční hasicí přístroje, již vyráželo od hangáru k místu předpokládané katastrofy.

Pilot přistávajícího stroje pokračoval ve střemhlavém letu za stálého krátkého pošukávání. V poslední chvíli se zdálo, že si uvědomil nebezpečí a přitáhne knipl k sobě, aby stroj zase zvedl. Ten se vzepjal jako splašený kůň a sklouzl zpět. Byl však už příliš nízko, takže nejprve se k zemi přiblížil ocas letadla. Pak se ozval děsivý zvuk praskajícího dřeva a trhající se látky potahů a pak stroj definitivně zmrtněl v oblaku létajících třísek. Pilot vystřelil ze svého sedadla jako by ho vymrštila neviditelná pružina a se skloněnou hlavou kličkoval na ploše jako postřelený králík. Pak se ke všeobecnému překvapení zastavil, narovnal se a začal se kajícně mlátit do hlavy. Všichni nováčkové se nahlas rozesmáli.

Kapitán Nerkinson střízlivě pokýval hlavou.

„Právě jste viděli ukázkový příklad,“ řekl, „jak nemá vypadat přistání!“

KAPITOLA 2

PŘISTÁNÍ – NEZNÁMO KDE

O týden později přistála „Rumpity“ na polním letišti. Kapitán Nerkinson se spustil na zem. Biggles v předním kokpitu se jej chystal následovat, ale instruktor ho zarazil.

„Jsi absolutně O.K.,“ řekl. „Až na to, že se snažíš přistávat moc rychle. Nezapomeň na to! Tak do toho!“

„Cože? Do čeho?“ vykřikl Biggles, jako by nemohl věřit svým uším.

„Slyšel jsi dobře. Je to jasné jak facka. Ale nesmí to trvat víc než deset minut.“

„Nebude, u Joviše nebude. Na to můžete vsadit krk!“ prohlásil Biggles procítěně. Ještě jednou přehlédl letiště zkoumavým pohledem jako plavec, který se chystá poprvé skočit do vody z vysoké věže a vybírá si kam. Pak, jako by se mu náhle ulevilo, otevřel plyn, motor divoce zaječel a Biggles uchopil tu zvláštní věc, kterou v „Rumpity“ nazývali knipl.

Stroj se pohnul a začal opisovat široký oblouk vstříc živému plotu. Biggles si myslel, že dokončí celý kruh, ale v obavě, aby nenarazil do hangáru, stroj srovnal.

Ocas se mírně nadzvedl a Biggles teď lehce přitáhl knipl k sobě. K jeho velkému překvapení se celý stroj odlepil od země jako peříčko, ale ručička ukazatele rychloměru se povážlivě zakývala u kraje stupnice. Opět zatlačil páku, ale udělal to příliš rychle. Srdce se mu trochu sevřelo, když zjistil, že motor na tak rychlé stoupání nestačí. Srovnal nos letadla s obzorem a udržoval chod motoru v rovnoměrných otáčkách. Jeho sebedůvěra vzrostla. Uvědomil si, že letí sám.

Letoun se náhle ošklivě propadl. Biggles cítil, jak mu srdce stoupá až do krku a vykřikl: „Hej, ty tam!“ jako by promlouval k divokému hřebci. Zvuk jeho hlasu mu zvýšil sebejistotu. A tak čas od času si dodával kuráž větami jako: „Stůj klidně!, Hyjé má krásko! A takhle je to dobře!“

Náhle se zarazil. Došlo mu, že je čas, aby dokončil okruh a vracel se k letišti. Rychle pohlédl pro orientaci přes levé rameno, ale hangáry neviděl. Vyklonil se tedy z kokpitu trochu víc a znovu se rozhlédl. Letiště nikde nespátřil. Zmizelo tak dokonale, jako by se otevřela země a budovy prostě spolkla. Na čele mu vyrazil pot, když nasadil k další zatáčce, aby prozkoumal každý bod terénu a zkontroloval směr podle kompasu. Jenže letiště ani teď neviděl.

Trvalo několik dalších sekund, než si uvědomil, že se ten zlomyslný zázrak opravdu stal.

„Nevadí,“ mumlal si pro sebe. „Musím se jenom vracet stejnou cestou, kudy jsem přiletěl a nemohu to minout.“

Dalších pět minut pozoroval pod sebou krajinu, o níž si byl jistý, že ji nikdy předtím neviděl.

Srdce mu bušilo, rty mu vyschly. Šok z toho, že se dočista ztratil, ho zasáhl naplno. V zorném poli se mu na okamžik mihlo jiné letadlo. Zdálo se mu, že skáče do strany jako nějaký velký luční koník. Dychtivě se pustil za ním. Třeba ani neletí na jeho letiště, napadlo ho. Ale to mu nevadilo. Teď by mu přišlo vhod každé letiště. Posunul páku kormidla a podíval se dolů, aby si ujasnil směr.

Když opět vzhlédl, stál stroj téměř ve vertikální poloze. S hrůzou a s vypětím všech sil jej srovnal, až se mu z toho zapotila skla leteckých brýlí. S nervózním výkřikem si je posunul na čelo a rozhlédl se, kde je druhé letadlo. To ale mezitím zmizelo. Bloudil pohledem všemi směry. Sever, jih, východ i západ. Bezvýsledně namáhal zrak. Srdce se mu téměř zastavilo, když spatřil železniční trať. Zamířil jejím směrem.

„To musí být koleje vedoucí do Settlingu,“ pomyslel si a začal je s nadějí sledovat. Měl vcelku pravdu. Byla to trať do Settlingu. Jenže naneštěstí zvolil opačný směr.

Za nějaký čas, který mu připadal jako věčnost, ho ohromil zase nový jev. Zdálo se, jako by se krajina náhle zkrátila. Jako by prostě končila v prostoru. Na okamžik se zamyslel, než vletěl do pásu husté mlhy. Když se opět rozjasnilo, nestačil se divit. Tvar toho, co viděl pod sebou, mu připadal povědomý, ale nějakou chvíli jej nemohl nikam zařadit. Vypadalo to jako loď, ale jak by mohla loď plout v mlze? Pak se mu objevila v zorném poli i další menší loď. Tahle skutečnost ho úplně ohromila.

Díval se na mořskou hladinu? Zdálo se mu to nemožné. Pokud si dokázal vybavit mapu, pobřeží mělo být minimálně čtyřicet mil od Settlingu. A bylo. Měl halucinaci.

„To je strašné!“ zasténal a odvrátil oči od zakázaného divadla a obracel stroj. Do tváří ho teď uhodil proud chladného vzduchu a předměty na zemi před ním náhle rostly. Zaťal zuby. Bylo mu jasné, že se otáčí příliš proti větru. Vrhł letmý pohled na výškoměr a zjistil, že ukazuje čtyři sta stop, zatímco ještě před chvílkou stála ručička na dvanácti stech.

„Dobrý Bože, tohle už nikdy nedělej!“ přikázal si zlostně.

„Co to říkal Nerky? Nikdy neztrácej hlavu! To je ono.“ S námahou si vytáhl rukáv a podíval se na hodinky. Byl ve vzduchu už

hodinu a půl a Nerky mu přece říkal, aby se nezdržel víc než deset minut.

Obával se, jak dlouho ještě dokáže vystačit s palivem a uvědomil si, že ani neví, kolik bylo v nádržích, když odstartoval. Pomalu se začalo stmívat. Nakonec se brzy setmí docela, a jakou pak bude mít naději, že najde cestu? Vzpomněl si, že má v kapse složenou mapu, ale k čemu mu bude mapa, když neví, kde je? To mohl zjistit jedině tak, že by přistál a někoho se zeptal.

„To je jediná možnost!“ uvědomil si zoufale. „Takhle bych se tu mohl točit v kruzích až do konce života a letiště bych nikdy nenašel.“

Začal vyhlížet terén s rovným polem, kde by mohl přistát.

Nějaký čas letěl, než objevil vhodné místo. Bylo to zvláště rozlehlé pole, nádherně zelené a Biggles se tam chystal přistát. V poslední chvíli ho zarazilo, že sytou zeleň přerušovaly příčné pruhy. S výkřikem opět vystřelil vzhůru, když už málem dosedal mezi hlubokými brázdami v poli tuřínů.

Uplynula další čtvrt hodina a objevilo se další velké pole. Vypadalo jako strniště, které by letadlu nemělo uškodit. Pro jistotu se k němu blížil velmi opatrně. Až když si byl jistý, že strniště je na rovném poli, stáhl plyn. Ticho, které se rozhostilo, když motor vysadil z otáček, ho ohromilo. Díval se upřeně na zem, jak se rychle přibližuje.

Během příštích sekund, plných agonizujícího napětí, si sotva uvědomoval, co dělá. S nevýslovným uspokojením a ohromnou úlevou přijal, když slyšel rolovat kola po pevné zemi. Stroj se zastavil a Biggles si prohlížel krajinu. Po přestálé hrůze též nechápal, jak se dostal vůbec na zem.

„Já jsem přistál!“ jásal plný radosti. „Přistál jsem a nic jsem přitom nerozbil! Jak jsem to dokázal? Stará dobrá mašina!“ pokračoval a hladil dřevěný okraj kokpitu. „Muselas to, holka, udělat sama. To jsem přece nebyl já. Ale teď je problém, kde vlastně jsme?“

Postavil se v kokpitu a rozhlížel se kolem. V dohledu nebyla živá duše, ani maličká známka po lidské činnosti.

„Vybral jsem si jediné místo v celé Anglii, kde vůbec nejsou silnice, domy ani lidé!“ pomyslel si hořce. „Kdybych se chtěl rozběhnout třeba až k obzoru, abych někoho nebo něco našel, vrátil

bych se sem za tmy. Nebo bych se cestou ztratil a přišel bych i o letadlo,“ bědoval nešťastně.

Chtěl vyskočit. Vtom k němu dolehl zvuk leteckého motoru. Byla to také „Rumpity“ a co víc, směřovala rovnou k němu. Zdálo se, že pilot chce přistát na stejném poli.

„Zaplať Bůh!“ zamumlal Biggles. „Teď se konečně dozvím, kde jsem!“

Měl pravdu, už k tomu zbývala jenom chvilka.

„Rumpity“ přistála. Pilot vyskočil z letadla a zamířil k němu. Jeho chůze se zdála Bigglesovi nějak povědomá.

„Je to možné?“ pomyslel si. „Zatraceně, je to tak. Jsem asi v pěkném maléru!“

Kapitán Nerkinson, s naježeným obočím, černým jako bouřkový mrak, šel přímo k němu. „Na co si to zase hraješ?“

„Hraju?“ opakoval Biggles v úžasu. „Já?“

„Ano, ty! Kdo ti dovolil přistát mimo letiště?“

„Já sám,“ odpověděl po pravdě Biggles. „Chtěl jsem jen zjistit, kde jsem. Ztratil jsem se. Protože jsem věděl, že jsem se dostal příliš daleko od letiště, takže...“

„Ty ses ztratil? Co mi to tu povídáš? Za poslední hodinu jsi třikrát proletěl nad letištěm. Viděl jsem tě...!“

„Já že přeletěl nad letištěm?“

„Letěl jsi přímo přes ně! Právě proto jsem se tě vydal honit.“

„Já letěl nad letištěm!“ Biggles zavřel oči, potřásl hlavou a otrásl se. „Takže to můžu být od něj sotva pár mil,“ pokračoval.

„Pár mil? Pár yardů, ty mladý blázne! Je na druhé straně toho remízku!“

Biggles slabostí klesl nazpět do sedátka.

„Dobrá, musíme zpátky,“ řekl instruktor. „Let’ přímo za mnou a nespouštěj ze mě oči.“

Pospíšil zase ke svému letadlu a vzlétl. Biggles ho následoval. Vedoucí stroj pouze přeskočil vysoký živý plot a opět začal klesat. Biggles mohl sotva uvěřit svým očím, když se před ním náhle objevilo letiště. Zdálo se mu nemožné, že by byl přehlédl taková obrovská stavení.

Začal klesat za kapitánem Nerkinsonem jako loď na vlně v těsném závěsu. Zdálo se mu, že letí mnohem rychleji, než letoun před ním. Nos jeho stroje se téměř dotýkal Nerkyho ocasu. Viděl, jak se instruktor vyklonil ze svého sedadla a ohlédl se přímo na něj. Měl nezvykle bledou tvář. Zdálo se, že něco křičí.

„Myslí si, že do něj chci vrazit,“ uvažoval Biggles. „A také se tak stane, pokud mi neuhne z cesty. Měl by přece s jistotou vědět, že nemohu zastavit.“

Instruktor přistál. Ale nezastavil stroj hned. Místo toho spěchal napříč ke vzdálenému konci letiště. Biggles jej v těsném závěsu následoval.

„Přece ho teď neztratím,“ mumlal si pro sebe.

Kapitán Nerkinson opsal široký oblouk k budovám a pak, ještě než stroj úplně zklidnil, vyskočil a prchal do bezpečí.

Biggles minul jeho letoun jen o pár palců. Skutečně by byl do něj zřejmě narazil, kdyby jej půl tuctu mechaniků nechtylo za křídla, když si uvědomili hrozící nebezpečí.

„To se mě pokoušíš zabít?“ zeptal se ho kapitán Nerkinson ledovým hlasem. Těžce oddychoval.

„Řekl jste, abych vás neztratil.“

„Já vím. To jsem sice řekl, ale nikdo po tobě nechtěl, abys mě smetl z dráhy, ty šílence!“

Instruktor se postupně uklidnil a zamířil k hangáru. Přes rameno utrousil: „Jdi a zapiš si svůj čas. Jestli se budeš lepit na ocasy Hunů tak, jako jsi to předvedl se mnou, bude z tebe výborný stíhač.“

O tři dny později se setkala malá skupinka u nástěnné tabule před velitelskou kanceláří.

„Co je to?“ zeptal se Biggles, když se mu podařilo protlačit se blíž.“

„Rozmístění,“ řekl někdo.

Biggles se prodral k tabuli a chvíli hledal očima v abecedním seznamu jmen, než našel to své. Četl:

„Kap. Bigglesworth J. do letecké školy č. 4. Fransham.“

Převelení nabývalo platnosti následujícího dne.

Večer horečně balil výstroj, aby společně se čtyřmi dalšími důstojníky, s nimiž byl převelen na stejné letiště, stihl noční vlak do své nové posádky.

Když dorazili na místo, již se rozednívalo. Ačkoliv tato letecká škola, ležící na pobřeží v Lincolnshire nebyla příliš vzdálená, cestu komplikovalo několik zdržení a přestupů. Na nádraží už na ně čekal nákladní vůz, který je i s jejich zavazadly dovezl až k velitelské kanceláři.

Biggles zaklepal na dveře, vstoupil a zasalutoval.

„Kapitán Bigglesworth se hlásí do služby, pane,“ řekl bystře.

Štábní důstojník se podíval do papírů. „Sekretář vás zařadí do jednotky, Bigglesworthe,“ řekl. Ubytujte se co nejdříve a pak se hlase u letky „A“ majora Macclestona.“ Pokýval hlavou a nerušeně pokračoval ve své práci.

Biggles si uložil věci v pokoji, který mu přidělili, a pak hned zamířil k hangárům. Tam se dozvěděl, že major Macclestone je právě ve vzduchu.

Moc ho to nepřekvapilo. Obloha byla plná letadel. Typy AVRO, B.E., F.E., Pup a jeden nebo dva další, které Biggles nedokázal rozeznat. Mnohé z nich kroužily nad vzdálenější stranou letiště a čas od času se řítily střemhlav k zemi. Zřejmě tam byl nějaký cíl. Do uší se mu zarývaly dlouhé dávky střelby z těžkých kulometů.

Později se dozvěděl, že vzdálená strana letiště spadala příkře k moři. K dlouhému, opuštěnému pobřeží, na kterém byly umístěny havarované letouny jako cvičné cíle. Na asfaltové ploše postávali důstojníci jednotlivě nebo ve skupinkách a čekali, až přijdou na řadu a budou moci vzlétnout.

Letadlo typu Pup, jednomístná stíhačka s kulometem v lafetě, jehož střelba byla synchronizovaná s vrtulí, takže kulky prolétávaly mezi jejími listy, rolovalo na start. Biggles stroj sledoval s mimořádným zájmem, protože tohle byl typ, na jakém si toužebně přál létat. Jiné letadlo – typu F.E. – se zrovna chystalo přistát a Biggles ztuhl hrůzou. Poznal, že srážka je nevyhnutelná.

Viděl, jak se střelec na sedadle F.E. vztyčil a zakryl si rukama tvář. Pak se do něj zabořil s děsivou silou Pup. Na okamžik se oba stroje zastavily, zaklesnuty do sebe, jako by je ve vzduchu

přišpendlil. Pak se rozpadly na kusy, které se řítily k zemi s příšerným rachotem, na jaký nemohl zapomenout nikdo, kdo jej třeba jen jednou slyšel. Z boku prvního vyšlehl plamen vysoko k nebesům. K hororové scéně se bleskově rozjela sanitka a Biggles se odvrátil s pocitem náhlé nevolnosti. Byla to první opravdová srážka, kterou v životě viděl.

Seržant na něho soucitně pohlédl. „Ošklivý případ, pane,“ řekl pak jakoby mimochodem. Jako by sledoval fotbalový zápas, v němž teď jeden hráč upadl. „Ale na to si rychle zvyknete,“ pokračoval, když viděl Bigglesovu bledou tvář. „Minulý týden se jich tady zabilo sedm.“

Biggles se otočil. Létání mu už nepřipadalo jako napínavá hra. Ta tragédie se odehrála příliš blízko. Byl šťastný, když na ploše přistál instruktor, vysadil svého žáka a pokývl na Bigglese, aby zaujal jeho místo. Biggles se uvelebil v předním kokpitu a se vzrušením zjistil, že je osazen těžkým kulometem.

„Uděláme si malé střelecké cvičení,“ řekl instruktor a vzlétl.

O tři dny později zavolali Bigglese do velitelské místnosti.

„Co se děje?“ zeptal se důstojníka se střízlivou tvář, který odtamtud právě odcházel.

„Utrpěli jsme ve Francii těžké ztráty,“ odpověděl. „Posílají tam teď každého, jak rychle to jen jde.“

Biggles vstoupil a pozdravil. Adjutant mu podal rozkaz k přemístění a jízdenku na vlak.

„Nákladní auto odjíždí od kantýny v šest čtyřicet pět, abyste stihli vlak v sedm hodin,“ řekl mu. „Přepravíte se přímo do Francie přes Newhaven a Diepe.“

„Ale já jsem ještě nesložil všechny zkoušky, pane!“ ohradil se překvapený Biggles.

„Máte svoji zápočtovou knížku a výcvikový list?“

Biggles obojí položil na stůl.

Adjutant doplnil u testů políčka zatím prázdná, podepsal je a pak na ně otiskl velitelské razítko.

„Právě jste je složil,“ řekl se spokojeným úsměvem. „Můžete se rozletět do světa!“

Biggles zasalutoval a vrátil se na letiště s pocitem potlačovaného vzrušení. Hlavou mu táhly dvě myšlenky. První z nich mu připomínala, že je nyní kvalifikovaný pilot, plně oprávněný nosit vytoužená „křídélka“ na uniformě, a druhá, že odjíždí do Francie.

Skutečnost, že zatím nalétal méně než patnáct hodin, ať už sám nebo s instruktorem, ho však ani v nejmenším neznepokojovala.

KAPITOLA 3

LOŽ DO FRANCIE

Někteří lidé říkají, že Severní pól je nejopuštěnější místo na zeměkouli. Jiní tuto vlastnost přisuzují středu písečné pouště Sahary. Všichni se mýlí.

Bez nejmenší pochybnosti je nejponuřejším místem na tomto světě skličující nádraží na Newhaven Quay, na východním pobřeží Anglie, kde pasažéři směřující na Kontinent opouštějí vlak, procházejí plochým nástupištěm a nastupují na loď, která je přeplaví přes Kanál. Je to strašné samo o sobě v každé době. Ale za první světové války to bylo tak hrozné, že se to ani slovy nedá popsat.

Právě o tom přemítal Biggles, který se víc krčil, než seděl na svém vaku s výstrojí v koutě peronu. Tísňivé pocity mu vystupovaly z duše stejně zřetelně jako tmavé obrysy nádraží, nad jehož hlavní budovou se vznášel lehký kouř a vytvářel na nebi temně šedý hustý mrak.

Nečekal na té plošině sám. Co chvíli se kolem kamenných kvádrů pohybovaly tmavé postavy podobné duchům. Sunuli se tudy jedinci, dvojice i tajemné skupinky. Na vzdálenějším konci nástupiště stála dlouhá řada mužů v dlouhých pláštích, s neforemnými ranci na zádech, matně se rýsující na neurčitém pozadí. Jedinými zvuky byly vágní tlumené rozkazy a prazvláštní sténání ostrého severovýchodního větru, který se proháněl ráhnovím jediné lodi, jež kotvila u nábřeží jako obrovitý černý stín.

Nikde se neobjevilo jediné světélko, protože hlídky z Kanálu hlásily výskyt německých ponorek.

Náhle se ze tmy ozval hlasitý smích. Ten nezvyklý zvuk způsobil, že se všechny tváře obrátily k místu, odkud přišel. Odplutí lodě do Francie za těchto okolností nebylo obvykle ani nejmenším důvodem k veselí.

Biggles se nemotorně pohnul a zdálo se, že se ještě hlouběji zabořil do velkého pláště, který jej obepínal. Seděl už zase téměř bez pohybu, když se od pilíře pomalu odlepila další osamocená postava, která lhostejně vystoupila ze závětrí a zastavila se těsně u něho.

„Mizernej džob, jenom takhle čekat a nemít do čeho píchnout,“ poznamenal příchozí. Hlas zněl téměř vesele a právě to zřejmě přinutilo Bigglese vzhlednout.

„Říkáš mizernej?“ pronesl hořce. „Příšernej! Snad pro to ani neexistuje dostatečně hrozné slovo. Skoro už nejsem naživu – připadám si jako důkladně zmrzlá hromádka neštěstí.“

„Říkají, že už se odtud konečně pohneme.“

„Jenže to slyším od chvíle, kdy jsme sem přijeli!“

„Říkají, že je to kvůli ponorkám. Operují prý v Kanále a drží nás v šachu.“

„No a co? Určitě bych se radši rychle utopil, než abych tu takhle seděl a pomalu promrzal až k smrti. Proč nám ti ďáblové nedovolí nastoupit na palubu?“

„Zeptej se mě na něco jednoduššího. Ty jedeš přes Kanál poprvé?“

Biggles stroze přikývl. „Ano,“ odpověděl zamračeně. „A jestli je to pokaždé takové, tak doufám, že i naposledy.“

„Pravděpodobně je to vždycky stejné, takže si nemusíš dělat velké starosti.“

„Ty jsi dokonce vtipálek!“

Ten druhý se měkce usmál. „Vidím, že jsi od Královského letectva. Ke které peruti jedeš?“

„Nemám tušení. Na mém povolávacím rozkaze je napsáno jakési hnízdo jménem St. Omer.“

„Výborně! Pojedeme do té dálky společně. Já jsem u dva-šest-šest.“

Biggles vzhledl k mladíkovi, který v něm probudil živý zájem. „Takže ty už jsi tam někdy byl?“ vyzvídal.

„Celých šest měsíců. Zrovna se vracím ze své první dovolené. Abych nezapomněl na něco z etikety: Jmenuji se Mahoney – můžeme se seznámit.“

„Já jsem Bigglesworth, jenže mnoha lidem se toho zdá příliš plná pusa a tak to „worth“ vypouštějí. Já na Bigglese slyším. Vy u dva-šest-šest létáte na Pupech, že?“

„Ano, to jsou malé, ale docela dobré pastičky na Huny.“

„Doufám, že mě přidělí k průzkumné peruti, i když jsem jako skaut ještě nelétal.“

„To je ještě lepší,“ zasmál se Mahoney. „Když si přeješ létat u průzkumu, můžeš se spolehnout, že tě strčí k bombardákům, hned jak přijedeš do Francie. Chlapi, kteří létali na dvojsedadlových strojích, se zase obvykle přidělují jako skauti – průzkumní letci – sólisté. Tak to dělají. To je přesně ten bláznivý přístup a jeden z důvodů, proč jsme ještě tuhle válku nevyhráli,“ pravil znalecky. „Haló! Vypadá to, že bychom se konečně mohli pohnout.“

Z nábreží spustili na loď s rachotem nástupní můstek. Skupinky důstojníků i ostatních vojáků se zvolna dávaly do pohybu a sunuly se na kýžené místo, odkud se nastupovalo.

„Pojď, kamaráde, vstávej, jdeme na palubu,“ pokračoval v řeči Mahoney. „Kde máš zbytek výstroje?“

„Bozi vědí! Naposled jsem ji viděl, když vše hodili na hromadu mezi tisíc jiných!“

„Neboj se, nakonec to najdeš v pořádku. Kolik už jsi toho nalétal?“

„Patnáct hodin.“

Mahoney potřásl udiveně hlavou. „To je dost málo,“ řekl. „Nevadí, pokud se dostaneš k peruti dva-šest-šest, máš u mne pár dobrých rad.“

„Můžeš mi je dávat už cestou, pokud to stihneš třeba hned teď,“ doporučil Biggles. „Už dlouho čekám na takovou příležitost. Rád bych se dozvěděl pár užitečných věcíček od někoho, kdo se v tom opravdu vyzná.“

„Pokud by k tomu takhle přistupovalo více chlapců, měli bychom méně ztrát,“ ocenil ho Mahoney suše, když přešli po úzkém

můstku z pevniny na loď. Tam pokračovali v „předběžné instruktáži“, dokud nedopli na místo.

O dva dny později dojel nákladák z Cresley po osamělé cestě lemované topoly na sever St. Omer a Biggles vystoupil. V dohledu nebylo nic, co by porušilo pustou nehostinnost krajiny, s výjimkou tří hangárů z maskovacího plátna a několika dřevěných baráků a třemi nebo čtyřmi zvědavost vzbuzujícími budovami ze železa.

„Tak, Biggles, jsi na místě,“ řekl Mahoney, který zůstal uvnitř. „Tady si dáme sbohem.“

„Tak tohle je perut' jedna-šest-devět?“ zeptal se Biggles a rozpačitě se na něho podíval. „Můj Bože!

Musím se přiznat, že bych se sem asi na letní dovolenou nevypravil.“ Mrzelo ho, že Mahoneyova „nalévárna“ skončila.

„To chápu. Ale ty tady přece nejsi na dovolené!“ usmál se Mahoney. „Neboj se, i tady najdeš sem tam krapet legrace. Je jenom moc špatné, že tě asi nenechají jít k průzkumné peruti. Ale F.E. nejsou zase tak špatná letadla. Dovedou bojovat, když na to přijde, a Hunové to dobře vědí, věř mi. Předpokládám, že teď máme velký nedostatek pilotů, a proto se verbují chlapi rovnou k těm jednotkám, kde je jich nejvíc potřeba... Tak, já musím ještě kousek, dva-šest-šest je odtud jen sedm nebo osm mil, takže se občas můžeme vidět. Přijed' k nám, až budeme mít večírek. Ty bývají fajn. A pamatuj si, co jsem ti napovídal. Můžeš o tom přemýšlet až do příštích vánoc. Měj se, kamaráde!“

„Nazdar,“ odpověděl Biggles a zamával mu na pozdrav, když se vůz pohnul ke svému dalšímu cíli. Biggles uchopil zavazadla, která se nakonec objevila v pořádku, a vydal se ke čtvercové dřevěné budově poblíž hangárů, kde bylo očividně velitelství perutě. Zaklepal na dveře. Po vyzvání, aby vstoupil, otevřel a řízně zasalutoval.

„Kapitán Biggles, pane,“ řekl.

Důstojník, který seděl za psacím stolem zahrabán v papírech, vstal, vyšel mu vstříc a podal mu ruku: „Jsem rád, že tě poznávám, Bigglesworthe,“ usmál se. „A jestli umíš létat, všichni budeme moc rádi, že jsi tady. Právě teď máme krušné časy. Jmenuji se Todd, ale častěji mi říkají Toddy. Jsem štábní zásobovací důstojník, co tu všechno zapisuje. Velitel je teď právě ve vzduchu, ale chtěl by s

tebou mluvit hned, jak se vrátí. Z velitelství nám telefonovali, že už jsi na cestě. Svou rezidenci najdeš v domku číslo čtyři. Dej si dovnitř věci a udělej si pohodlí. Pak se mrkni do jídelny. Je támhle naproti. Já tam přijdu také. Mimochodem, kolik už jsi toho nalétal? Myslím sólo?“

„Sám skoro devět hodin.“

Toddy se ušklíbl. „Na čem?“ zeptal se.

„Na Shorthornech a Avrosech.“

„Už jsi někdy letěl v F.E.?“

„Samostatně ne. Jednou jsem letěl ve Frenshamu, ale instruktor byl na druhém sedadle se mnou.“

„To nevadí. Zvykneš si na ně celkem snadno,“ odpověděl Toddy. „Uvidíme se.“

Biggles odešel do své ubikace. Za pár minut měl výstroj vybalenou a pak zamířil pomalým krokem k důstojnické jídelně. Ještě byl pěkný kus cesty od kantýny, když ho upoutal hluk leteckého motoru. Vzhlédl. K letišti směřoval stroj, jehož typ nedovedl rozeznat. Nicméně nechtěl vzbudit posměch těch, kteří ho mohli pozorovat z jídelny a tak letadlu nevěnoval pozornost a pokračoval v chůzi. Pak si všiml, že Toddy se chová nějak podivně, což ho překvapilo. Štábní důstojník práskl dveřmi své kanceláře a jako o závod se rozběhl k jídelně. Když byl asi tak na půl cesty, zdálo se, že si to rozmyslel. Otočil se na místě, zakličkoval jako zajíc a plavným skokem zmizel v mělké prohlubni.

Bigglese také upoutal výraz několika důstojníků u okna jídelny. Zdálo se, že je něco velmi rozrušilo. Začali divoce mávat rukama. Ještě chvíli mu nedocházelo, že všechny signály jsou určeny jemu. Po prvé si uvědomil, že se děje něco nepatřičného, když zaslechl pronikavý hvízdavý zvuk. Ale jeho pravý význam nepochopil a tak se nedal ani teď nijak vyvést z míry.

Pískot náhle přešel v ječivé vytí a Biggles instinktivně uskočil stranou, jako by ho srazilo rychle jedoucí auto. Ten pohyb mu pravděpodobně zachránil život, protože v příští chvíli měl pocit, že celý svět okolo něho explodoval v jasném záblesku plamene. Pak přišla ohromující detonace, která vypadala jako zemětřesení. Ta ho znovu srazila k zemi. V první chvíli bezvládně ležel zcela

omámený, zatímco kolem něho bušily do země padající úlomky kamení a hroudy hlíny.

Do jeho dočasně otupělé mysli pronikala jakoby z velké dálky nepřetržitá střelba kulometu. Po chvílce dokázal nejistě vstát. Zjistil, že letadlo zatím zmizelo. K němu se v houfu hnala skupinka důstojníků a mechaniků.

„Co to k čertu bylo?“ zeptal se jich, když došli až k němu. Zdálo se, že je otázka pobavila, protože se ozvala salva smíchu.

Biggles se zamračil: „To takhle obvykle vítáte nováčky?“ zeptal se zlostně.

Následovala další salva smíchu.

„Germán to občas tak dělá, pokud dostane šanci. Naši „přátelé“ nad frontou se museli dozvědět, žes přijel a tak poslali telegram na uvítanou se vší parádou,“ odpověděl vysoký, dobře vypadající důstojník a potměšile mrkl po ostatních. „Copak ty nepoznáš L.V.G.? To je, kamaráde, německý dvousedadlový letoun, který vyrábějí v Luft-Verkehrs-Gesellschaft. Měls ho nad hlavou.“

„Pro Krista! L.V.G.! Hun!“ vykřikl Biggles.

Ten druhý přikývl. „Ano. Proklouzl, chtěl se trochu nazobat. Měl jsi kliku,“ pokračoval. „Když jsem viděl, jak se promenáduješ po letišti, jako by ses šel jen vyvětrat, bál jsem se, že ti co nevidět budu balit věci. Předpokládám, že jsi ten Bigglesworth. Slyšeli jsme, že jsi na cestě. Já jsem Mapleton z letky A. Ti ostatní jsou ve vzduchu. Ale pojď s námi do jídelny a chovej se tu jako doma!“

„Ale co je s tím L.V.G.?“ záupěl Biggles. „Vy ho necháte odletět po tom, co tady způsobil?“

„Ten už je teď na půl cesty domů. To nejlepší a asi jediné, co můžeme dělat, je doufat, že mu naše protiletdecká baterie nad frontou trochu zatopí. Hele – támhle se vrací naše hlídka. Ale co to...“

Celá skupina náhle ztichla a oči všech se obrátily k obloze. Dvě letadla se blížila k letišti se zřejmým úmyslem přistát. Biggles si všiml, že Mappletonova tvář náhle podivně zbledla a napjala se. Také si poprvé uvědomil, že má na rukávu tři hvězdy, což znamenalo hodnost kapitána. Je plnoprávný pilot.

„Dva!“ vydechl muž, kterému předtím kapitán Mapleton říkal Marriote. „Jsou dva!“ opakoval. A Biggles cítil, že napětí ve vzduchu stoupá.

„Pojďme!“ pokynul Mapleton. „Pojďme jim naproti. Možná se ti ostatní trochu zdrželi.“

Společně spěchali vstříc přistávajícím letadlům.

Události příštích minut se Bigglesovi navěky zapsaly do paměti. Jeho mladá osobnost, postavená tváří v tvář kruté realitě války, dostávala šok za šokem. Nervy měl napjaté k prasknutí, srdce mu bušilo až v krku. Sotva si v tu chvíli uvědomoval, co vlastně dělá, ale společně s ostatními došel až ke stroji, který sem roloval. Vrhł na něj jen letmý zvědavý pohled. Pak se instinktivně podíval na pilota, který si jen velmi pomalu sundával brýle a nehýbal se z místa.

Jejich pohledy se setkaly a Biggles si okamžitě uvědomil, že se tu odehrála tragédie. Ta tvář byla bílá a strhaná a chyběl jí jakýkoliv výraz. Přinutila Bigglese, aby znovu popadl dech. Muž nejevil jedinou známku strachu, byl jen do krajnosti vyčerpán. Tak zůstal snad dvě minuty sedět a prázdným pohledem civěl na palubní desku. Pak, pohybem, který ho stál očividně spoustu úsilí, si otřel rukou tvář, ztěžka se vyhrabal z kokpitu a dopadl na zem. Stále beze slova se vrávoravě vydal k jídelně. V patách za ním dva nebo tři důstojníci.

Vedle Bigglese kdosi hluboce zabručel. Biggles se otočil. Byl to Lutters.

„Jen se podívej na toho draka,“ řekl Lutters. „Starej musel tam vzadu projít opravdovým peklem.“

„Starej?“ vyhrkl Biggles tázavě.

„Ano. Velitel. V tý mašině má alespoň dvě stě děr po kulkách. Divím se, že to vůbec drží pohromadě!“

Biggles nemohl spustit pohled z pilota a tak úplně přehlédł, jak vypadá stroj. To zjištění mu zcela vyrazilo dech. Všude zely díry, na několika místech visely cáry rozervaného plátěného potahu, jak je vítr rozcupoval na dlouhé, úzké třísně. Jedna střední vzpěra letadla byla do poloviny nalomená a uvolněný drát bezmocně ležel přes křídlo.

Chtěl jít ještě o krok blíž, když ho výkřik přinutil, aby zvedl hlavu a podíval se na letadlo. Dva mechanici z něj opatrně vyprošťovali tělo a pokládali je na zem.

„Asi by bylo lepší, kdyby ses držel stranou,“ řekl McAngus naléhavě, když procházel kolem. Ale Biggles mu nevěnoval pozornost. Věděl sice, že McAngus má pravdu. Ten pohled byl opravdu příliš tvrdé sousto pro nového pilota. Ale osud ho nezvratně postavil přímo doprostřed dramatu a on výzvu přijal.

Když došel až ke stroji, mechanici už položili smrtelně zraněného pilota na zem. Oči měl otevřené, ale výraz, jaký v nich byl, Biggles ještě nikdy nepoznal.

„Jimmy – jak je na tom Jimmy?“ mumlal zasažený muž.

Kdosi nařídil: „Podívej se po Jimmym!“

Biggles cítil, že teď zájem o jeho osobu jde stranou.

Ten hlas patřil veliteli, který se sem právě vrátil.

„Dopravte ho co nejrychleji do nemocnice,“ nařídil řidiči sanitky, která u nich zrovna zastavila. „Jak je panu Forresterovi?“ obrátil se k mechanikovi, sklánějícímu se nad předním kokpitem letadla.

„Obávám se, že je mrtev, pane,“ zazněla tichá odpověď.

„Tak ho vyndejte!“ přikázal stručně velitel.

Biggles zíral, jak dva mechanici vyskočili na přední kokpit letadla F.E. Slowly a s ohledem až něžným zvedli tělo mrtvého pozorovatele a spustili je tam, kde stáli dva muži a nastavovali čtvero rukou.

Biggles pohlédl do bledé, voskové tváře se strnulým zvláštním úsměvem a pak se odvrátil s pocitem, že se ocitl uprostřed příšerného snu, ze kterého se právě probudil. Byl ohromen, jak fantasticky neskutečný sen to byl a jak pravdivý.

Opět se ozval kdesi nahoře zvuk motoru. Sílil a slábl v prudkých nárazech větru. Zase se ozval výkřik jako předtím. „Tam je ještě jeden!“ Prudce se otočil a čekal spolu s ostatními, až se stroj přiblíží k letišti. Motor zavrčel nad jejich hlavami, letadlo se otočilo proti větru a přistálo. Na předním dílu mělo namalované velké bílé písmeno U.

„To je Allen a Thompson!“ vykřiklo několik hlasů najednou. Stroj se zastavil. V té chvíli pozorovatel vyskočil a začal mávat zkřehlými rukama, aby si obnovil krevní oběh. Pilot se k němu na zemi přidal. Rozepjal si letecký oblek a vyndal si cigaretu.

Biggles viděl i v tomto letadle několik děr po střelách, ale ani pilot, ani pozorovatel jim nevěnovali nejmenší pozornost. Pilot, pevně stavěný chlapík, mladík s červenou tváří, se spokojeně zašklebil a Biggles strnul údivem, jak se někdo mohl ve stínu smrti smát.

„Staré dobré Irsko!“ poznamenal pozorovatel Thompson. „Tady je zima k zmrznutí. Dejte mi někdo sirku. Takovej den!“ Otočil se na hlouček. „Ti Hunové doslova přšeli z nebe. „Starej“ jich pár sundal – řekl vám o tom? Ubohý Jimmy. Bojím se, že ten už to má za sebou. A Lucas! Vlítli jsme do největšího hejna Hunů nad Douai, jaké jsem kdy viděl.“

Otočil se a odcházel k jídelně. Ostatní se k němu přidali a zanechali Bigglese samotného s mechaniky, kteří teď táhli stroje do hangárů a vzrušeně se dohadovali o škodách, které stroje utrpěly. Pár minut se na ně v hlubokém zamyšlení díval a pak se obrátil a následoval ve zvláštním útlumu důstojníky, blížící se k jídelně. Bylo to poprvé, co zblízka pohlédl do tváře smrti. Nedalo se říci, že by ho ochromil strach. Přece však cítil, že se mu v nitru cosi změnilo. Až do té chvíle bral válku spíš jako „koníčka“. Ale teď procítl a pochopil, jak se mýlil. V tom byl obrovský rozdíl číst o smrti v novinách a něco zcela jiného vidět ji ve skutečnosti.

Když šel okolo kanceláře, Toddy na něho zavolał: „Velitel chce s vámi mluvit.“

Když Biggles vstoupil, bylo v místnosti několik důstojníků. Tím víc si uvědomoval svoji nezkušenost. Ale velitel ho brzy zbavil rozpaků.

„Bojím se, že jsi přišel v nejhorší možnou chvíli,“ začal, sotva si potřásli rukama. „Myslím tím pro tebe,“ dodal rychle. „My věříme, že se všechno brzy obrátí k lepšímu. Zařadím tě do letky A. Tvým velitelem bude kapitán Mapleton. Chceme nechávat piloty a pozorovatele pohromadě, dokud to jen jde, ale vždycky to není možné. Myslím, že Way teď zrovna nemá stálého pilota –

Že je to tak, Mapletone? Takže Biggleswortha s ním můžeme spárovat.“

Kapitán Mapleton přikývl. „Ano, pane,“ řekl. „Je to teď můj jediný pozorovatel bez stálého pilota.“

„Dobře! Takže vaše letka je tím kompletní,“ pokračoval major a obrátil se zpět k Bigglesovi. „Nenech se příliš ovlivnit tím, co jsi dneska viděl. Byl to velmi nešťastný okamžik zrovna na uvítanou. Takové věci se samozřejmě nestávají každý den, chvála Bohu!“

Zaváhal a pokračoval: „Chtěl bych, aby sis vždycky uvědomil, že čest perutě je na prvním místě. Teď prožíváme dost těžké časy a ještě nás čeká pořádný kus obtížné cesty. Nezbyvá, než abychom všichni dělali, co můžeme. Bezpodmínečně důvěřuj svému veliteli a vždycky dodržuj jeho pokyny. Za normálních okolností bych ti měl dát týden nebo dva, aby ses trochu otrkal, než tě pošlu do akce. Ale měli jsme teď dost ztrát a potřebuji nutně každého důstojníka, kterého mohu sehnat. Takže máš dost smůlu. Ale chtěl bych, abys právě za této situace předvedl maximum z toho, co umíš. V mapovém kabinetu si prostuduj plány a fotografie. I tak se lépe obeznámíš s terénem v téhle oblasti. Dobrá, pánové, to je všechno.“

Když důstojníci odešli, jeden z nich, mládenec s tmavými hlubokými očima, poklepal Bigglesovi na rameno. „Já jsem Mark Way,“ řekl. „Vypadá to, že bychom měli létat spolu. Takže čím dříve se poznáme, tím lépe.“

„To je pravda“, souhlasil Biggles. „Už jsi tu dlouho?“

„Skoro tři měsíce,“ odpověděl Mark prostě. „Ale už jsem měl za sebou trochu aktivní služby u pěchoty, než mě převeleli k R.F.C. Přišel jsem s novozélandskými jednotkami. Tam jsem doma.“

„Každá zkušenost, kterou jsi zatím získal, se nám teď bude hodit. S kým jsi dosud létal?“ zeptal se Biggles.

„S Lanem.“

„Kde je teď?“

Mark se na Bigglese podíval s trpkostí. „Už je tam nahoře,“ řekl pomalu a ukázal k nebi. „Minulý týden umřel v nemocnici na průstřel plic.“

Biggles na chvíli oněměl. Sdělení ho poněkud zaskočilo.

„Mapleton se ti bude líbit,“ pokračoval Mark, jako by si toho nevšiml. „Je to dobřej chlap. Mimochodem, říkáme mu Mabs. Ani nevím proč. Tady mu tak říkali ještě, než jsem sem přišel. Jeho pozorovatel je Marble. Doopravdy se jmenuje Mardell, ale „Marble“ se pro něj líp hodí. Když dojde k boji ve vzduchu, je chladný jako led a nad frontou zná každou píď. Oni jsou dobrý pářeček a já bych šel s nimi kamkoli. Velitelem letky B je Allen. Nejlíp se mu z dálky vyhnout. Je temperamentní surovec. Možná to ode mne není fér, když to říkám. Nemám totiž pocit, že chce být takový záměrně. Ale už je tady dlouho a má nervy nadranc. Letku C. vede Rayner. Ten je dobřej, ale trošku snob, i když si myslím, že je to od něho více méně přetvářka. Jeho bratra zabili hned zkraje války a on od té doby myslí jen na pomstu. Několik Hunů už dostal. Pase po nich, jak jen se někde objeví. Pustí se do nich bez ohledu na to, kolik jich je. Někdy tím svoji letku dostává do pěkné bryndy. Ale přesto si na něho ostatní nemohou stěžovat, protože v největším ohni je vždycky právě on sám. Mám obavy, že mu jeho příslovečné štěstí nevydrží věčně. Jemu bych nechtěl dělat pozorovatele ani za nic! Marriot a McAngus jsou další dva piloti v letce A. Conway létá s Marriotem a Lutter je Macův pozorovatel. To je také dobrá posádka. Haló, tady zrovna přichází Mabs. Co asi chce?“

„Bigglesworthe,“ spustil velitel, když došel až k nim. „Nechci na tebe moc pospíchat, ale dnes odpoledne letím na obhlídku fronty. Myslím, že to bude celkem klidné, jinak bych tě s sebou nebral, i kdybys sám chtěl. Ale je fakt, že všichni už mají nalétáno víc než ty a znamenalo by to další zvláštní let, kdyby ti někdo musel ukázat linie. Navíc to nebude jako kdybychom letěli dvěma letadly sólo. Takhle tam s tebou bude Mark, aby ti ukázal cestu, kdybys náhodou zabloudil. Takže když odpoledne poletíš, splní to dva účely. Omrkneš nepřátelské linie a očicháš si přitom mašinu i terén. A za druhé si bude moci McAngus odpočinout. Vypadá trochu vyčerpaně.“

„Ovšem, že poletím,“ odpověděl Biggles bez váhání.

„To jsem rád. Předpokládal jsem, že ti to nebude vadit. Je to přece jen pro tvoje dobro, pro budoucnost, protože čím dřív si na stroj zvykneš, tím lépe. Ale pro spásu Boží, drž se hlavně blízko

mne. Dohlédneš na něho, vid' Marku? Startujeme ve tři, ale buďte na ploše o čtvrt hodinu dříve. Než se motory zahřejí, vysvětlím vám předpokládaný kurz.

KAPITOLA 4

BITVA

Bylo chladno, nebe plné šedých mraků, když Biggles usedl toho odpoledne do kokpitu a čekal na povel ke startu. Bezprostředně po obědě se trochu proletěl nad letištěm, aby se seznámil s novým strojem a aby se přesvědčil, že je schopen ho bez obtíží zvládnout. F.E. 2b nebyla zvlášť komplikovaná mašina. Neměla žádné záludné zvyky, což byl zřejmě důvod, proč ti, kteří s ní létali, nešetřili na své letadlo chválou.

Hlídka sestávala ze tří strojů. Kapitán Mapleton letěl ovšem v čele. Marriot a jeho střelec „Con“ – Conway – byli napravo a Biggles na předním sedadle s Markem Wayem nalevo.

Letadlo mělo dva kulometry. Jeden mohl střílet dopředu a druhý dozadu, přes vrchol křídla. Oba obsluhoval jediný střelec, pozorovatel. Schránka s municí byla upevněna uvnitř kokpitu.

Biggles pocítil vlnu vzrušení, když se velitelovo letadlo pohnulo. Slyšel řev Marriotova motoru a pak zvuk svého vlastního stroje, sotva otevřel plyn. Tři letadla se společně otočila, srovnala se na dráze a pak se vznesla pomalým, širokým obloukem do vzduchu.

Čtvrt hodiny manévrovali nad letištěm a vystoupali až do výše sedm tisíc stop. Když velitel náhle srovnal stroj a zamířil k východu, Biggles se trochu opozdil. Pozorný Mark ho na jeho chybu dost ostře upozornil a tak se ji rychle snažil napravit, trochu se však vzdálil od druhých dvou letadel.

„Snaž se držet směr!“ zavolal Mark, když se k němu otočil ze svého sedadla a povzbudivě se usmál. „Pro všechny to bude jednodušší.“

Biggles trochu sklonil nos letadla, přidal na rychlosti a vrátil se do formace manévrem, který Mark ocenil uznalým zamáváním. Nějaký čas pak letěli bez problémů. Pak se Mark ve svém kokpitu

začal víc hýbat, sledoval pozorně dílky kompasu a prohledával nebe nad sebou i zem hluboko dole dlouhými, pronikavými pohledy.

Náhle sáhl po zbrani. Bigglesovi se rozbušilo srdce, když uslyšel krátkou salvu, kterou Mark vypálil. Ale pak si vzpomněl, co mu Mark říkal. Až dolétnou k liniím, že bude střílet, aby zahřál hlaveň. Sníží tím riziko, že se zaseknou náboje.

Sledoval, kam míří hlaveň kulometu a spatřil dole pruh hnědé země. Byl snad míli široký, na obou krajích ohraničený matnou zelení. Na pohled úhledné zákopy ve tvaru rybí kosti se rozbíhaly všemi směry. To už musí být fronta, pomyslel si se záchvěvem vzrušení, trochu smíšeného s obavami. S touto směsicí zájmu a úzkosti se dál díval soustředěně dolů.

„Hej!“

Provinile sebou trhl. To na něho zakřičel Mark a Biggles okamžitě poznal proč: Vzdálil se dobrých sto yardů od svých druhů.

„Můj Bože!“ vzdychl. Nikdy nic neuvidím, když se jich nedokážu držet, aniž bych z nich spustil oči!“

Ale Mark pohyboval ukazováčkem přes okraj kokpitu, jako by jej zapichoval do vzduchu. Biggles pohlédl naznačeným směrem a spatřil malou skupinku kulatých černých hrudek, vznášejících se v prostoru. Automaticky je spočítal očima. Bylo jich pět. Ne, šest. Mrkl kupředu, aby zkontroloval směr letu a pak se znovu podíval dolů. Teď už jich bylo osm. „To je podivné!“ zamumlal si pro sebe. Ve chvíli, kdy mu došlo, co se vlastně děje, kousek od kraje jeho křídla vyšlehl plamen a ozvala se temná exploze, kterou slyšel i při řevu motoru.

Když stroj zakolísal, měl srdce až v krku. Rychle letadlo vyrovnal a rozhlédl se kolem, kde jsou druhá dvě letadla. Někam zmizela. Na chvílku div nezpanikařil, ale Markovo jakoby náhodné pokývnutí hlavou k pravému křídlu mu vrátilo sebedůvěru. Spatřil totiž obě asi padesát yardů vpředu po pravé ruce. Rychle se vrátil na své místo ve formaci, a když se mu podařilo zařadit se, jeho střelec a pozorovatel v jedné osobě pochvalně přikývl.

Ty černé nebezpečné věcičky vybuchovaly všude okolo nich. Ale zdálo se, že Mark je snad ani nevnímá. Přitáhl si kulomet a

připravil se ke střelbě. Náhle obrátil zbraň vzhůru a vypálil dlouhou dávku. Pak bleskurychle otočil zbraň na druhou stranu a páčil znovu.

Biggles si mohl vykroutit krk, aby poznal, na co Mark střílí, ale neviděl nic než vzduch. Že by zase zahříval hlaveň zbraně? Podíval se na letadlo po své pravici a zaznamenal, že Conway také střílí. Chvilí ho pozoroval. Cony pak přerušil palbu a pozorně se rozhlížel přes okraj kokpitu. Pak se obrátil k Markovi a zvedl ruku s palcem vztyčeným vzhůru.

„To je nějakých signálů,“ pomyslel si Biggles. „Rád bych věděl, co to všechno znamená!“

Čas mu teď ubíhal pomalu, až se začal trochu nudit a také se cítil unaven. Byl to zatím jeho nejdelší let. Je to vlastně docela klidná zábava, uvažoval. Takhle kdyby se ukázal nějaký Hun nebo radši dva. Zatím nemá ani ponětí jak to vypadá.

„Haló!“

Mark se opět vztyčil na svém místě a pokoušel se zamířit kulomet přímo dolů. Poprvé se zdálo, že je opravdu vzrušený. Biggles se bezděčně nahnul přes okraj kokpitu, aby zjistil, co tak zaujalo jeho střelce a vyvedlo ho z míry. Tam, přímo pod ním se vznášelo zelené utržené křídlo a Biggles doslova strnul, když na jeho každé straně spatřil výrazný černý maltézský kříž. Po celém těle mu naskočila husí kůže a v ústech mu vyschlo. Viděl muže v zadním kokpitu letadla, jak na něj zoufale mává. Pak z neznámého důvodu upadl bezvládně stranou a zelené křídlo se zmuchlalo jako cár papíru. Otočilo se a ten muž vypadl ze sedadla.

Zcela ohromeně sledoval Biggles do hnědé kůže oblečené tělo, jak se pomalu otáčí a otáčí, rotuje stále rychleji a přitom padá. Myslel si, že snad nikdy nedopadne na zem.

Výkřik, doslova zaječení ho opět vrátilo do skutečnosti. Oba další stroje jeho letky se obracely – již téměř dokončovaly oblouk. Otočil se za nimi v tak ostrém úhlu, že se Mark musel chytit po straně kokpitu a stěží přemáhal odstředivou sílu. Nikde již německá letadla neviděl. Došel k názoru, že čas, vymezený pro jejich hlídkový let, právě vypršel.

„Já to věděl, že teď, když se rozhodli letět domů, budou spěchat jako diví!“ pomyslel si Biggles, když se vedoucí stroj skoro postavil

na nos a řítíl se plnou rychlostí k zemi. Posunul rovněž knípl dopředu a jen těžko potlačil radostné zavýsknutí.

Svist vrtule a bzučení větru v drátech trupu se mu vlévalo do těla jako droga. Ptal se v duchu sám sebe, proč se Mark ohlíží přes rameno, místo aby se díval kupředu, ve směru letu a vychutnával tu nádheru a bylo mu skoro líto, když velitel vyrovnal střemhlavý let a začal zvolna plachtit šikmo dolů.

Pozoroval blížící se zemi. Všímal si záchytných bodů tam dole a snažil se je rozpoznat. Lovil v paměti všechny náznaky blížícího se letiště. A pak už se soustředil na přistávací manévr.

Z velitelova letadla vylétla do vzduchu zelená světlice a rychle se snášela na zem. Byl to signál „k rozpuštění“. Pro letadla znamenal, aby přistávala nezávisle na sobě. Velitel dovolil ostatním přistát dříve a teprve potom, s triumfem v srdci, je následoval a pojížděl k hangáru.

Když vypnul motor, Mark se na něho spokojeně usmál. „Velmi dobře!“ řekl radostně. „Tenhleten jde na můj účet. To je odplata za Lanea.“

„Myslíš toho zeleného Huna, co byl tak těsně pod námi?“ zvolal Biggles. „Byl to zatraceně divný pocit, když jsem toho chlapa viděl padat!“

„Proboha ne! Toho přece dostal Conway. Já jsem sundal toho modrožlutého d'ábla!“

„Cože?“ zeptal se Biggles vzrušeně. „Jakého modrožlutého d'ábla?“

„Copak jsi neviděl, jak se proti nám spouštěl? Už po tobě šel.“

„Ne, neviděl, fakt,“ připustil Biggles střízlivě. „Neviděl jsem, že střílíš po Hunovi.“

„Nejdřív to nešlo, protože jsem měl spoustu starostí s tím černým, co to do nás pražil zespoda.“

Biggles vytřeštil oči a zavrtěl nevěřícně hlavou.

Černý, modrý, zelený! „Kolik tam těch d'áblů vlastně bylo?“ zeptal se zastřeným hlasem.

„Dohromady sedm. Mezi námi, tři z nich jsme dostali.“

Biggles ztěžka dosedl. „A já viděl jen jednoho a ještě pozdě,“ zasténal. „Co by se se mnou proboha stalo, kdybych tam byl sám?“

Mark se zasmál. „Neboj se, za chvíli si zvykneš a naučíš se na ně dívat,“ řekl. „Viděls tu smečku, jak se za námi pustila, když jsme se vraceli?“

Biggles zavrtěl hlavou. Oči měl široce otevřené a nebyl schopen slova.

„Tys je vážně neviděl?“ divil se Mark. „To opravdu stálo za pohled – byl jich nejméně tucet. Mabs je zblejsknul hned v tom momentě, kdy vystrčili své špinavé nosy z mlhy. A protože má cit pro situaci, hned zamířil k domovu.“

„Zaplať pámbu, že to udělal!“ prohodil Biggles skomíravě. „A já si myslel, že pospíchá domů jen tak, protože ho to přestalo bavit.“

„Vždyť vlastně ani nic jiného nedělal,“ suše poznamenal Mark.

„Ale teď pojďme na čaj – už se na něj těším!“

KAPITOLA 5

ÚKLADY A PLÁNY

Biggles přistál se svým F.E. a zahleděl se k barákům, kde stál Mabs se zbytkem letky. Všichni ho pozorovali. Vrátil se z krátkého zkušebního letu.

Od onoho letu nad zákopy, který mu nikdy nevymizí z paměti, uplynul už týden. Od té doby se vydával aspoň na jeden hlídkový let denně a už se ho zmocňoval pocit, že je v téhle hře skoro doma. Pochytil styl válečného létání a zvládl to s lehkostí, která každého překvapila, zvláště jeho velitele, který to ohlásil majoru Paynterovi. Ten mladý Biggles má snad ještě jedny oči, když jde o nepřátelská letadla – tvrdil.

Lehce vyskočil z kokpitu a stručně oznámil svému mechanikovi, že běhá perfektně. Pak rychle zamířil k ubytovně letky, kde ho ostatní zjevně očekávali.

„Tak pojď!“ vyzval ho Mabs se záhadným úsměvem. „Máme tu malou sešlost a bylo nám jasné, že bys ji nerad zmeškal.“

„To je fakt!“ souhlasil Biggles. „Miluji mejdany.“

„Tenhle bude možná výjimka“, řekl Mabs. „Drž se pevně, než to ze sebe vysoukám. Jistě víš, že velení nás už pár dní nutí prozkoumat železniční spoj, co odbočuje na Vanfleur?“

„Myslíte tu šou, kterou načali Littleton s Gornsbym?“

„Právě tu. Jak víš, oni se z ní ale nevrátili. A stejně tak Blake s Andersonem, kteří tam zůstali včera. Obě druhé letky už to tam zkusily a teď jsme na řadě my. Starej nechce, abych tam letěl já; kdybych tu nebyl, nemohl bych vás pérovat. To znamená, že bude muset letět jeden z vás: ty, Marriot nebo McAngus.“

„To už jsem si spočítal,“ odpověděl Biggles. „Není v tom žádná levárna. Nebo snad přece?“

„Samozřejmě, že ne. Jenom ti to říkám, to je všechno. Můžete se mezi sebou dohodnout, kdo z vás poletí. Jinak bych musel pro ten džob někoho určit sám. Nechce se mi vyzvat k letu dobrovolníky. V podstatě jste přece všichni dobrovolníci. Ale jsou tu dva háčky, na které byste neměli zapomínat. Za první, nemělo by cenu letět dlouhou cestu do Vanfleuru a vrátit se zpátky, aniž byste přinesli něco nového. To znamená, že to chce spočítat každý vagón a nákladák okolo trati. Poznamenat si každý sklad v okolí. Ty informace musí dokonale sedět. Nemá smysl něco odhadovat nebo si domýšlet, protože nepřesné údaje nebo dokonce bludy by byly nebezpečně zavádějící a nadělaly by více škody než užitku. Za druhé, pro toho, kdo poletí, to bude pořádná makačka. Vanfleur je skoro čtyřicet mil za liniemi. Nemusíte mi připomínat, že v Douai je více hunských hlídek, než na kterémkoli jiném letišti Bosů na celé frontě. Říká se, že Richthofen se svou partou právě přešli do Douai. To je možná důvod, proč se naši chlapci z průzkumu nevrátili. Tak a to je všechno. Do pěti minut bych rád věděl, kdo poletí.“

„Já!“ řekl okamžitě Biggles.

„Ne, ty ne!“ odpověděl rychle Mabs. „Nedovolím někomu spáchat sebevraždu jenom proto, že si Manfréd von Richthofen – „Rudý baron“ – německé eso, který sestřelil celkem 80 spojeneckých letadel, byl zabit v dubnu 1918 – myslí, že dělá správnou věc. Navrhuji, abyste losovali – ten kdo zbyde, poletí. To je ten nejférovější způsob. Ať se pak stane cokoli, nemůžeme si nikdo nic vyčítat.“

Biggles vytáhl z kapsy minci a ostatní dva udělali totéž.

„Jedem,“ řekl a vyhodil minci do vzduchu. Tři mince pak zazvonily o beton.

„Hlava,“ oznámil Biggles, když se podíval na svou minci.

„Orel“, konstatoval Marriot.

„Já také“ řekl McAngus.

„To znamená, že v tom stejně lítám já!“ ušklíbl se Biggles.

„Kdy startuju?“

„Kdy budeš chtít – čím dříve, tím lépe. Myslím, že optimální by mohlo být časně ráno.“ doporučoval Mabs.

„Proč myslíte?“

„To je čas, kdy se tyhle věci obvykle dělají.“

„Právě na to jsem myslel – a Hunové nás mají přečtené, vědí to zrovna tak dobře. Poletím pro změnu teď odpoledne, jestli nic nenamítáte. Co si myslíš, Marku?“

„Mně to vyhovuje!“ souhlasil pozorovatel.

„Takže to je ono!“ řekl Mabs. „Bude nejlepší, když se mnou půjdeš ke starýmu a řekneme mu, že letíš ty. Chce si s pilotem ještě před letem promluvit. Ty Marku pojď také.“

Velící důstojník vzhlédl od stolu, když vstoupili do kanceláře.

„Á, to jste vy dva, Bigglesworth a Way. Myslel jsem si, že by to takhle šlo.“ Vstal a popošel až k nim. „Tak, chlapi, podívejte se sem,“ pokračoval. „Nemohu vám toho říci mnoho, ale pamatujte, že tyhle lety neděláme jen pro parádu nebo abychom nějak zabili čas. Pro velitelství jsou ty údaje maximálně důležité, už si to začínají uvědomovat.“ Poťouchle se usmál. Vybavil si, jak pár dní předtím se váleční stratégové smáli jeho nápadu použít k průzkumu letadla.

„Chci, abyste na té trati věnovali zvláštní pozornost vozovému parku,“ pokračoval. „Dobře se dívejte na místa, která jsem vám vyznačil na mapě. Prostudujte si poslední sadu fotografií, kterou z té oblasti máme. Najdete je v kabinetu s mapami. Víte už, na co se máte dívat. Prozkoumejte celou vlečku. Poznamenejte si každou změnu v krajině.“

Pokud uvidíte vzrostlé křoví, které tam ještě před týdnem podle fotografií nebylo, bude patrně maskovat dělostřelecké baterie. Všímejte si polehlých ploch na trávě a drátů, které k takovým

místům vedou. Patrně nedokážete rozeznat telefonní kabely, ale můžete si všimnout stínů, které sloupy vrhají nebo řady teček... to mohou být nově vyhloubené díry pro další sloupy. Můžete rozeznat stopy, které ty tečky budou spojovat – otisky nohou a pošlapanou hlínu. To zůstalo po pracovní četě. Ještě jednodušší je rozeznat podzemní kabel. Pokud výkop ještě není zahrnut, vypadá jako rovná vyříznutá čára. Pokud už zasypán je, vypadá jako chlupatá čára. Jako vlněná příze se zdrhnutými okraji. Pokud zjistíte, že se více takových známek po spojeném vedení sbíhá do jednoho místa, může to znamenat, že právě tam sedí nepřátelské velení.

Převažuje-li nový ostnatý drát mezi starým, nepřítel zřejmě očekává, že tu bude napaden a připravuje si nové obranné pozice. Na druhé straně nové zákopy a kryty s čerstvě vytěženou hlínou a především stopy kol, vyryté jako koleje prozrazují, že nepřítel chystá ofenzívu. Všechny tyhle věci byste měli objevit a správně je zhodnotit, abychom se k nim nemuseli vracet... Kdy jste se rozhodli letět?“

„Po obědě, pane,“ odpověděl Biggles.

„Myslel jsem, že byste měli raději startovat ráno. To je obvyklý čas.“

„Ano, pane. Právě proto jsme se rozhodli letět dnes odpoledne.“

Velitel perutě se zarazil, ale pak se mu tváří mihl spokojený úsměv. „Bod pro vás!“ řekl souhlasně a přikývl. „Nejhorší je být příliš dlouho na jednom místě. Hrozí nám stereotyp, aniž si to uvědomujeme. Takové maličkosti, jaké jste právě objevili, se nám vryjí někdy tak hluboko, že je ani nevnímáme. Dobrá. Šťastný let, chlapci, zlomte vaz!“

„Jdeme, Marku,“ řekl Biggles, když opustili kancelář. „Pojď, připravíme si mašinu. Pak si můžeme ještě chvilku sednout a všechno si promyslet, než přijde čas odletu.“

Odstartovali přesně ve dvě hodiny. Jejich cíl byl odtud, jak řekl Mabs, plných čtyřicet mil. A protože počítali s tím, že let potrvá nejméně tři hodiny, nechtěli startovat později. Po čtvrté hodině se již začínalo zvolna šerit.

Biggles dvacet minut nepřetržitě stoupal ve velkých kruzích nad letištěm, jako by si provrtával cestu vzhůru. Věděl, že čím výše bude

při přeletu fronty, tím bude mít větší šanci, že unikne pozornosti Hunů. Čekal, až se výškoměr ustálí u osmi tisíc stop, než zamířil k liniím.

Pozdravilo je několik štekavých výbuchů, když je přelétali, ale pak měli na další půl hodinu nebe jen pro sebe. Z jednoho hlediska byl pro jejich let den vhodný, z druhého špatný.

Od východu se líně valily těžké mraky v různých výškách – šest až osm tisíc a dokonce deset tisíc stop – zatímco mohly být pro ně výhodné jako úkryty, kdyby byli napadeni, nepřátelské patroly si tam na ně mohly počkat. A ještě něco. Zatímco je mraky skrývaly před protiletadlovými střelci, na druhé straně jim omezovaly výhled a schovaly před nimi na zemi mnoho detailů, které měli sledovat. Navíc, pokud by jejich cíl byl celý zakrytý mraky, museli by se buď vrátit s nepořízenou, nebo se spustit mnohem níž, což by nad nepřátelským územím mohlo být velmi nebezpečné. Nicméně Biggles se rozhodl, že pokud se neobjeví nablízku nepřátelské stíhačky, raději sestoupí o tisíc stop, než aby se vrátili bez podrobné zprávy, což by jistě na velení – ať už oprávněně nebo ne – posuzovali jako neúspěch.

Nyní se blížili k cíli a Biggles začal doufat, že by se jim mohlo podařit dosáhnout jej bez jediného výstřelu. Ale atmosféra podstatně zhoustla. Biggles dostal pořádný vztek, když zjistil, že se nad „jejich“ místem vznáší mlhový polštář. Museli letět ještě níž a riskovat, když chtěli vůbec něco spatřit. Biggles vypnul motor a začal jemně plachtit níž.

„Jdu dolů!“ vykřikl na Marka, který se už vztyčil v sedadle, připravený k palbě. Pozorně sledoval prostor všemi směry.

V šesti tisících stopách se ponořili do husté mlhy a Biggles nespouštěl oči z přístrojů. Měl teď napjatý každý nerv. Pět tisíc – čtyři tisíce – tři tisíce stop a mlha stále nekončila. Věděl, že v ní nebude moci vystoupat zpět, aniž by ztratil vládu nad strojem. Zoufale hledal díru v mracích nebo aspoň škvírku, kudy by se dalo proklouznout. Ve dvou tisících stopách se vynořil do chladného nehostinného světa a úzkostlivě se rozhlížel po železničních kolejích. „To je ono!“ vykřikl a ukázal doprava. Současně znovu spustil motor

a zamířil k cíli. Mark spatřil železniční spojku a v té chvíli nechal kulomet v klidu a sáhl po zápisníku. Připravil se k psaní.

„Puf, puf, puf,“ zaštěkala protiletadlová děla. Jenže nepřátelští vojáci stříleli ve spěchu a granáty šly daleko od nich... Připojily se další baterie a obláčky se začaly přibližovat, jak si dělostřelci upravovali náměr. Ale Biggles držel stroj rovně, pozorně sledoval prostor kolem sebe, zatímco Mark počítal železniční vozy, dělal si poznámky, jak mu to jen zmrzlé ruce a kymácející se letadlo dovolily.

Biggles udělal široký oblouk nad železniční přípojkou, kde vládla rušná doprava. Byla to jediná strategicky důležitá železniční trať, která zde v tomto válečném čase fungovala.

Jenom ve stanici stály čtyři dlouhé vlaky. Dva další – jeden z nich sestával z otevřených vagónů a vezl polní děla – čekaly před nimi pod párou a byly připraveny vyjet. Do dalšího vlaku zrovna nakládali z velkého vozu munici.

„Už jsi hotov?“ vykřikl Biggles.

„Vem to ještě jednou kolem!“ zakřičel Mark.

Biggles se zarazil, ale načal další okruh. Čas od času musel do vývrtky nebo prudce otočit, aby se vyhnul stále se zvětšujícímu přívalu granátů a kulek z kulometů. Přál bych si mít tady bombu nebo dvě, pomyslel si, když pohlédl na obrovský sklad munice. Ale není pochyb, že naši bombardáči přijdou na správné místo, když v pořádku odevzdáme zprávu.

Dělostřelba náhle bez varování ustala. Mark odhodil tužku, zasunul zápisník do kapsy a hrábl po kulometu. „Podívej se támhle!“ vykřikl.

Ale Biggles už to taky viděl. Velkou formaci letadel s rovnými křídly, která se na ně hnala od východu. Nebylo třeba spekulovat, jaké jsou národnosti.

„Taková smečka!“ zaklel a prudce otočil k návratu. Ale srdce mu málem přestalo tepat, jako by je sevřela ledová dlaň. Spatřil další formaci nepřátelských strojů, které se k němu řítily směrem od linií. Byli odříznuti.

Zůstali jsme tam moc dlouho, pomyslel si trpce. Ti lidé na nádraží museli vzbouřit každé letadlo na míle daleko. Ted' nám chtějí

zabránit, abychom se vrátili se svou zprávou domů. Udělají vše, jen aby nám to zmařili. „Dobrá, pustíme se tedy do bitvy!“ vykřikl zoufale a otočil před' k severozápadu a řítit se jediným volným směrem.

Naštěstí na obzoru zůstala spousta roztrhaných mraků, oddělujících se od oblačné masy, nakupené o něco výše. Doufal, že by mu mohly pomoci ukrýt se před těmi vlky.

Mark se najednou prudce otočil ke kulometu, který mířil přes kokpit dozadu a začal pálit v krátkých ostrých dávkách. Biggles ztuhl, když se mu do palubní desky se zlověstným úderem zaryla kulka. Začal lehce uhýbat napravo – nalevo, aby nepřátelským střelcům znesnadnil míření. To byla jedna z těch rad, co dostal ještě na lodi, když sem pluli přes Kanál. Do uší ho udeřil ostrý rachot motoru. Předlétají nás, napadlo ho. Mark divoce gestikuloval, aby začal stoupat. Naklonil nos letadla trošku dolů, aby získal rychlost a zamířil prudce vzhůru. Chladná, šedá mlha je zahalila jako příkrývka.

„Musí jich být aspoň dvacet, těch Albatrosů!“ křičel Mark. Ale Biggles měl plné ruce práce, aby udržel stroj ve vodorovné poloze. Bublínka sklonoměru skákala ze strany na stranu v divokém reji a střelka kompasu se jen míhala.

„To nemá cenu – musím dolů!“ vykřikl. Závan větru ho udeřil do tváře. Uvědomil si, že náraz smýkl strojem stranou. Vyrovnal kolizi, ale jak se v těchto případech často stává, manévr poněkud přehnal a vítr ho šlehl do druhé tváře. Když se vynořil z mraku, padal po křídle k zemi.

Srovnal stroj, zatímco Mark už se narovnával a hned začal zkoumat situaci. Biggles ze zadního sedadla vytréštil oči na nepřátelská letadla, rozptýlená všude kolem po obloze, hlavně na jihovýchodě, kde jim znemožňovala návrat. Jakmile nepřátelští piloti zblýskli jejich F.E., vrhli se jejich směrem a začali je pronásledovat. Pokládali je za snadnou kořist.

„Nevím, kam se dostaneme, ale téhle přesile se neubráníme!“ přímo řval Biggles, stále letící k severozápadu. „Náš kurz už je bůhví kde.“

Letadla s černými kříži je rychle doháněla a tak opět sklonil nos letounu a zamířil do nízkých mraků, které pluly celkem nedaleko. Dostal se k nim právě ve chvíli, kdy se pod dunivou palbou celý F.E. otřásl od vrtule po ocas. Skoro panicky se vrhl střemhlav do bílé nadýchané páry. Vynořil se na druhé straně, prudce uhnul doleva a ukryl se v dalším mraku.

Tak stále pokračoval. Otáčel se, kličkoval, někdy prolétl mrakem, jindy proklouzl kolem nich. Klesal pod ně a pak zase hustou clonou stoupal vzhůru. Věděl, že je beznadějně ztracený, ale přesto věřil, že tahle schovávaná je lepší, než se postavit na odpor ohromné přesile.

Mark byl stále ještě v palebné pozici a zkoumal oblohu za nimi. Pak zvedl ruce nad hlavu. Oba palce mířily radostně vzhůru.

„O.K.! Ztratili jsme se jim!“ vykřikl.

Biggles si s ulehčením vydechl a začal plachtit mezi mraky. Doufal, že zahlédne v terénu nějaký bod, který by dokázal rozeznat na mapě. F.E. se teď vznášel v čistém vzduchu a Biggles se s obavami, podíval pod sebe. Koukal, zamrkal a rozhlížel se znovu. Pak jeho vyděšený pohled utkvěl na hladině tmavě zelené, vlnami zpěněné vody.

Nemohl se mýlit. Tam dole bylo moře. Mraky, jak se to často stávalo, náhle končily za pobřežní linií, která se odkryla jako bílá, vlnami pocuchaná čára přímo za ním. Obloha před ním byla čistá, svítila bledou modří, jak daleko jen dokázal dohlédnout.

Rychle přemýšlel. Promítal si v duchu mapu a odhadoval, co se mohlo stát. Na svém dlouhém úprku na severozápad se ve skutečnosti dostal až k belgickému pobřeží. Stočil se tedy příliš k jihu. Věděl, že dříve nebo později musí opět přeletět francouzské hranice.

Mark zkoumal zase svou mapu, když Biggles postupoval podél pobřeží.

„Bude to dobré, když vydrží šťáva a jestli se nesetmí moc brzy, dokud nezjistíme, kde vlastně jsme,“ křičel. Pak se opět pevně usadil ve svém sedadle, aby mohl plnit svůj trvalý úkol – sledovat a hledat na něm nepřátelské stroje. Jak se blížil soumrak, modř oblohy

pomalu přecházela do mlhavé šedi. Biggles sestoupil níž, aby neztratil vodící čáru pobřeží.

Mark náhle vyskočil a otočil hlaveň směrem k otevřenému moři. I Biggles se tam zadíval a spatřil Albatrosa, který na ně mířil z mlhy. Instinktivně se podíval i na druhou stranu. Zleva od pobřeží k nim letěl druhý Albatros. Dva stopaři, evidentně spolupracující. Teď na ně chystali zdvojený útok.

Události příštích třiceti sekund probíhaly tak bleskově, že Biggles ani neměl čas přemýšlet, jak k tomu došlo. Mark střílel na první hlídku. Také nepřátelský pilot začal pálit. Biggles se podíval na druhého, který také nemeškal. Oba piloti německé hlídky, nepochybně mazaní kozáci, útočili na ně z takové blízkosti, že Biggles instinktivně stáhl knipl k sobě a vyrazil vzhůru, aby se jim vyhnul. Oba piloti strhli letouny stejným směrem a narazili na sebe nosy svých strojů těsně pod F.E. a v takové blízkosti, že Biggles v kokpitu povyskočil. V té chvíli mu motor v přetížení vynechal a on náhle ucítil pronikavě ostrou vůni paliva. Automaticky sklonil příď stroje k pobřeží a motor naskočil. Koutkem oka stačil zahlédnout trosky obou německých letadel, jak dopadly s přišerným šplouchnutím na hladinu.

KAPITOLA 6

PŘÍLIŠ POZDĚ NA VEČEŘI

S ubývajícím světlem se pobřežní linie téměř vytratila, přesto, že byla velmi blízko. Rozkládala se před nimi jakási masa s vystupujícím pruhem matně okrového písku, omývaná pěnou, jak se vlny rozbíhaly do dále.

„Nikdy se domů nedostaneme,“ pomyslel si Biggles, když se podíval na výškoměr, ukazující tisíc stop.

Mark vstal a klidně si rozepínal kožený plášť a letecké boty. Vytrhl první dvě stránky ze svého poznámkového bloku a složil podrobnou zprávu opatrně na čtvrtky a vsunul je do kožených destiček, které si uložil do náprsní kapsy.

Uvolnil ze závěsů připevněné kulometry a hodil je přes palubu. Biggles věděl, že pro to má hned dva důvody. Za prvé chtěl zabránit, aby se jich zmocnil nepřítel a za druhé museli odlehčit stroji, měli-li posílit naději na návrat.

Pak se Mark podíval na Bigglese, složil dlaně do trychtýře a zakřičel: „Svlékej se! Bojím se, že se budeme muset vykoupat!“

S určitými potížemi – musel přidržovat knipl jen jednou rukou – se Biggles dokázal zbavit pláště a hodil jej dolů. Čepice, brýle a letecké boty z ovčí kůže letěly za ním.

V poslední chvíli, kdy už si mysleli, že by mohli doletět až na pláž, je zachytil poryv větru a letoun se rychle propadal. Biggles držel stroj v rovině, jak jen to bylo možné. Ale protože ztratili potřebnou rychlost, neovladatelné letadlo se otočilo a bezmocně se zhroutilo do vody. Velká vlna zvedla odepsaný F. E. jako peříčko a popohnala ho o kus k pláži. Pak se podvozek zaryl do písku a oba letci rychle vyskočili a ani se nenadali a měli břeh na dosah.

Zpola utopený Biggles cítil, jak se přes něj převalují vlny jedna za druhou. Už pod sebou cítil pevné dno. V pokleku na všech čtyřech zaryl prsty do písku, cítil, jak jej vracející se vlna stahuje zpátky do moře. Mark, který byl těžší, ho uchopil za límec a ze všech sil ho držel, dokud vodní příval neopadl. Plazili se, padali, vstávali, klopýtali, kymáceli se, až se jim podařilo uniknout z dosahu vln na pláž. Ústa měli plná slané vody a písku.

„Zatraceně, ono to není zas tak studené!“ procedil mezi cvakajícími zuby Biggles.

„Zvedni se a postav se na vlastní. Budou tady za pár minut. Museli nás vidět, když jsme šli dolů!“ vysypal ze sebe Mark snad jedním dechem.

Nejistou chůzí, v promočeném prádle přilepeném k tělu, spěchali k širokým písečným dunám, které v těch místech už patřily k belgickému pobřeží.

„Nač ten spěch?“ namítal Biggles.

„Hunové tu budou každou chvíli – pořád ještě nejsme na správné straně fronty!“

Sotva se dostali do slabě zarostlých dolíků v dunách, zaslechli drsné hrdelní hlasy. Jejich majitelé se k nim neodvratně blížili.

„K zemi!“ zasykl Mark a oba se přitiskli do nízké ostré trávy, která tu v trsech vyrůstala z písku. Byla již skoro tma, takže měli naději, že by je jejich pronásledovatelé mohli přehlédnout.

Biggles pevně zaťal zuby, aby mu tak hlasitě necvakaly. Ten zvuk, o tom nepochyboval, by je prozradil, protože hlasy se ozývaly nejvýš deset yardů od nich. Ti lidé mířili bezpochyby ke břehu.

Nějakých dvacet minut, možná ještě déle, leželi takřka bez hnutí, zatímco tmavé postavy křížovaly prostor od pláže k dunám a zpět. Zjevně po nich pátraly. Jedna skupina přišla tak blízko, že Biggles zadržel dech a očekával, kdy ucítí na zádech dopad těžké vojenské boty.

„Co budeme dělat? Zmrznu na kost, jestli tu zůstaneme ještě chvilku!“ zašeptal, sotva se kroky trochu vzdálily.

„Když to takhle půjde dál,“ zamumlal Mark, „tak já taky. Od nohou umírám už teď. Jenže nemáme na vybranou, můžeme jen tiše ležet a doufat, že nás pomalu začnou považovat za utopence. Museli vidět, jak na nás útočily ty dva Albatrosy. A z toho, co vědí, budou zřejmě předpokládat, že jsme aspoň vážně zranění. Dostali rozkaz, aby nějaký čas hledali po pláži mrtvoly těch dvou britských pilotů. Ještě nějakých pár minut se budeme muset smířit se zimou, alespoň dokud se motají tady kolem. Až se ještě trochu setmí, doplazíme se na vrcholek téhle duny a uvidíme, jestli pak dokážeme odhadnout, kde vlastně jsme.“

Uplynula alespoň čtvrt hodina, než tma opravdu pořádně zhoustla. Jenom dorůstající srpek měsíce nízko nad obzorem vydával matný bledý svit. Mark zašeptal: „Jdeme!“ a začal se srdnatě plazit na zvedající se svah nejbližší duny. Biggles ho následoval, rád, že se vůbec dokáže pohybovat. Bok po boku dolezli na vršek. Opatrně a jen lehce zvedli hlavy a rozhlédli se po okolí. Na pláži nespátřili živou duši, s výjimkou malé skupiny, která shledávala zbytky F.E., vyvržené mořskou vodou na břeh. Nějaké trosky z letadla rozhodně zbýt musely. Hromady dřeva a různých odpadků přece vždycky leží tam, kam až dosáhnou vlny a odlehčí si od balastu.

„Musejí si myslet, že jsme se utopili, jinak by určitě byli agilnější,“ přemítal dýchavičně Mark. „Nám nezbývá, než se držet v blízkosti pobřeží. Možná bychom měli aspoň chvíli počkat, ale to

bychom zase zmrzli na kost. Rozhodně se musíme za drát dostat před úsvitem nebo nás ještě dopadnou.“

„Za drát? Za jaký drát?“ zeptal se Biggles.

„Myslím ten ostnatý drát mezi liniemi. Nejsem si úplně jistý, ale myslím, že jsem ho viděl, když jsme přelétali nízko nad těmi místy. Jestli se nemýlím, je to odtud asi jen míli. Kdyby nebylo těch dvou mizerných Hunů, mohli jsme být v pěti minutách v pořádku za frontou.“

„Co říkáš, mohli bychom se dostat přes ty dráty?“ zeptal se Biggles.

„Zřejmě ne. Slyšel jsem, že dráty jsou tam hustě na sobě a navíc tam později přidali různé věci, aby zabránili uprchlým zajatcům a vězňům dostat se k pobřeží. Někdo mi říkal, že tam navěsili na dráty malé zvonečky. Jakmile se drátu dotkneš, zazvoní. V každém případě bychom potřebovali i gumové rukavice, protože Hunové do těch drátů někdy začínají pouštět elektřinu. Ne, ne. Bojím se, že je budeme muset obejít.“

„Obejít?“

„Ano. Myslím tím obeplavat je. Musíme vodou, to je naše jediná šance.“

Biggles zasténal. „To je tedy nádherná vyhlídka, vlézt znovu do vody! Raději bych bojoval s největší formací Hunů, jakou kdy sehnali dohromady. Nikdy jsem si neuměl představit, že by voda mohla být tak studená. Jednou jsem se málem přihlásil k námořnictvu a teď jsem zatraceně rád, že jsem to neudělal.“

„Nebruč, můžeme být spokojeni, že jsme zůstali na živu!“ vydechl Mark. „Pojď dál, bez rámusu, a už ani slovo!“

Stále se pohybovali při zemi. Střídavě se plazili nebo šli po čtyřech, metr za metrem se prodírali dunami. Kdykoli měli příležitost, nahlédli přes vrcholek duny, aby udrželi směr. Museli jít souběžně s pobřežím. Někdy se mohli na několik yardů i narovnat, ale už za chvíli se v otevřeném prostoru plazili po zemi jako hadi. Jednou jim nezbylo než se přitisknout k písku, když hlídka, zjevně připravená k bojové akci, je minula jen o pár yardů.

Nakonec se Mark zvedl a zahleděl se před sebe. „Myslím, že už támhle vidím dráty,“ vydechl. „Takže dál jít nemůžeme. Tam přímo

u fronty bude první zákop. Slyším, jak tam někdo mluví. Nezbyde, než se vrátit do vody.“

„Tak jo, jdeme,“ zašeptal Biggles. „Větší zima než je teď mně už být nemůže!“

Vlekli se po břiše dál, plazili se až k okraji mořského břehu.

„Jak moc umíš plavat?“ zašeptal Mark.

„Já nevím,“ pokrčil rameny Biggles. „Ještě jsem to nezkoušel.“

„Teď tedy dostaneš příležitost. Já umím plavat dobře a doplavu daleko, jenže ne v takhle studené vodě. Já jsem mořem odchovaný. Když ucítíš, že tě opouštějí síly, chyt' se mě za límec, a buď' projdeme – nebo se společně utopíme. Musíme se dostat za boje a pak plavat souběžně s břehem. Až uvidíme spřátelené linie, zamíříme ke břehu. Dokud je neuvidíme, poplaveme tak daleko, jak jen to půjde. Ale ty linie nemohou přece být bůhví kde – jdeme!“

Ponořili se srdnatě do ledové vody a pustili se do boje s oslepující vodní tříští. Biggles se ani v nejmenším nestaral o to, kam jdou. Jednoduše upřel zrak na tmavou hlavu míhající se před ním a následoval ji.

Nevěděl, jak dlouho mohli plavat, ale zdálo se mu to jako věčnost. Už se mu chtělo vykřiknout, že nemůže dál, když Mark zabočil ke břehu. Biggles udělal ještě několik zoufalých temp, aby zdolal vlnu příboje, a pak zůstal ležet na písku, jako vyvržená ryba. Pokud mrtvá ryba chraptí a kašle.

Mark ho popadl za límec a odtáhl ho z dosahu vln. „Vstaň!“ osopil se na něj přísně.

„Počkej minutu – nech mě aspoň chytit dech...“ žadonil Biggles.

Mark ho rázným trhnutím postavil na nohy. „Běž!“ řekl.

„Musíme sebou hodit, aby se nám rozproudila krev, jinak oba chytíme zápal plic. Myslím, že už jsme přešli obojími dráty. A jestli ne, jsme namydlení. To je všechno.“

Aniž by dál čekal, začal pravidelně klusat po písčitém břehu. Biggles se úporně držel za ním. Jejich obleky pleskaly, jak z nich na každém kroku kapala voda.

„Halte la!“

S výkřikem se zarazili na místě, jen co výzva dozněla.

„Friend – Ami!“ vyjekl Biggles zoufale, ale z těch slov číšela radost, protože poznal, že nezní německy, ale francouzsky.

„Attendez!“ přikázal znovu ten hlas. Zaslechli lomozit vojenskou výstroj. Tmavá postava, kterou následovalo několik dalších, se objevila ze tmy docela blízko. Pušky a bajonety měli cizí vojáci v pohotovosti.

„Spust' ty!“ zavrčel Mark. „Já se s nimi nedomluví.“

„Je suis – Nous ont – Anglais“ koktal Biggles svou nejlepší francouzštinou. „Aviateurs – aviateurs Anglais.“ Nějak je musí přesvědčit, že jsou angličtí piloti.

Bylo slyšet hluboké nadechnutí a tmu proťal záblesk světla. Postavy se přiblížily až k nim, obklopily je a pak všichni společně spěchali k blízkému zákopu. Vešli do podzemního krytu, kde úřadoval důstojník v modré uniformě. Právě něco psal.

Biggles začal belgickému důstojníkovi překotně vyprávět podivuhodnou směsicí angličtiny a lámané francouzštiny jejich příběh. Zpočátku si je podezíravě prohlížel, ale nakonec vzal telefon a někam krátce zavolal. Zdálo se, že je s odpovědí spokojen.

Oběma letcům pomohli svléknout promočené oblečení, přinesli jim teplé příkrývky a pak i ve velkých miskách horkou polévku. Strčili jim ji do zkrehlých rukou.

O hodinu později vstoupil do místnosti britský štábní důstojník.

„Kdo jste?“ zeptal se příkře, se zjevnou nedůvěrou. Ale jeho podezíravost se rychle vytratila. Když mu oba letci řekli, co mají za sebou, tvářil se docela přátelsky.

„Já jsem – my jsme Angličané. Piloti. Angličtí piloti.“

Mark mu podal svou zprávu, která sice byla dost promočená, ale stále ještě čitelná. „Přál bych si, pane, abyste to nechal dopravit co nejrychleji k našim,“ řekl. „Pěkně jsme si kvůli tomu užili!“

„Můžete to odevzdat sami,“ řekl jim důstojník. „Kousek odtud mám auto. Ale budete si muset půjčit nějaké šaty a taky boty, jestli vám naši belgičtí přátelé pomohou. Tyhle mokré si obléknout nemůžete!“

Večeře byla v plném proudu, když Biggles a Mark, oblečení do nesourodých částí anglické a belgické uniformy, dorazili opět na své letiště. Opravdu nebyli tak daleko. Otevřeli dveře jídelny. Všechno

rázem ztichlo. Všechny oči na nich visely. Oba letci prošli ztuhle středem uličky k čelnímu stolu, kde seděl velitel perutě. Pozdravili a omluvili se za pozdní příchod k večeři.

Velitel na ně udiveně hleděl, zatímco v jídelně vypukla bouře nadšení. Vítal je jásot a všeobecný výbuch smíchu. Mark, který už takové scény zažil, věděl, že ten smích je prostě něco, čím Britové vyjadřovali uvolnění po napjatém očekávání, když už ztracené kamarády skoro odepsali.

Ale Biggles se nechápavě otočil s bolestnou tváří do jídelny.

„Co je tady k smíchu?“ vykřikl prudce. „Myslíte, že jsme se takhle vyfešákovali pro vaši zábavu?“

Jeho slova přivítal nový obrovský výbuch smíchu.

„Všichni jsme rádi, že vás tu zase máme, to je všechno!“ řekl rázně velitel. „A teď to nejdůležitější: Máte informace o té železniční trati?“

„Ano, pane,“ odpověděl stručně Mark.

„To je nádherné! Sedněte si a snězte si svou večeři. Pak nám povíte všechno ostatní!“

KAPITOLA 7

ODVÁŽNÝ KOUSEK

„Rád bych předeslal, že toho moc nevím. Ale zdá se mi, že Hunové znásobují své perutě. Opravdu je to tak a my budeme muset udělat totéž nebo nás převálcují.“

Tak se Biggles poprvé odvážil pronést svůj názor od doby, kdy přišel k peruti. Rozhlédl se a čekal na jízlivé poznámky o své nezkušenosti.

„Má pravdu!“ pronesl Mabs energicky. „Napadá mi už měsíc totéž. Říkají, že Richthofen dal dohromady tři perutě a shromáždil nejlepší piloty německého letectva. A – ať už to udělal nebo ne – víme, že křížuje nad válečnými liniemi tam a zpět s třicítkou trojplášníků ve formacích. Kdo má vzdorovat takové síle? Rád bych věděl, kdo si to chce s nimi rozdat? Jakou má naději naše obvyklá letecká hlídka tří letadel, když narazí na tuhle smečku?“

„Nesmysl!“ vyštěkl kapitán Rayner z letky C. Čím je jich více, tím lépe. Vlet' rovnou do jejich středu a formace se jim rozpadne na kusy. Spotřebují všechnen svůj čas i koncentraci na to, aby se vyhnuli srážkám.“

„Nežvaň!“ prohlásil kapitán Allen z letky B. Oni mají tu hru moc pěkně vymyšlenou. Dnes ráno vůbec nečekali, až se mezi ně dostaneme. Naopak, zaútočili oni a dali nám na frak!“

Chvilí bylo ticho, protože letka B ztratila totiž tohle ráno dva stroje právě kvůli hrozbě, o níž teď hovořili.

„Domyslete to logicky. Závěr je jasný. Jestliže proti nim začneme posílat hlídky ve formaci dvaceti třiceti letadel, oni začnou létat po padesáti. Ať uděláme cokoli, udrží si početní převahu a nakonec budou mít formace stovky strojů. To pak bude zajímavá hra!“ prohlásil Marriot znechuceně.

„Tohle by se opravdu jednoho dne mohlo stát, ale jestli se to stane, doufám, že u toho nebudu,“ poznamenal Allen chladně.

„Já –“

Dveře předpokoje se otevřely a objevil se voják ze štábu. „Major Paynter nechá pozdravovat a prosí všechny důstojníky, aby nastoupili do kanceláře velitele perutě. Ted' hned.“

To byl signál. Všichni se zvedli a zamířili ke dveřím.

Když přišli, zastihli majora při vážném rozhovoru s Toddym, zásobovacím důstojníkem, ale hned přerušil řeč a věnoval se jim.

„Dobrá, pánové,“ řekl. „Mám pro vás nějaké zprávy, i když nevím, jestli je budete považovat za dobré nebo za špatné. Mohou všichni důstojníci, kteří už mají zkušenosti s nočními lety vystoupit o krok dopředu?“

Mabs, jeden pilot z letky B, a další pilot se svým pozorovatelem z letky C pokročili.

„Je to horší než jsem očekával,“ řekl skepticky major. A pokračoval. „Nevadí, musíme se s tím smířit, ať se nám to líbí nebo ne. Křídlo se rozhodlo pro určité operace, které je nejlépe podniknout v noci. Jak víte, nepřátelské průzkumné perutě se soustřeďují v tomto sektoru, proti této části fronty. Naše letadla nejsou tak výkonná jako jejich a jich je nesrovnatelně víc. Můžeme také předpokládat, že noční úder nepříznivě zapůsobí na jejich morálku. A připočteme k

tomu škody, které způsobíme na jejich letadlech a letištích, podaří-li se nám to. První úder by měl být ve velkém stylu. Ostatní perutě se na úderu budou podílet a pomohou nám, abychom dostali do vzduchu co nejvíce letadel. Naše perut' bude součástí úderu na letiště v Douai, kde je velení Richthofenovy skupiny...

Naštěstí máme stroje pro noční létání dost dobře vybavené. Takže nařizuji, aby příští dvě noci se všichni důstojníci snažili získat co nejvíce praxe. Záleží na každém z vás, jak se dokážete přizpůsobit novým podmínkám. Nechám rozsvítit signální světla a zároveň vyhlásím cvičení, kterého se povinně zúčastní všichni důstojníci. Jsou nějaké dotazy?"

„Chystáte útok jako nálet s bombami, pane?“ zeptal se Biggles.

„Budeme útočit všemi zbraněmi. Těžkými bombami 112 liber, dvacetilibrovými Cooperkami a lehkými zápalnými pumami, stejně jako kulomety. Přirozeně, ve svém vlastním zájmu musíme při této akci odvést dobrou práci. Pokud všechno půjde podle plánu, budeme pak mít ve vzduchu méně nepřátel při denních hlídkách. To je všechno.“

„Tak tohle je odpověď na vyslovenou otázku!“ poznamenal Mark nahlas, když vyšli ven.

„Jakou otázku?“

„O čem jsme se bavili v jídelně, když pro nás velitel poslal? Jak jít na velké formace Němců. Ted' se je chystáme přilepit k zemi.“

„Hm, to by mohlo být dobré,“ odpověděl zamyšleně Biggles, „ale mohli bychom je pošramotit i při denních akcích, kdyby na to přišlo... Myslím, že je tu ještě jedna věc, kterou ti z velení přehlédli.“

„Co je to?“

„Ty si myslíš, že by Hunové nechali tyhle noční nálety jen tak? Jestli o nich jen něco málo vím, brzy nám ukážou, že k téhle hře musí být dva. Pamatuj na moje slova, objeví se tu třeba hned další noc a budou nás léčit naší vlastní medicínou. Jenže ne po kapkách, ale po naběračkách. Rád bych se mýlil, ale počítám, že nám tu co nevidět může být zatracené horko!“

„Tohle velení pálit nemusí, oni při tom nebudou,“ poznamenal hořce Mark. „Řeknu ti, že nepovažuji zrovna za slast, když mě má

někdo ostřelovat v noci. Ty záblesky ve tmě vypadají příšerně. Říkali chlapi, že jasně oranžové světlo znamená nálet blízko a nádherně karmínová obloha, když je to trochu dál.“

Tu noc, která byla určena pro první úder, bylo počasí jako na objednávku. Alespoň vzhledem k roční době. Skoro žádný vítr a úzký srpek měsíce jasně zářil na čistém mrazivém nebi, posetém hvězdami. V pozadí se rýsovaly hangáry jen jako černé siluety.

Podle rozkazu velitele nikde neblíkalo ani světýlko. Všude byla přísná opatření, aby se o akci nedozvěděl nepřítel, ani jeho špioni, kteří měli za úkol sledovat přípravu právě takových operací.

Do tmy náhle zaburácel letecký motor a poslední stroj v dlouhé řadě blízko hangáru se rozjel ke vzdálenějšímu konci letiště, odkud se mělo startovat. Vypadalo to jako nemotorná pozemní přehlídka letadel. Z výfukových rour šlehaly tmavočervené tlumené plameny.

„To je Mabs,“ řekl Biggles, který se svým střelcem Markem čekal u svého stroje.

Letadla měla odlétat v pětiminutových intervalech, aby každý pilot získal dostatek prostoru k manévrování, než se vznesl další stroj. Tak se zmenšilo riziko srážek, ať už na zemi nebo ve vzduchu.

„Marriot jde jako další, potom McAngus, takže máme ještě čtvrt hodiny času,“ uvažoval Biggles. „Asi bude zima na zmrznutí, jestli si to vůbec dovedu představit,“ poznamenal, když se díval na průzračně chladné nebe. „Ale tam u nich se může stát cokoli. Minimálně dobře uvidíme, kde jsme, což je mnohem lepší, než bloudit sem a tam mezi mraky. To bývá dost špatné i ve dne. Koukej, tamhle roluje Marriot!“

Druhý stroj se vzdálil a na plný plyn se vznesl do temnoty.

„Mabs se už asi dostal nad frontu – podívej!“ řekl Mark a ukazoval rukou na hrozen prskajících žlutých záblesků v dálce na obloze. „To jsou jejich protiletadlová děla.“

Řady matně zelených koulí vypadaly, jako by jen líně šplhaly vzhůru. To byly archies, malé protiletadlové střely.

„Podívej na ty cibule,“ dodal. Hantýrce se člověk naučí rychle a tomuhle nepřátelskému protiletadlovému „zázraku“ se prostě říkalo ohnivé cibule.

Třetí mašina odrolovala na dráhu a zmizela v temnotě.

„Výborně, McAngus letí. Je čas chystat se ke startu,“ řekl Biggles odhodlaně.

Vyšplhali se do svých kokpitů a jejich mechanici se rozběhli ke křídlům a k vrtuli.

„Vypnout!“

„Vypnuto!“

Motor se otrásl a zabublal, jak velká vrtule opsala celý kruh, aby nasála palivo do válců.

„Kontakt!“ zakřičel mechanik.

„Kontakt!“ jako ozvěna odpověděl Biggles.

Když se motor rozběhl, ozvalo se hlučné prásknutí. Pak se hlubokým hlasem rozpředl, jako dobře živená kočka. Typ Beardmore to jinak nedělal.

Pár minut seděli na zemi, aby se motor mohl zahřát. Pak Biggles otevřel plyn a ukázal na pravé křídlo. To byl signál mechanikům, že chce přidržet stroj právě tam, aby mohl letoun lépe otočit. Když je stroj na zemi a motor běží, všechny povely už se dávají jenom signály, protože lidský hlas se v hluku motoru zcela ztratí. I kdyby náhodou někdo dokázal motor překřiknout, mohl by se ten druhý přeslechnout, což by někdy znamenalo i katastrofu.

Když nos letadla zamířil do volného směru k rozjezdové dráze, Biggles zamával oběma rukama nad hlavou, což byl signál pro mechaniky, aby rychle odstoupili. F.E. zrychloval po letištní ploše, pak motor zabouřil a vznesli se do hvězdné noci.

Neztrácel čas stoupáním a nabíráním výšky nad letištěm, ale zamířil přímo k liniím a stoupal přitom cestou. Když se zadíval dolů, viděl krajinu téměř tak zřetelně jako ve dne. Tu a tam svítila světla domků a bílé farmy se odrážely od temného pozadí. V dálce tušil stopy letadel, která letěla před nimi. Okolo nich se míhaly záblesky střel, jimiž se je nepřítel snažil dostat.

Britský světelný maják mu zablikal na pozdrav, když letěl nad ním. Mark byl připraven. Okamžitě odpověděl výstřelem ze signální pistole. Do noci vyšlehlo světlo: raketa nejdříve vzplála červeně a pak se barva změnila v zelenou. „O.K. O.K.“, zablikal reflektor světelnou morseovkou. Teď měli téměř jistotu, že na několik příštích okamžiků jim nehrozí nebezpečí.

Biggles se usadil v sedadle hlouběji, když okolo nich začaly vybuchovat první protiletadlové granáty. Úsilí německé obrany se stupňovalo, jak přelétali frontu. Oslňovaly je ohnivé cibulky, které se k nim vertikálně blížily jako doběla rozpálené malé dělové koule. Odvrátit se nijak nedaly. Ale rozruch brzy polevil, zůstával za nimi, jak rychle se dostávali nocí na nepřátelské území. Motor značky Beardmore pravidelně burácel ve vysokých otáčkách. Biggles čas od času pohlédl dolů, aby si zkontroloval významné orientační body v terénu. Jinak hleděl pozorně před sebe a pokoušel se rozpoznat ve tmě tvary letadel, která letěla před ním.

Stroje pochopitelně nebyly vůbec osvětleny, aby neposkytovaly dělům cíl. I když možnost srážky byla dost nepravděpodobná, úplně se vyloučit nedala. Ale vědomí, že někde blízko letí kamarádi, neustále varovalo. Při nočních letech proto bylo obvyklé, že vracející se stroje letěly jinou cestou nebo ve větší výšce, než jak se dostávaly k cíli. Pokud piloti důsledně dodržovali tento příkaz, kolize byla prakticky nemožná.

Biggles tohle všechno věděl, přesto však bedlivě sledoval směr i vzdušný prostor před sebou. Mohlo se stát, že by se nepřítel se svým strojem rozhodl letět ve stejném kursu jako on, ale opačným směrem. Také McAngus a Marriot se mohli odchýlit ze své dráhy.

Mark se náhle vztyčil a napřáhl prst kupředu. Kdesi v dálce, téměř na samém horizontu, vyskočil do vzduchu tenký prudký plamen. I nebe zrudlo tou září a Biggles věděl, že jedno z letadel před ním už dosáhlo cíle a shodilo první zápalné bomby na hangáry nebo bylo sestřeleno a teď na zemi prudce vzplálo.

Oheň rozhodně pro něho znamenal bod k dobru, protože mu posloužil jako naváděcí signál. Směr k cíli byl teď jasný. Když se blížili ke světlu, viděli, že se oheň divoce šíří. Posádky letounů F.E. se mohly jednoznačně domýšlet, co se děje na letišti v Douai. Zdálo se, že hoří jeden z hangárů. Biggles si srovnal směr, přivřel plyn a začal plachtit dolů.

Rozkaz zněl, že stroje smějí klesnout až na pět set stop k zemi, pokud to bude nutné, aby s největší jistotou zasáhly svůj cíl. Napětí téhle hry mu proniklo hluboko do krve a tak ani na rozkaz nemyslel.

Ve výši pět set stop opět otevřel plyn, stlačil knipl dopředu a pustil se tak ještě níž, až se na něj Mark z předního sedadla udiveně otočil.

V okamžiku, kdy se motor znovu dostal do obrátek, se zdálo, že se okolo letadla otevřelo samo peklo. Protiletadlová děla a dokonce i ruční zbraně, rozmístěné na kraji letiště, chrlily své zlobné salvy. Kulomety rachotily jako zlověstné kastaněty, stopy rozžhavených kulek kreslily po obloze bílé čáry. Biggles koutkem oka zahlédl, jak se Mark hluboko vyklonil se svým kulometem a odpovídal na střelbu zdola. Ohlušující rachot zastínil na chvíli palbu nepřítele.

Biggles si připravil ruku k úchytům bomb, a když ve výhledu objevil první hangár, ustálil stroj, sáhl na pojistku a sotva se na spojnici drátu horního křídla objevila špička střechy, zatáhl vzhůru. A pak ještě jednou.

Dvě stodvanáctiliberní bomby vyklouzly ze svých závěsů a stroj ulehčené povyskočil, sotva se zbavil tak veliké zátěže. Když letěl nad hangárem, nyní již na plný plyn, Mark se vyklonil a vyhodil přes palubu ještě dvě malé zápalné bomby.

Pak se opět ponořili do tmy. Biggles zamířil prudce vzhůru a opsal letadlem široký oblouk, aby unikl z blízkosti hořícího hangáru. Kličkoval a měnil směr jako poraněný pták. Až když zuřivá palba ustala a za nimi se rozhostilo poměrné ticho, vyklonil se přes okraj kokpitu a zadíval se zpět na letiště. Srdce se mu zatetelilo uspokojením. Dva hangáry stály v divokých plamenech, oheň šlehal do obrovské výšky a strašidelně osvětloval krajinu.

Několik mužů se horečně snažilo vytlačit z hořícího hangáru aspoň nějaká letadla. Jeden stroj, který byl při útoku očividně venku na ploše, již měl celou záď v plamenech. Na betonu leželo několik nehybných těl. Jeden z mužů se usilovně plazil z dosahu strašného žáru.

„Ti za námi to teď budou mít jednodušší. Tenhle ohníček už nemůžou minout!“ řekl si v duchu spokojený Biggles. Ve vzduchu opět začaly vybuchovat šrapnely, tentokrát z druhé strany letiště. Biggles věděl, že to se blíží kapitán Allen na prvním stroji letky B, aby také on odvedl svou práci.

„Jestli se našim lidem bude takhle dařit celou noc, bosům dole pořádně zhořkne snídaneň!“ zvolal Biggles se smíchem. Ale už v

příštím okamžiku mu úzkostí smích na rtech ztuhl. Do dosud pravidelného zvuku motoru se náhle vloudil cizí nepatříčný tón.

Ohlédl se přes rameno a srdce se mu málem zastavilo, když spatřil tenký plamínek, který šlehal z jednoho z válců. Mark to viděl také a tázavě se na Bigglese podíval. Ve tváři měl podivný naružovělý odlesk.

Biggles ubral plyn a plamínek se zmenšil, ale ten podivný zvuk neustal. Strojem začaly otřásat vibrace.

„Zdá se, že nám prostřelili jeden z válců. Nebo se nějaká kulka provrtala do vodního potrubí,“ vykřikl. „Jestli to vydrží ještě půl hodiny, je to v pohodě. Jestliže ne, jsme v kaši!“

S plynem staženým na minimum se ploužil dál, rychlostí těsně nad kritickou hranicí. Pak zkusil znovu jemně přidat plyn. V tom okamžiku se pruh ohně za motorem opět zjasnil a vibrace vzrostly natolik, že se zdálo, jako by se motor zrovna chystal utrhnout ze svých závěsů. S pocitem nevolnosti a staženými útroby opět posunul plyn do původní polohy a zavrtěl hlavou směrem k Markovi. To byl jediný způsob, jak mu mohl dát najevo, že se dostal do potíží, které nedokáže překonat. Hluk se pořád zvětšoval. Chvějící se motor připomínal třesoucí se plechovku, plnou hřebíků. Prudký výbuch mu po chvilce vyrazil dech. Tak stáhl plyn ještě víc, tím se úměrně ztrácela i rychlost. Musel sklonit nos letadla, aby se nedostal v pádu do vývrtky. Teď už věděl, že klesá příliš rychle, než aby se takhle dostal domů.

Jazykem si olízl vyschlé rty a zahleděl se do tmy před sebe, jestli náhodou zahlédne světelný maják, jehož navádějící paprsek by měl blikat až sem v pravidelných intervalech, aby zavedl bombardéry zpátky do vlastního hnízda. Jak se tak rozhlížel, spatřil na obzoru záři, která hned zesílila, hned se zase ztrácela, ale by-li to maják, stál ještě příliš daleko.

Podíval se na výškoměr. Ukazoval dva tisíce pět set stop. Může to dokázat? Chladný rozum říkal, že ne, ale zkusit to musel.

Hluk a vibrace se rapidně zhoršovaly. Změnily se definitivně v rychle pulzující rachot, který hrozil, že se stroj každou chvíli rozpadne na kusy. Ale Biggles už daleko před sebou tušil systém zákopů, které na každé straně střežily hlídky. Budťo byly na

průzkumu nebo se snažily opravit díry v ostnatém drátu na své straně. Bošové – Spojenci.

Motor vybuchl dvakrát za sebou a oslepující plamen vyrazil takovou silou, že ho donutil v mžiku stáhnout plyn na doraz.

„Když je tedy všechno v háji, tak ať!“ zaklel Biggles. „Ale nezůstanu tady sedět a nenechám se upéct k smrti... Hunové nás sice na zemi mohou zastřelit, když budou chtít, ale i to je lepší než se smažit jako maso na rožni.“

Ohlédl se a spatřil, jak plameny z motoru olizují zadní část vraku jeho letadla. Věděl, že pokud se pokusí zůstat ve vzduchu, konec může nastat za pouhých pár vteřin, jen co stroj vzplane celý. Proto raději vypnul motor úplně a začal plachtit dolů do neznámé temnoty a napjatě se snažil definovat stíny na zemi.

V napjatém tichu rozeznával jednotlivé výstřely pušek, ozývající se ze zákopů. Sem tam zaznělo i staccato kulometu. Reflektor bošů pročesával oblohu jako výstražně hrozící prst. Hledal osamělé letadlo. Pak se přidala i děla a jejich záblesky pronikaly vše obklopující tmu.

V každém směru praktický Mark se klidně připravoval na neodvratný konec. Snad i v těch nejvypjatějších chvílích života nic nedokáže otřást Markovým pověstným klidem, napadlo Bigglese. Sebral kulomety, jeden po druhém a vyhodil je přes okraj kokpitu. Hunové by určitě s radostí uvítali i to, co z nich zůstane po pádu z výšky osm set stop. Následovaly bubny s municí. Roztrhal své mapy a také je hodil dolů a smutně sledoval klouzavý pád jejich útržků.

Biggles zašmátral v plátěné kapse vlastního kokpitu. Pak vylovil i on své mapy, také je roztrhal a poslal jejich kousky za Markovými. Nabitou signální pistolí si nacisty nacpal do kapsy, aby mohl vystřelit její náboj do palivové nádrže, až se octnou na zemi. Je ovšem otázka, jestli po pádu bude ještě při vědomí.

Zničit stroj, aby nepadl do rukou nepříteli, to byla první povinnost pilota, který přistál na nepřátelském území.

Nebe kolem nich se změnilo v peklo šlehajících plamínků a svištícího kovu. Několik úlomků šrapnelu teď zasáhlo stroj, který poskočil jako splašený kuň. Při jedné explozi těsně pod horním

křídlem se F.E. převrátil. Výškoměr rychle klesal – 400 – 300 – 200 –. Mark, vykloněn přes okraj, sledoval temnotu pod sebou.

Biggles nedokázal rozeznat vůbec nic. Země vypadala jako obrovská indigová skvrna, z níž létaly jenom záblesky střel a ozývaly se dávky z kulometů. Už se ani nedíval na výškoměr. Věděl, že je příliš nízko, než aby to bylo k něčemu dobré. Teď mohl jen vytřeštit oči přímo před sebe a doufat, že vše dobře dopadne.

Najednou se proti nim hnál obrovský stín a řítil se přímo zběsile. Byla to země. Přitáhl knipl k sobě, aby udržel stroj jakž takž v rovině. Jak ztrácel rychlost, začal se propadat. Pak se zakymácel jako opilý námořník. Biggles přitiskl kolena k bradě, obličej si zakryl rukama a očekával konec. Chvilku bylo ticho, které rušil jen svist větru v drátech trupu a střelba pušek, ozývajících se z dálky.

Prásk! S hlasitým protestem narazil stroj do země. Pak sebou několikrát trhl, až se proměnil v hromadu trosek. Všechno na letadle se bortilo a lámalo. Přední část, kde seděla posádka, se zaryla nosem do země. Ještě se vztyčila a pak se převrátila jako želva na krunýř.

Biggles vyletěl do vzduchu a s hlučným žuchnutím padl do hromady bláta. Naštěstí přistál do měkkého. Okamžitě se vyškrábal na vlastní nohy a hřbetem rukavic se pokoušel vytrít si bahno z očí.

„Marku, Marku!“ křičel. „Kde jsi, Marku? Jsi zraněný, kamaráde?“

„Drž se, už jdu k tobě! Ale nedělej takový rámus, blázne!“ zasykl Mark, vyprošťující se z trosek a odmotávající drát z křídla, který se mu ovinul kolem těla.

Ra-ta-ta-ta. Ra-ta-ta-ta!

K nebi vyletěla světlice. Půl tuctu kulometů spustilo zlověstný rachot někde docela blízko. Kulky začaly narážet do rozlomeného vraku letadla. Bzučely a pleskaly do bláta jako hejna zuřivých sršňů.

„Pojď, musíme odtud!“ zasípal Mark. „Rychle pryč, kanóny spustí každou chvilku!“

„Dobrá, ale kam?“ zeptal se šeptem nešťastný Biggles.

„Kamkoliv. Hlavně se dostat odtud!“ vyštěkl Mark a při zemi se plazil mezi loužemi.

Vííí – beng! První granát hlučně přiletěl jako rychlík a když explodoval, bouchlo to, jako by právě nastal konec světa.

Biggles se vrhl jediným skokem do kráteru, který tu zbyl po granátu a zavrstal se do bláta na jeho dně. Přímou zachrochtal, když mu Mark přistál na zádech.

„Co děláš? – k čertu – copak nevidíš – kam to lezeš?“ mumlal, když se konečně zmáčkli bok po boku na dně té jámy. Země nahoře se zatím chvěla pod přívalem dělostřelby.

„Tady jsme v bezpečí,“ prohlásil Mark pevně. Říká se, že granát nikdy nedopadne na stejné místo dvakrát.“

„Přál bych si, aby to byla pravda,“ mumlal Biggles. „Tak takhle dopadají noční lety. Noční ptáci za všechny prachy, co? Spíš velká skákající makrela. Teď tu sice sedíme jako párek sov, ale sova by měla mít dost rozumu, aby zůstala –“

„Ticho!“ okřikl ho Mark, když bombardování trochu polevilo a po chvilce ustalo úplně. „Podívejme se, kde vlastně jsme!“

Vyšplhali se nahoru k okraji kráteru a hleděli do neprůhledné temnoty. K nebi vyletěla další světlice. Ten, kdo ji vystřelil, byl asi sto yardů od nich. Biggles si zaclonil ruku proti oslňujícímu světlu a zřetelně spatřil po své levici pás ostnatého drátu, sotva kousek od nich. Mark, který se díval na druhou stranu, mu náhle prudce stiskl paži.

„Hunové!“ zašeptal. „Támhle jich je celá skupina a vypadá to, že jdou sem. Poznávám je podle tvarů přileb. Poběž tudy!“

Začali se horečně plazit směrem k drátu, ale když se k němu dostali, nenašli v něm jediný otvor. Rozhodli se pokračovat podél něj. Každou chvíli se strnule přitiskli k zemi, kdykoliv do ticha práskla nějaká světlice a na chvíli ozářila scénu.

„Tamti Hunové přicházejí z opačného směru, takže tohle by měla být naše strana,“ rozmýšlel Biggles nahlas.

„Nemluv,“ zašeptal Mark. „Jdeme dál – tohle vypadá jako díra v plotě.“

Jak tak leželi na zemi, mohli překážku pozorovat jako siluetu proti jasnějšímu nebi. V pásu ostnatého drátu spatřili průrvu asi deset stop širokou, kterou určitě způsobil výbuch granátu. Proplazili se mezerou a zastavili se. Napjatě pátrali po jakémkoli zvuku.

„Slyším před námi někoho mluvit. Tam přece musí být zákop,“ zašeptal Mark.

„Já taky. Tak pojďme blíž,“ navrhoval Biggles. „Pšššt – tady to je! Už vidím předprseň zákopu. Musíme jít opatrně nebo nás ještě zastřelí naši vlastní spojenci.“ Pozvedl se na rukou do kliku a málem už už vykřikl – již otvíral ústa – když k němu dolehl zvuk, který dokázal zmrazit krev v žilách.

Byl to ostrý, panovačný hlas. Řeči Biggles nerozuměl, ale nebylo těžké rozpoznat, že je to jistě němčina. Přicházela z druhé strany předprsně, kousek od nich.

Když se rozkousávali ve tmě, rozeznali nejprve řadu bajonetů a pak i mužských postav. Zákop byl plný vojáků, o jejichž původu se podle tvaru přileb nedalo pochybovat. Ozbrojená masa se začala zvedat.

Nikdo z obou letců nepromluvil. Jako jeden muž se přitiskli k zemi. Vší silou se vmáčkli do chladného bahna a chvíli se ani nepohnuli. Těžké kroky vojenských bot čvachtaly blátem směrem k nim. Hluboký hlas něco zavelel. Ti muži se blížili tak neodvratně, až Biggles cítil, jak se mu svaly na zádech stahují v očekávání, že jimi každou chvíli musí projet pronikavá bolest bodajícího bajonetu. Málem vykřikl, když mu okovaná bota šlápla na ruku. Naštěstí měl rukavice a vespod byla měkká půda. To zachránilo kost před zlomením. Němec se zapotácel, vyrovnal rovnováhu a letmo se ohlédl přes rameno, aby se podíval, o co klopýtl. Předpokládal, že to bylo mrtvé tělo. Otočil se a spěchal za ostatními.

„Zatraceně!“ vydechl Biggles, když kroky odezněly v dálce.

„Zmizme odtud!“ zasykl Mark „Mohou tu být za chvíli zpátky. Ještě minutu a napochodovali jsme jim rovnou do zákopu. Ticho!“

Z dálky zaslechli vrčení dalšího F.E. Ačkoliv jej neviděli, mohli vysledovat jeho dráhu podle zvuku a podle výbuchů protiletadlových granátů. Letělo ve směru od německého zákopu. Přeletělo přímo nad nimi. Dělostřelba ustala. Po chvíli se ve tmě ztratil i slábnoucí rachot motoru.

„To jeden z našich chlapců letí domů. Takže aspoň známe směr kudy se dát. Ale musíme pak najít cestu přes druhé dráty. Jestli tam nebude mezera, jsme ztraceni. To bychom se pak podél toho drátu mohli doplazit až do Švýcarska!“

„Pšššt!“

Opět k nim dolehl zvuk kroků. Tentokrát se ozval z nevelké dálky, ale neviděli nic.

„Tohle už dlouho nevydržím,“ bědoval Biggles. „Jímá mě z toho hrůza. Teď jsem zrovna přes někoho lezl. Nebo přes něco, co byl dřív někdo.“

Beng! Oba se vrhli k zemi a zůstali ležet. Obloukem vyletěla vysoko k nebi další světlice. V jejím mihotavém světle spatřil Biggles skupinu německých vojáků, zřejmě hlídku, stojící nějakých padesát yardů od nich. Náhle si na něco vzpomněl. Sáhl do kapsy, natáhl svou vlastní signální pistoli, pozorně zamířil a vypálil. Ve stejném okamžiku světlo na obloze zhaslo. Výstřel z Bigglesovy pistole dopadl do měkké hlíny sto yardů od nich, kde raketka zůstala ležet v mraku červeného kouře, který se postupně měnil v matně děsivou zeleň, než vyhasla.

„Ty blázne, co to vyvádíš?“ rozčiloval se Mark. „Myslel jsem, že už mě zastřelili.“

„Copak jsi neviděl ty Huny? Vsadím se, že strachy nadskočili.“

„Oni pravděpodobně nechají nadskočit nás. Počkej si minutu!“ odpověděl Mark.

„To by udělali tehdy, pokud bych nevystřelil svou světlici, co si myslíš?“ sykl Biggles. „Není nad to, vypálit první ránu. To ty druhé vystraší. Zatím přes nás přešli jednou a použili nás jako rohožku. Nemám chuť dostat další dávku bahna z jejich bot.“

„Dostaneš dávku něčeho jiného, jestli se sem ti Hunové dohrabou, aby zjistili, co to asi bylo za ohňostroj!“ odpověděl Mark.

„Jestli!“ posmíval se Biggles. „Vsadil bych se, že teď peláší domů, co jim síly stačí. A já se jim nedivím. Sám bych udělal totéž. Jen kdybych tušil, kde je ten domov.“

„Nikdy se nevrátíš domů, alespoň ne živý, pokud si nepřestaneš tak hloupě hrát!“ zavrčel Mark. „A teď drž hubu a poslouvej! Rozhlédni se, jestli uslyšíš slovíčko, kterému bychom rozuměli.“

Oba letci zůstali opravdu chvíli zticha a ležíce na zemi pozorně poslouchali, zdali se nepřibližují nějaké hlasy. Ale neslyšeli vůbec nic, kromě řídnoucích výstřelů z pušek. Nakonec Bigglesovi došla trpělivost.

„Už tady nemám chuť ležet ani minutu!“ vyštěkl. „Vyřešíme to buď tak nebo jinak, ale chci mít jasno hned, abychom věděli, na čem jsme. Věřím, že ten drát kousek odtud vede k našim. Co takhle něco zakřičet, abychom věděli, jestli nás chlapi uslyší?“

„Ale uslyší nás také Hunové.“

„Nemohu si pomoci. Drž se, zakřičím: „Haló tam!“ zařval. „Je tam někdo?“

Odpověď přišla z takové blízkosti, že sebou Biggles bezděčně trhl.

„Co tu řveš jako na lesy?“ řekl klidný hlas v nářečí Cokney.

„Přiblíž se ke mně ještě kousek a dostaneš takovou, že budeš řvát ještě víc. Na tyhle triky mě nechytíš!“

Prásk! Puška vystřelila do tmy, ani ne deset yardů od Bigglese. Kulka mu hvízdla až skoro u hlavy.

„Hej! To už stačí!“ vykřikl podrážděně. „Jsme britští důstojníci, povídám. Letci. Spadli jsme támhle za dráty a nemůžeme se přes ně dostat. Pojď a ukaž nám cestu!“

„Proč jste to neřekli hned?“ odpověděl cokneyský přízvuk. „Mohli jste přijít k úrazu, mládenci. Ale ještě chvílku počkejte a držte ruce pěkně nahoře a žádné srandičky!“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Bud' přijde sám, nebo šel sehnat pomoc,“ šeptal Mark. „Nesmíme se mu divit, že je podezíravý. Je přece na stráži, potmě a v takovém případě lidé nejdříve střílejí a teprve pak se ptají, kdo byl. Hunové používají spoustu podlých triků.“

„Kde jste, chlapi?“ řekl náhle klidný hlas už docela blízko.

„Tady jsme!“ odpověděl Biggles.

„Stůjte na místě! Jdu za vámi.“

Důstojník s revolverem v ruce, těsně sledován pultuctem „tomíků“, kteří měli na hlavách nezaměnitelné britské přilby, se náhle vyloupł ze tmy.

„Kolik je vás tady?“ řekl hlas.

„Dva,“ odpověděl Biggles krátce.

„Dobrá. Následujte mě. A nedělejte kravál.“

Čvachtali loužemi a následovali důstojníka klikatou uličkou mezi dráty. Tomíci uzavírali skupinu za nimi. Zákop, ze kterého se

blýskaly hroty bajonetů, jim napříč křížoval cestu. Ale stačilo jediné slovo jejich průvodce a zbraně se sklonily. Oba letci napůl sklouzli, napůl padli do zákopu. Paprsek světla z lampy prořízl temnotu a pomalu přešel jejich tváře a uniformy. „Vypadáte jako ukázkový párek hasstroů, to musím uznat,“ řekl chlap s úšklebkem.

„Pojďte do mého krytu a odpočínte si. Pošlu kurýra na velitelství s žádostí, aby zavolali k vaší peruti a řekli jim, že jste v bezpečí. Jak jste se sem vůbec dostali?“

„Oh, jen tak – noční let. To je všechno. Obyčejný noční let,“ odpověděl Biggles nenučeně.

KAPITOLA 8

AKCE ZA ÚSVITU

Biggles neochotně otevřel oči, když mu jakási ruka uctivě, ale důrazně zatřásla ramenem. V pozadí své rozespalé mysli si uvědomil, že ho budí jeho „batman“ – vojenský sluha.

„Pojďte, pane,“ řekl hlas. „Je šest hodin! Hlídka odlétá v půl sedmé.“

Kapitán Bigglesworth (zkráceně Biggles) se na muže podíval více než chladně. „Odpal!“ řekl a zavrtal se ještě hlouběji do příkrývky.

„Pojďte, pane, vypijte si svůj čaj!“ Batman mu výmluvným gestem nabízel šálek.

Biggles přehodil nohy přes kraj postele a otřásl se pod přívalem studeného vzduchu, který ho udeřil do vyhrátých údů. Pak si vzal čaj.

„Jak je venku?“ zeptal se.

„Dost mizerně, pane. Všude spousta mraků, ale zatím aspoň neprší!“ Batman se uklidnil, když viděl, že jeho pán už procitl naplno a odešel.

Biggles se postavil a natáhl si nátělník. Zadíval se na opačnou stranu pokoje na Marka Wayne, kterého už také vzbudili, ale on zase usnul a lehce chrápal. Biggles vzal polštář a hodil jej na spokojenou tvář svého partnera.

Místo aby zasáhl oddechujícího Marka, trefil řadu nejrůznějších suvenýrů na policice nad lůžkem. Rozletěly se do všech stran a byl to pěkný rachot.

Mark vyskočil na posteli, jako by ho vymrštilo neviditelné péro.

„Co to – k sakru –“ vykřikl a rozhlížel se vztekle kolem sebe.

Biggles si už česal vlasy u poškrábaného zrcadla. Rychle uskočil, aby se vyhnul polštáři, který se na něho řítíl zpátky, tentokrát z Markovy strany. Polštář zasáhl poloprázdný šálek s čajem a odhodil jej doprostřed postele. Biggles se znechuceně podíval na svého pozorovatele.

„Mizerná rána,“ řekl pohrdavě. „Tvoje zásahy na zemi jsou ještě horší než ty ve vzduchu, a to už je co říct.“

„Sakra, chlapi, musíte při vstávání dělat takovej randál?“ zavrčel nazlobený hlas z nejbzdálenějšího místa pokoje. „Když má letka A brzy ráno akci, je to tu jako v blázinci. Vy dva šetřte energií. Budete ji moc potřebovat, když s vámi letí Rayner.“

„Rayner – co má Rayner s námi společného?“ zeptal se překvapeně Biggles, zatímco si natahoval nové boty z ovčí kůže.

„Mapleton se chystá k zubaři. Budou mu trhat zub, takže se hlásil marod. Slyšel jsem, jak to říkal včera večer starýmu. Vaší dnešní ranní hlídce velí Rayner.“

„Chápu,“ řekl Biggles. „Dobrá. Bude to pro něj aspoň změna, když uvidí letku vzorně nalepenou za svým ocasem, místo aby se rozprchla po celé obloze, sotva se Hunové přiblíží na dohled.“

Uskočil, aby se vyhnul zásahu kostkou mýdla od jednoho z pilotů letky C, které velel právě kapitán Rayner. Pak důstojně odešel.

Spěchal k hangárům, kde už byla připravena letadla a nastartoval motor své dvousedadlové F.E. 2b. Mark přicházel ze zbrojnice a nesl kulomet, který si chtěl vyzkoušet, když se kapitán Rayner najednou objevil v rohu hangáru letky A.

„Takže je to tedy pravda!“ zamumlal potichu Biggles. „Mabs s námi neletí. Rayner už je tady.“

„No a co?“ prohodil Mark z kokpitu, kde pozorně upevňoval bubny s municí.

„Předpokládám, že se nám bude chtít předvést, jaký je tuhý chlapík. To je zřejmě všechno. Na pořádný ohňostroj je ještě zatraceně brzy, tak časně ráno,“ uvažoval Biggles.

Kapitán Rayner se zatím vyšplhal do svého stroje, rozhlédl se, a když zjistil, že jsou všichni na svých místech, vyjel na dráhu, dal plný plyn a vznesl se do vzduchu. Tři další letadla, která s ním tvořila ranní hlídku, vzlétla hned za ním a zamířili společně k vzdáleným zákopům západního bojiště.

Šedý přísvit nového jitra sílil a než doletěli k liniím, slunce již jasně svítilo. Od západu vanul ostrý vítr, který sem přinášel masy bílých mráček. Vypadaly jako obrovské kvěťáky, které nahoře svítily zlatě a béžově, uprostřed byly modravé a dole tmavě purpurové. Tu a tam bylo vidět na zem. Jako by ji pokrývaly šedé dlouhé přikrývky, utkané z ranní mlhy, v níž občas prosvítala matně zelená a hnědá. Biggles obdivoval pestrost té barevné palety.

Hlídka už nějakou dobu stoupala, než se přiblížila k liniím. Velitel se držel v jednom z pruhů čistého modrého nebe, které zrovna vykukovalo mezi masivy mraků. Vlétli do něj v pěti tisících stopách a pak stoupali v kruzích mezerou mezi mraky až na samý vrchol oblačnosti. Pak se všechny stroje srovnaly a zamířily na východ.

Biggles pohlédl přes okraj kokpitu a spatřil míle a míle kulatých bílých mraků, podobajících se zvlněné mořské hladině nebo souvislé ploše vaty, táhnoucí se do nekonečné dálky. Až náhle jako by je někdo odřízl ostrým nožem, pokračovalo modré nebe.

Vysoko v oblacích se neuvěřitelnou rychlostí řítily jejich čtyři stroje. Zanechávaly za sebou třpytivou páru, každý z nich jako by byl obklopen dokonalou duhou.

Široko daleko nespátril na dohled jiná letadla, ale neměl stoprocentní jistotu, že už přeletěli frontu. Zdálo se, že Rayner letí stále ve stejném kurzu a Biggles prostě musel obdivovat sebejistý způsob, jakým jejich velitel letěl. Vypadalo to, že ví přesně kde je, kam míří a co tam chce dělat.

Nějaký čas tak letěli, stoupali už jen trochu a zase je obklopovaly neuvěřitelně vysoké pyramidy mraků. Zdálo se, že sahají až do samotných nebes. Ve srovnání s nimi vypadala čtyři F.E. tak malá, jako komáři, létající kolem obrovské zasněžené hory.

Ještě nějakých dvacet minut se Rayner řítí přímo do německého území, aniž by pohlédl doleva nebo doprava, což Marka nudilo. Otočil se na svého pilota s kyselým úšklebkem.

Biggles dobře věděl, na co teď jeho střelec myslí. Určitě už uletěli – s větrem v zádech – nejméně dvacet mil. Zpáteční cesta proti větru jim bude trvat mnohem déle. Přál si, aby se v mracích objevily mezery, chtěl se podívat, zdali už jsou linie v dohledu. Zákopy tvořily hranici mezi známým a neznámým. Na jedné straně domov, přátelé a bezpečí, na druhé nepřátelé, hrůza, a možná smrt!

Čas od času poskvrnily okolní bílé mraky vířící koule černého kouře, které se zvětšovaly, houstly a pak plachtily dlouhými oblouky, dokud se neroztýlily definitivně ve větru, archie neboli protiletadlové granáty! Biggles je zlostně sledoval. I když už se jich delší dobu nebál, nikdy je nespouštěl z podezíravého dohledu. Nakonec – člověk nikdy neví...

Mark se zvedl a s úsměvem pohlédl na Bigglese, aby ho ujistil, že je všechno v pořádku. Pak vypálil krátkou dávku, aby zahřál zbraň a přezkoušel její hladký chod. Ostatní pozorovatelé čas od času dělali totéž.

Biggles byl šťastný, když Rayner nakonec změnil směr a pustil se na severozápad téměř rovnoběžně s liniemi. Biggles předpokládal, že takhle se vrátí k frontě, nějakých třicet mil od místa, kde ji přeletěl poprvé.

Zdalo se, že tímto směrem jsou mraky ještě větší, přímo kolosální. Hlídka teď letěla ve výši devíti tisíc stop, ale vrcholky mraků se nad nimi tyčily ještě výš, snad byly až v nekonečnu. Biggles si nikdy ani nepomyslel, že by mraky mohly být tak obrovské.

Strávili ve vzduchu už více než hodinu a až dosud nepotkali jediné letadlo. Ani nepřátelské, ani vlastní. Mark několikrát povstal, stejně jako ostatní střelci – a zaclonil si zrak sklopenou dlaní před prudkým sluncem.

„Je to moc klidné, než aby to byla pravda,“ pomyslel si Biggles, když hřbetem rukavice setřel namrzlý dech z předního krytu a promnul si rty, bičované ledovým větrem. Povšiml si, že je Rayner

vede k nejvyššímu vrcholu obrovského kupovitého mraku, který jim plul v cestě.

„Raději jej proletí, než aby se mu vyhnul. Asi si myslí, že tam na druhé straně něco je, aspoň předpokládám,“ kalkuloval Biggles, když se snažil pohledem proniknout zářící hmotu po obou stranách letadla.

Střelci byli také v pohotovosti. Všichni vztyčeni u svých zbraní s prsty na spoušti. Když se stroje blížily k vrcholku mraku, Mark se rozhlédl a usmál se, ačkoli měl tvář zmodralou chladem a rty tuhé jako z olova.

„Ano, tohle je určitě to místo, kde najdeme ty divochy!“ řekl si Biggles pro sebe. Nevěděl sice přesně, proč si to myslel. Na jedné straně nebyl důvod, proč právě v tomhle mraku by se mohla skrývat nepřátelská letadla a ne v kterémkoli z těch, které již minuli. Byl to asi nějaký zvláštní instinkt, který v něm občas působil a který ho vždycky včas varoval. Rozhodně mu něco uvnitř našeptávalo, že nepřátelská letadla určitě nejsou daleko.

Rayner se teď dostal bezprostředně na vrcholek mraku a Biggles ho viděl – i jeho střelce – jak se dívají dolů. Spatřili patrně něco, co ještě ostatní neviděli.

„Tam jsou!“ pomyslel si Biggles. A už se nestaral o chlad. Raynerův stroj rozkýval křídla. Ze střelcova kokpitu vyletěla červená světlice. Signál, že objevili nepřátelské letadlo.

Rayner teď změnil směr, pomalu se otáčel a ostatní tři stroje se vnořily do prostoru, kde byl on před několika okamžiky.

Biggles se podíval přes okraj a ztěžka si vzdychl. Přistihl se, že hledí do díry v mracích, jakési obrovské dutiny doslova nepředstavitelné. Matně mu to připomínalo nesmírně hluboký kráter sopky. Kanál, spojující nebe a zem.

Osm tisíc stop pod nimi bylo čistých, bez jediného náznaku mlhy. Okraje mraku přecházely od žluté po hnědou. Hnědá se měnila ve světlefialovou, pak v indigovou a ztrácela se v propadlině na vzdáleném konci. Boky propasti se zdály tak pevné, že by po nich horolezec dokázal sešplhat nebo si i odpočinout na výběžcích a útesech, které se každou chvíli někde vytvářely.

Ten jev Bigglese zaujal natolik, že pár okamžiků pro něho nic jiného neexistovalo. Teprve pak jeho oko zahlédlo v dálce nepatrný pohyb. Pochopil, že se dívá na to, co orlí zrak velitele vidí již dlouhou dobu.

Množství strojů – jejich počet nemohl odhadnout – kroužilo při samém dně toho zejícího kráteru. Vypadaly jako mikroskopické rybky u dna hluboké říční tůně. Sem tam některý z nich – někdy i několik letounů najednou – zcela zmizelo ve stínech mraků, aby se o chvilku později opět objevily, s křídly zářícími, jak se od nich odráželo slunce.

Byly příliš daleko, než aby se dalo rozeznat, jsou-li to spojenci nebo nepřátelé. Ale zdálo se, že Rayner o tom ani v nejmenším nepochybuje. Nepatrný živý záblesk, který se řítí napříč prázdnotou, o tom vydával přesvědčivé svědectví. Bylo to letadlo, hroutící se v plamenech a to nemohlo znamenat nic jiného, než souboj. Střet v té studni záhad již začal.

Rayner se spustil dolů, v těsné blízkosti za ním ostatní. Biggles nikdy na ten sestup nezapomene. Bylo v tom něco posvátně povzbudivého. Bylo to jako řídit se do samého středu země. Nebylo tam dost místa, aby mohly čtyři stroje klesat náraz vedle sebe, neboť průměr té dutiny neměl více než sto yardů. Museli tedy začít kroužit ve spirále a snášet se v odstupu.

Dolů – dolů – dolů. Stále pokračovali stejným směrem. Biggles si myslel, že let nikdy neskončí. Vítr svištěl a úpěl okolo drátů a výztuh jako tisíce posedlých démonů. Ale Biggles to nevnímal. Příliš se zhloubal do sledování tragédie, která se odehrávala pod ním.

Jak klesali, tím duši vytrásajícím způsobem, dvakrát pod sebou viděl stroj, který vypadl z boje. Zůstaly po něm jen dlouhé šmouhy tmavého kouře. Ti ostatní jej ale nenechali na pokoji. Točili se okolo něj a střídali dál. Bylo jich nejméně dvacet. Šedavě hnědé dvojplošníky se žlutými křídly a duhové zbarvené trojplošníky. Červený, zelený, modrý, fialový a dokonce jeden bílý.

Ranní hlídka se potom sama ocitla v těsné blízkosti vířících strojů, kde se už každý muž musel postarat sám o sebe.

Biggles si již vybral skupinu trojplošníků s černými maltézskými kříži na křídlech. Letěly těsně u sebe. Jejich piloti ho

spatřili, jak přilétá a rozprchli se, jako když do hejna bělic vlétne štika. Pustil se za jedním z nich. Byl to modrý stroj s bílými konci křídel a nemilosrdně ho pronásledoval. Markův kulomet začal rachotit a Biggles viděl, jak se kulky zabořily přímo doprostřed trupu letadla, které už bylo pod nimi.

Hun se ale nevzňal plamenem, jak Biggles předpokládal, ale naopak zamířil vzhůru. Pomalu se otočil „na záda“ a s motorem ještě v chodu se jím vývrtekou dostal z dohledu a zmizel u mlhavého dna kráteru.

Biggles také zvedl svůj stroj ostře vzhůru. Bylo to právě včas, aby zabránil srážce s neovladatelnou hromadou doutnajícího plátna a výztuh, která se tudy řítila k zemi. Chřípí mu zacukalo, když prolétal tou kouřovou stopou.

Mark už zase střílel, tentokrát na bílý stroj. Ale jeho pilot patřil k těm, kteří se jen tak nedají. Stočil letadlo tak, jako kličkuje ryba, když ji honí mrož nebo vydra. Několikrát se mu podařilo po nich vypálit.

Tohle byl zatím největší souboj, do jakého se kdy Biggles dostal. A pořád mu seděla v zátylku vtíravá obava, že se musí každou chvíli s někým srazit. Již se minuli s několika trojplošníky, F.E. i s Pupem jen o pár palců. Biggles spatřil tato britská letadla na poslední chvíli. Myšlenka na kolizi se pak postupně ztrácela a už ho tak neděsila.

Cítil podvědomě jakousi zvláštní hrdost. Nutnost zarputile pokračovat v boji a srážet nepřátelské stroje, dokud někdo nezabije jeho. Vůbec nepochyboval, že k tomu nakonec dojde. Přesto nikdy neměl ani pomyšlení na ústup nebo na útěk.

Markův kulomet rachotil bez přestávky a Biggles obdivoval, s jak chladnou rozvahou jeho střelec vyhazoval přes palubu prázdné nábojové zásobníky, jen co z nich vystřílel munici a nahrazoval je novými, plnými.

Náhle se stroj zakymácel. Něco do něj narazilo tak silně, že se kompas rozletěl na kusy a tekutina, v níž byl uložen, prudce vystříkla a Bigglese napolo oslepila. Mechanicky si otřel tvář hřbetem rukavice.

Kde je ten bílý Hun? Rozhlížel se po něm a najednou mu v žilách ztuhla krev jako zmražená. Šokoval ho výjev, který se tu odehrával. Jeden F.E. – řítící se jako planoucí meteor – padal obrovskou rychlostí po nose k zemi těsně před jeho strojem, z plamenů trčela tmavá postava. Rukama si chránila obličej, míhala se nahoru a dolů a snažila se s posledním vypětím kontrolovat stroj. Sestřelený padající pilot ještě úmyslně strhl hořící letadlo k bílému trojplošníku, který mu právě křížoval cestu.

Německý pilot zpozoroval nebezpečí a vyrazil kolmo vzhůru, aby unikl. Ale na takový manévr bylo příliš pozdě. Hořící F.E. jej naplno zasáhl přes výztuhy křídel. Vyrazil roj jisker, létaly třísky, a když explodovala palivová nádrž bílého trojplošníku, vyšlehl oslepující plamen. Tak Biggles ztratil obě letadla z dohledu.

Na okamžik byl přímo ochromen. Vůbec nedokázal myslet. Teprve Markův divoký výkřik z předního kokpitu ho vrátil do skutečnosti. Kde je? Co tady vůbec dělá? Aha, bojuje! Kdo asi byl v tom F.E.? Marriot? Nebo McAngus? Musel to být jeden z nich. Teď na něho začal zase střílet žlutý Hun.

S obrovským úsilím se vzchopil, soustředil se, ale cítil, že tohle napětí už nemůže dlouho vydržet. Letěl nervózně a věděl to. Letěl stále divočeji a zmateněji.

Otočil se. Vrhł se do mlhavé clony mraku, což ho na chvílku oslepilo. Vyletěl na druhé straně a zoufale bojoval s kniplem, aby neztratil vládu nad strojem. Kulky mu bušily do motoru, až se sám v duchu divil, proč vlastně ještě nehoří.

Odkud ty kulky přilétaly? Vyklonil se přes okraj kokpitu, a ohlédl se. Na ocasu jejich letadla přímo visel žlutý Hun. Biggles se tedy obrátil tak rychle, až ho to samotného udivilo. Hun, který nebyl na takový manévr připraven, Bigglesův F.E. podletěl. A v tom okamžiku se karty obrátily.

Biggles teď pronásledoval trojplošník na plný plyn.

Ra-ta~ta-ta! rachotil Markův kulomet. Na tak krátkou vzdálenost se snad ani nedalo netrefit. Žluté horní křídlo odskočilo a klouzavě mizelo v prostoru. Výztuže se propadaly do prázdna. Po stranách vraku plápolaly dva ohnivé plameny.

Biggles chvíli užasle sledoval konec nepřítele, ale pak se raději rozhlédl pozorně okolo. Kde jsou ostatní? Kde jsou jeho kamarádi? Právě jednoho zahlédl koutkem oka, jak mizí v mraku. Pak zase zůstal sám.

V první chvíli tomu nemohl uvěřit. Kam se ti Hunové poděli? Ani jediný nebyl v dohledu. Kam? Před chvílkou jich tu přece ještě bylo dvacet, možná víc. A teď tu z nich nezbyl nikdo, jen on sám. A ještě jeden. Nějaký Pup právě mizel v mlžném oparu na dně vzdušné propasti.

Přepadl ho strašný pocit osamění. Do duše se mu vloudily pochybnosti, jestli dokáže ještě doletět domů. Vůbec netušil, kde by zrovna mohl být. Podíval se nahoru, ale v celém tom hlubokém tunelu nebeské modře nespatrił jediné letadlo. Už měl svou zkušenost, jak rychle se stroje dokáží rozprchnout, když začne vzdušný souboj.

Doufal jen, že spatří opět ten F.E., který mu předtím zmizel v mraku. Čekal, že se zase vynoří. Ale čekal marně.

„Vsadím se, že pilot Pupu věděl, kde je. Poletím za ním, pomyslel si zoufale a spustil se dolů do brázdy, kde zmizel ten jednosedadlový stroj. Podíval se na svůj výškoměr. Nějakým zázrakem unikl zkázonosnému dešti kulek. Tisíc stop odečetl. Ponořil se opět do mlhy, ale ta se po chvílce rozplynula. Dole pod ním ležela otevřená krajina. Pole, živé ploty a dlouhá, opuštěná cesta. Široko daleko, kam až dohlédl, nebyla živá duše. Stejně nespatrił jediný orientační bod, který by si pamatoval.

Náhle zahlédl zas toho Pupa. Stále ještě klesal a tak se Biggles pustil za ním. Ten druhý asi ví, kde je a kudy to má vzít. Bude-li se ho držet, určitě se dostane domů. Nebo aspoň na vlastní území. Jenže pak přišel šok.

Vrtule toho Pupu se netočila. Motor zřejmě při těch honičkách a soubojích skončil a pilot teď neměl jinou šanci, než se pokusit přistát klouzavým letem.

Když stroj pozoroval, spatřil v kokpitu hlavu v kožené kukle. Pilot se právě ohlédl přes rameno. Pak se soustředil a hladce přistál na poli.

Biggles neváhal. Věděl, že jsou velmi hluboko v nepřátelském území – jak moc, si vůbec netroufal domyslet – a že pilot toho Pupu tu nemá nejmenší šanci. Jeho jednosedadlový letoun už začínal hořet, když Biggles dosedal v uctivé vzdálenosti. Pilot Pupu běžel zoufale k F.E. a v ruce ještě svíral kouřící signální pistoli.

A v té chvíli ho Biggles poznal.

„Mahoney!“ zakřičel.

Pilot Pupu na něho pohlédl, jako by nevěřil vlastním očím.

„U sta hromů!! To je přece náš mladý Bigglesworth!“

„Nastup si a mrskní sebou!“ křičel Biggles.

„Pojď sem ke mně!“ volal Mark. Budeme se tu sice tísnit, ale nějak to zvládnem.“

Mahoney se vyškrábal nahoru a vmáčkl se ke střelci do předního kokpitu.

„Podívej!“ vykřikl. „Hunové!“ a ukázal za sebe.

Biggles se neohlédl. Viděl, jak před letadlem vyletují malé chomáčky trávy, a slyšel vzdálený rachot kulometů. To mu stačilo. Nic víc nepotřeboval vědět. Nemohl si dovolit ztrácet teď čas.

F.E. potřeboval pořádně dlouhý rozjezd, než se kvůli nezvyklé zátěži odlepil od země. Ale dokázal to. Naštěstí Biggles již přistál obrácen čelem k liniím a tak teď nemusel otáčet. Stroj vedl stále vzhůru až zmizel v řídké mlze jako v peřině.

Několik minut si Biggles prorážel cestu bílým oparem. Pak se znovu spustil níže. Věděl, že za těchto podmínek neudrží dlouho přímý směr. Když se pod ním opět objevila země, zkorigoval kurz a vrátil se do mraků.

„Víš kde jsme?“ zakřičel.

Mahoney přikývl a naznačil rukou, aby pokračoval stejným směrem dál.

Biggles si teď vydechl volněji a letěl těsně pod hranicí mraků. Náhle si vzpomněl na hořící F.E.

„Kdo byl v tom F.E.?“ zakřičel na Marka.

„Rayner!“ zněla úsečná odpověď.

Takže Rayner přece jen odešel z tohoto světa, jak si přál: V jednom z nejdivočejších soubojů, jaké si mohl představit. Dříve nebo

později se to stát muselo, napadlo Bigglese. Ale naneštěstí s ním zemřel i Marble, jeho pozorovatel.

Chudák starý Marble. Ještě před dvěma hodinami pili společně kávu a teď už bude navždycky chybět. Jak strašná je tahle válka!

Určitě to musel být Marble, koho viděl vyskočit z hořícího trupu. A pak Rayner schválně naboural do toho Huna. Tím si byl jist.

„Byl bych rád, kdybych měl také tak pevné nervy, až jednou přijde můj čas!“ přemýšlel. „Chudák Rayner, určitě nebyl špatný chlap.“

Biggles se vzchopil a pokusil se nemyslet na to. Jenže na ten obraz ne a ne zapomenout. A věděl, že se mu to nepodaří nikdy.

Před přídíl se mu náhle rozprskl granát. Varování, že se blíží k liniím. O dvě minuty později se dostali do husté palby a nebe kolem se plnilo rozsekaným žhavým železem. Dělostřelci dokázali na coul přesně odhadnout výšku mraků. Snažili se, opravdu, ale letci se přesto podařilo projít bez větší úhony. Posádka přeplněného stroje si neodpustila radostný řev, když se dostala už do bezpečí na vlastním území.

Mahoney naváděl Bigglese ke svému letišti, které pilot předtím viděl jenom občas ze vzduchu, ale ještě nikdy na něm nepřistával. Dosedli sice trochu s poskoky, avšak stroj se nakonec zastavil nedaleko ubikací perutě číslo 266, kde manévru přihlížela spousta důstojníků a mechaniků.

„Asi jsem prorazil gumu,“ omlouval Biggles znechuceně trhavé přistání. Ale letmá prohlídka ukázala, že to nebyla jeho vina. Pneumatiku prostřelila jedna z kulek skrz naskrz.

Pak nastal skutečný mumraj, kdy všichni chtěli mluvit najednou. Bigglesovi srdečně blahopřáli, že jim odvážně zachránil kamaráda a každý to pokládal za výjimečný kousek.

„Ví někdo z vás, co se stalo s ostatními dvěma F.E.?“ zeptal se Biggles.

„Ti se vrátili domů,“ oznamovalo několik hlasů najednou. „Zmizeli Hunům stejně jako my a všichni jsme společně přiletěli až sem.“

„Díky Bohu,“ ulevilo se Bigglesovi. „Měl jsem strach, že tam naopak všichni zůstali. Jak ta akce vlastně začala?“

„Zpozorovali jsme Huny v té díře dole a hned jsme po nich šli. Ta díra vypadala nadějně a my jsme chtěli, aby byla naše,“ ušklíbl se Mahoney. „Bylo nás tam sedm. Jenže jich přiletělo víc, než jsme čekali. Právě jsme šli do toho, když jste se mezi nás spustili také vy. Vůbec jsem vás nejdřív neviděl. Kudy jste přišli?“

„Předním vchodem. Tam nahoře!“ zasmál se Biggles.

„Byly to pěkné kohoutí zápasy!“ vzdychl Mahoney. „Takový malér si člověk zapamatuje... Haló, tady jde zrovna náš velitel,“ dodal rychle. „Seznamte se, pane, s přítelem Bigglesworthem, o kterém jsem vám tuhle vyprávěl. Vzal mě dnes na svou palubu na nepřátelském území, když mi Bošové rozstříleli motor na cucky.“ Opět se otočil k Bigglesovi. „Rád bych ti představil majora Mullen, našeho velitele,“ řekl nakonec.

„Rád vás poznávám, Bigglesworthe,“ řekl major Mullen a potřásl mu rukou. „Takových chlapíků bychom tu měli mít co nejvíc. Musím se pokusit požádat o vaše brzké přemístění k dvěstěšestašedesáté.“

„Upřímně bych si přál, aby se vám to povedlo, pane,“ odpověděl Biggles vážně. „Pořád mi bude něco chybět, dokud se nedostanu k průzkumné peruti. I když budu jen nerad opouštět Marka,“ dodal rychle.

„Se mnou si nedělej starosti,“ přidal se do debaty Mark.

„Podal jsem si přihlášku k pilotnímu výcviku. Takže já tě možná opustím ještě dřív.“

„Nemohu nic slíbit, ovšem. Ale uvidíme, co se v tom dá dělat,“ řekl major Mullen.

„Vraťte se na zem, pánové. Jde spíš o to, co vy dva chcete dělat teď,“ zeptal se Mahoney.

„Nejlíp, když se vrátíme na své letiště,“ odpověděl Biggles.

„Nechcete zůstat na oběd?“

„Ne. Děkujeme. Stroj tu necháme, jestli nám opravíte to kolo. A jestli nás přepravíte domů. Pro mašinu se vrátíme později.“

„Výborně!“ prohlásil Mahoney. „Zeptám se velitele, půjčí-li vám své auto. Nikdy vám nezapomenu, jak jste mě naložili. Možná bude příště řada na mně, abych vám pomoc oplatil.“

„Fajn. Pokud nebudeš chtít, abych se ti nacpal do kokpitu Pupa, tak to беру!“ zasmál se Biggles. „Brzy na viděnou!“

KAPITOLA 9

ZVLÁŠTNÍ POSLÁNÍ

„Promiňte, pane, ale rád by s vámi hovořil major Paynter.“ Biggles vzhlédl od dopisu, který právě četl, složil jej a strčil do kapsy. „Mám jít k telefonu?“ zeptal se číšníka, který s výzvou přišel.

„Ne, pane. Čeká vás v kanceláři. Pan Todd právě volal, jestli byste mohl hned přijít.“

„Dobrá, Collinsi, díky,“ Biggles odnesl svůj šálek a prošel halou. Pak rychle vykročil po dobře udržované cestě k velitelství perutě. Když vstoupil, viděl, že kromě velitele jsou přítomni ještě dva lidé. Byl to plukovník ze štábu a bodře vypadající civilista v černém obleku s buřinkou. Biggles zasalutoval.

„Přesvědčte se, prosím, že jsou dveře dobře zavřeny, pane Bigglesworthe,“ začal velitel. „Děkuji. Tohle je plukovník Raymond z velitelství křídla.“

„Těší mě, pane,“ uklonil se Bigglesworth štábnímu důstojníkovi a divil se, proč mu velitel nepředstavil také civilistu. Proč ten sem asi přišel?

„Chtěl jsem s vámi mluvit, Bigglesworthe, o velmi delikátní věci,“ pokračoval velitel téměř v rozpacích. „Eh, já – tedy lépe řečeno perut' – jsme byli požádáni, abychom provedli – eh – velice důležitou operaci. Je to úkol pro jednotlivce a proto dávám návrh nejdříve vám. Od chvíle, co jste přišel, jste prokázal pro svou práci opravdové nadšení. A také jste se vlastní iniciativou dostal ze dvou velmi obtížných situací. Poslání, které vás čeká, vyžaduje morální sílu i iniciativu.“

„Děkuji vám, pane.“

„Není třeba děkovat, nepřeháním. Poslouchejte mě. Operace – stručně řečeno – spočívá v tom, dopravit jednoho – eh – gentlemana přes linie. Na příhodném místě s ním přistát a vrátit se domů. A pak

ještě – buď ve stejnou dobu nebo následující noc, byste ho měl vyzvednout na místě, kde jste ho vysadil.“

„Nezdá se to tak obtížné –“

Major Paynter zvedl ruku na protest. „Počkejte,“ řekl.

„Nechte mě domluvit. Bude jen poctivé, když vám řeknu všechno. Musím vás totiž varovat. Kdybyste náhodou musel přistát s tím mužem na špatné straně zákopů a oni vás dostali, pravděpodobně vás ihned zastřelí. Pokud budete muset přistát na německém území při návratu, až v letadle zůstanete sám, je více než pravděpodobné, že nepřítel prohlédl účel vaší cesty a podrobí vás ostrému výslechu. Nebudou jednat v rukavičkách, a kdyby z vás dostali pravdu, že jste vezl agenta tajné služby, nezaváhají a pošlou vás před popravčí četu.“

„Rozumím. Dobrá, pane, poletím.“

„Děkuji vám, Bigglesworthe! Ten gentleman, který přiletěl s majorem Raymondem, je váš pasažér. Bylo by rozumné, abyste se teď seznámili. Pak už ho za denního světla neuvidíte. Musíte se navzájem poznat bez rizika.“

Biggles přešel k civilistovi a potřásl mu rukou. „Těší mě, pane.“ Usmál se a vyslovil své jméno.

Také špión se usmál a pevně mu stiskl ruku. Biggles neměl klamné představy o povaze práce, která ho čekala. Chlapík byl trochu obtloustlý, nepřiliš vysoký, tvářil se poněkud žoviálně a v obličeji upoutával hustým černým knírem. Rozhodně nevypadal tak, jak by si Biggles špióna představoval.

„Dobrá, myslím, že to stačí, plukovníku Raymonde,“ pokračoval velitel perutě. „Připravte mi, prosím, co nejvíce podrobností. A s vámi si, Bigglesworthe, znovu promluví ještě, než poletíte.“

Biggles zasalutoval a štábní důstojník se svým průvodcem odcházeli. Pak pozorně čekal na další rozkazy. Nevěděl, má-li zůstat nebo se vytratit.

Major Paynter stál na místě a zamyšleně se díval z okna. Pak promluvil.

„Chci, abyste to viděl ve správných barvách, Biggles,“ pokračoval velitel. „Kdekdo si myslí, že špionáž je celkem špinavá práce. Možná ze striktně vojenského hlediska ano. Ale nesmíme

zapomínat, že tihle lidé potřebují mnohem lepší nervy, než normální vojáci, když jdou do bitvy. Voják může být zabit, zraněn, zajat nebo i uvězněn. Ale agent zná jen jediný konec své kariéry. Pokud ho chytí – popraví. Takový člověk neumírá hrdinskou smrtí v bitvě. Odstřelí ho jako psa před cihlovou zdí. Tak končí každý jeho nezdar. A pokud uspěje, nedostává za to medaile, nesklízí pocty a slávu vítězů. Stále ho obklopuje mlčení, tajemství, nikdo o něm – i v jeho zájmu – nic neví...

Mnozí z těchto mužů pracují i zadarmo. Vezměte si třeba například muže, kterého jste právě viděl. On je – ovšem – Francouz. V soukromém životě učí na škole v Aille, které teď leží na nepříteli obsazeném území. Jemu se podařilo uprchnout přes hranice do Holandska, přes Anglii pak do Francie, aby tu nabídl své služby vlasti. Nežádá za to odměnu. V tom je odvaha i oběť, jestli to chápete. Pamatujte na to, až bude s vámi v letadle. Zná dokonale kraj kolem Aille. To je pro nás zvláště cenné. Pokud se i tentokrát v pořádku vrátí – už tam byl nejméně jednou, jen co já vím – půjde určitě znova. A bude pokračovat, až se jednoho dne třeba nevrátí...

Pokud jde o vás jako o jeho pilota, nemusíte mít proto nejmenší skrupule. Většina nejlepších francouzských pilotů se občas účastní těchto speciálních misí, jak těmto záležitostem říkáme. Nemusím vám vysvětlovat, že na tu práci vybíráme jen nejlepší piloty, kteří prokázali svou odvahu. Myslím, že je to všechno. Detaily vám řeknu později. I datum a hodinu odletu. Nezmiňujte se o tom nikomu. Samozřejmě s výjimkou vašeho velitele, ten to musí – a bude – vědět.“

Biggles potkal svého velitele Mapletona hned před kanceláří.

„Co se děje?“ zeptal se Mabs klidně. „Zvláštní mise?“

Biggles přikývl.

„Myslel jsem si to. Ale proboha, buď opatrný. Když v téhle hře uděláš jedinou chybu, už tě nezachrání ani všichni královi koně ani všichni jeho muži. Jednou jsem to letěl také a stačilo mi to nadosmrti. Děkuju pěkně!“

„Copak? Špatné?“ zeptal se Biggles, když si vykračovali společně k jídelně.

„Špatné? Bylo to ještě mnohem horší. Tak zaprvé: chlápkovi ruply nervy a on odmítl vystoupit z letadla. Neuměl anglicky a já zase francouzsky, takže jsem mu nemohl ani pořádně vynadat. Když jsem se ho na místě pokusil vyhodit z letadla, spustil takový kravál, že zalarmoval všechny Huny na míle daleko. Musel jsem ve spěchu odletět a to ti řeknu – ten mizera zůstal v letadle a letěl se mnou zpátky. Ale někteří z těch chlapíků jsou frajeři a nic je nikdy nedostane na dno. A informace, co přivázejí nebo posílají zpátky, mají cenu zlata. Ale co zlata. Životů! Musí s sebou nosit košík holubů, a když získají informaci, která stojí za to, vždycky jednoho s ní vypustí. Jak by se ti líbilo procházet se mezi Boši s holubama pod kabátem? Třeba najednou zavrkají a jsi v rejži! Francouzi se v tomhle byznysu zvlášť vyznají, většina jejich předních pilotů už takhle letěla. Vedrines, ten slavný předválečný letec, už má za sebou několik akcí. Když vypukla válka, Francouzi si od něj moc slibovali. Čekali, jak se proslaví a on najednou upadl v zapomnění. Nikde o něm ani zmínka. Lidé ho začali pomlouvat. Ale on byl zařazen právě na tyhle speciální lety a to jsou věci, o kterých se nemluví.“

„Dobrá, pokud ten můj pták s buřinkou začne dělat problémy, vytahám ho za uši.“

„Neboj se. Bude v pořádku. Aspoň doufám!“ odpověděl Mabs. „Přistání je ovšem ošemetná věc. Hunové moc dobře znají tuhle hru na vysazování špiónů. A vždycky dělají všechno pro to, aby chytili agenty i letce. Proto kladou pasti na místa, kde si myslí, že by mohli přistát. Vykopou příkopy napříč polem a pak je zase pokryjí travou nebo obilím, aby nebyly z výšky vidět. Když přistáváš, najednou křup a je to! Nebo další schéma: Napnou přes pole drát. Účinek je podobný.“

„To zní povzbudivě! A jsou nějaké prostředky, jak se dovědět, jestli na poli, kde chceš přistát, nenastražili nějakou past?“

„Až přistaneš, tak to poznáš,“ zazubil se Mabs.

„To je radost!“ vybuchl málem Biggles. „Dobrá, tak tedy uvidíme. Díky za dobré tipy.“

„To je v pořádku, rádo se stalo. Mohu ti dát docela vážně jedinou radu: nesmí tě chytit živého, kamaráde. Pamatuj, když vás

dostanou, zastřelí tě tak jako tak. A toho chlapa co s tebou letí – taky. Dopadnete oba stejně!“

„Kdyby mě chtěli chytit, museli by mě sestřelit,“ odpověděl Biggles trpce.

O pár večerů později, když Biggles dopil svou večerní kávu, ukazovaly ručičky na hodinách v jídelně devět. Ze skříňky na chodbě si vybral svou leteckou výstroj a zamířil ke dveřím. Mark Way za ním vyšel z pokoje a překvapeně pozoroval jeho přípravy.

„Co se děje?“ zeptal se a začal si také chystat věci.

„Mám takový malý záskok. Jen na své triko. Nemohu ti o tom vykládat, starý brachu. Je mi to líto,“ odpověděl Biggles a rychle odešel.

Na ploše letiště objevil plukovníka Raymonda s jeho společníkem. Oba byli v civilu. Mechanici už měli své instrukce. Bigglesův stroj F.E. 2b stál před hangárem a motor tiše běžel.

„Pamatujte si, dělá tu práci pro nás, ne pro Francouze,“ připomněl pak ještě plukovník Raymond klidně. „Má vyhodit dynamitem do vzduchu most přes Aisne. Je to nedaleko bodu, o kterém jsem vám říkal včera,“ pokračoval. Předešlý den se totiž Biggles seznámil se všemi podrobnostmi akce. „Žádal mě, abych vám řekl, že si s jeho návratem nemáte dělat starosti. Je celkem ochotný vrátit se přes hranici na vlastní pěst, i když přirozeně by byl rád, kdybyste ho mohl později vyzvednout.“

„Jak dlouho bude trvat jeho práce, pane?“ zeptal se Biggles.

„To se nedá odhadnout. Moc bude záležet na podmínkách. Budou-li u mostu hlídky nebo jak dlouho bude muset čekat a tak dále. Jestli všechno půjde hladce, může být hotov za půl hodiny, za hodinu. Na druhé straně mu to třeba zabere i dva tři dny, bude-li muset trpělivě čekat na příležitost. Proč se ptáte?“

„Myslel jsem, jestli bych na něho nemohl počkat, kdyby to netrvalo příliš dlouho.“

Plukovník zavrtěl hlavou. „Obvykle se to nedělá,“ řekl. „Bylo by to příliš riskantní.“

„Riziko mi nepřipadá větší, než když budu přistávat znovu podruhé.“

„Počkejte chvílku, já se zeptám,“ řekl Raymond.

Chvilí potichu hovořil s tajným agentem a pak se vrátil zpět k Bigglesovi.

„Říká, že hluk motoru přiláká pozornost Bošů. Pokud byste tam čekal s vypnutým motorem, a to nemohu doporučit, neodstartoval byste dost rychle v případě nebezpečí. Ale požádal mě, abych vám řekl, že by vám byl moc vděčný, kdybyste ho mohl vyzvednout o pár hodin později. To mu ušetří dva tři týdny nebo i měsíc nebezpečí, jaké znamená cesta přes Holandsko. Navrhuje, abyste mu dopřál určité časové rozpětí, kdyby se dostal do časové tísně. Když se tam vrátíte při prvním náznaku úsvitu, pokusí se vás tam čekat. Pokud tam nebude, vraťte se na základnu a nedělejte si s ním hlavu. Navrhuje úsvit, protože to vám může ušetřit jedno přistání. Když ho na tom poli nebo na jeho okraji neuvidíte, nepřistávejte. Bude-li tam, ukáže se vám sám. To zní velice rozumně a fér pro obě strany.“

„Více než férově,“ souhlasil Biggles. „Jestli má dost odvahy, aby kličkoval uprostřed Hunů s válečkem dynamitu v jedné kapse a s holubem v druhé, měl bych mít na to, abych ho dostal zpátky.“

„To stačí! Nechá to prostě na vás.“

Biggles pokročil a potřásl si rukou s mužem, který se nezdál být nějak poznamenaný nebo vzrušený takovou obtížnou úlohou. Klidně žvýkal nějakou sušenku.

„Je to čest, letět s vámi,“ řekl Biggles. A myslel to vážně.

„To je pro Francii,“ odpověděl muž prostě.

„Dobrá, jestli jste připraven, můžem na to jít.“

„Bon. Pojd'me,“ zněla odpověď.

Vyšplhali se do svých kokpitů. Biggles udiveně pozoroval, že jeho pasažér nemá letecký oblek. Měl na sobě tytéž tmavé šaty, jako když se viděli poprvé a stejnou černou buřinku, kterou si teď pořádně narazil. Měl s sebou dva balíky. Biggles se neptal, co v nich je. Myslel si, že to ví. Holubi a dynamit, to je zajímavá kombinace, napadlo ho, když usedal do svého sedadla.

Sotva dokázal potlačit úsměv při pohledu na neobvyklou siluetu v předním kokpitu. Bylo opravdu velmi zvláštní letět do války v buřince. Až se mu zadrhlo v hrdle při pomyšlení na toho prostého Francouze, svým zjevem tak nevojáckého, a přitom riskoval všechno, aby mohl vykonat něco užitečného pro svou vlast. Umínil si, že

pokud je to vůbec v lidských silách, musí toho muže bezpečně přivést zpátky.

„Jsem připraven, má malá kapustičko! Přilej tam šťávu,“ vykřikl muž. A Biggles se zasmál tomu zvláštnímu příkazu, aby otevřel plyn. Na tom chlapíkovi bylo něco sympatického. Jak jen mohl začít tak nebezpečnou misi s takovým klidem?

„Nebude vám zima?“ zeptal se Biggles.

„Není důležité,“ odpověděl Francouz lhostejně. „Nebudeme tam asi příliš dlouho.“

„Jak je libo,“ vykřikl Biggles a zamával na mechaniky, aby odstoupili od křídel. Motor zaburácel, když přidal plyn. O chvíli později už byl ve vzduchu a mířil k frontě. Navzdory chladu seděl ten malý muž klidně na svém sedadle, s vyhrnutým límcem kabátu a něžně se díval dolů na temné stíny své milované Francie.

Vtom nepřátelská děla začala pročesávat vzduch kolem nich. Bylo to mimořádně zrádné. Biggles se skrčil ve své sedačce. Špión se k němu otočil a z dlaní si udělal trychtýř:

„Nějak špatně míří, ti Bošové!“ zvolal vesele.

Biggles ho pozoroval a tvář mu zkameněla. Ten chlapík určitě nemá nejmenší představu, jak zlé je takovéhle ostřelování, které dokáže otrást i starými veterány.

„Nerozumí tomu ani za mák! To je to celé! K sakru, nechtěl bych se dostat do situace, které by on říkal dobrá střelba,“ pomyslel si. A pak se soustředil na svůj úkol: najít cestu k místu, kde měli přistát. Nejvíc se obával, že potmě nebude schopen to pole vůbec najít, i když si je na mapě vyhledal tak přesně, jak jen mohl. Znal všechny okolní body v krajině. Tak do toho!

Vybral si hlavní cestu, která ležela jako široká šedá stuha napříč krajinou a pak ji sledoval, dokud nevyústila do lesa. Na jeho vzdálenější straně našel rovnou linii železniční trati, která ležela v pravém úhlu k silnici. Nemohlo být pochyby, je to ona! Obloukem ji sledoval, dokud se vpředu neobjevila světla malého městečka. Směřovaly k němu sbíhající se cesty. Někde mezi těmi dvěma cestami a železniční tratí bylo pole, na němž měl podle pokynu přistát.

Chtěl splnit rozkaz do posledního písmenka. Věděl, že velení pro tuto volbu mělo určitě dobrý důvod. Možná už věděli od agentů tajné služby, kteří zde pracují nebo pracovali v sousedství, že na poli není ani nastražený drát, ani že je nepřítel nezačal podezírat. Pustil z hlavy všechny úvahy a soustředil se na hledání toho pole, kde by bezpečně posadil svůj stroj.

Vypnul motor a začal postupně plachtit dolů a to tak pomalu, jak jen mohl, aby neztratil potřebnou rychlost, ale aby případní pozorovatelé na zemi neslyšeli vibrace větru v jeho drátech při příliš rychlém klesání. Špión se díval přes okraj kokpitu a se zájmem sledoval cvrkot. Když Biggles konečně spatřil pole a opatrně k němu zatočil, Francouz sebral balíky a posadil si je na klín, jako pasažér v autobuse nebo ve vlaku, když se chystá vystoupit.

Biggles teď zcela zřetelně rozeznával dlouhý, nepříliš široký pruh drnitého trávníku. Jemně posunul knipl do strany, aby srovnal F.E. do středové osy pole, proklouzl jako zjevení nad vrcholky stromů, které lemovaly jeho severní konec.

Stroj pomalu klesal, kola začala poskakovat přes trčící drny. Moc velký rámus! hodnotil to Biggles. Ocasní ostruha se chvíli vlekla po zemi, stroj ještě zvolna roloval, až se zastavil. Jedno z nejlepších přistání, jaké se kdy Bigglesovi podařilo. Unaveně klesl do sedadla a teprve teď pocítil intenzivní napětí posledních pár minut.

„Díky, má milá kapustičko!“ zašeptal Francouz a vyklouzl do temnoty.

V prvních chvílích Biggles nemohl ani uvěřit, že vůbec odešel. Tak rychle a mrštně zmizel. Asi minutu seděl bez pohnutí a pozorně naslouchal, ale nezachytil jiný zvuk než tlumený svist své vrtule, rotující v nízkých otáčkách. Vstal a zahleděl se do tmy. Otáčel se na všechny strany, ale nikde neobjevil jedinou známku života. Nikde se neukázalo ani světýlko. A pokud šlo o jeho tajemného pasažéra, jako by se po něm země slehla.

„Dobrá, takže už jsem tu na nic,“ usoudil.

K dalšímu vzletu se nemusel ani otáčet. Měl před sebou spousty místa na rozjezd. Když otevřel plyn, motor zaburácel a stroj se vznesl

do noci. Skoro se zasmál úlevou, jakmile země zůstala hluboko pod ním.

Bylo to až neskutečně jednoduché. Reakce na právě prožité okamžiky v něm zanechala zvláštní pocit hrdosti. Bylo to přímo senzační, jak se mu podařilo nepřítele přelstít. „Vždyť to nebylo zdaleka tak černé, jak mi to malovali,“ pomyslel si v duchu, když zamířil zpět k liniím. Přeletěl je jako obvykle obklopen obláčky dělostřeleckých granátů a o deset minut později už roloval s vypnutým motorem k hangáru své letky. Podíval se na hodinky. Přesně padesát minut uplynulo od chvíle, kdy se svým společníkem odletěl z místa, kde teď letadlo zase přistálo. Zdálo se mu skoro nemožné, že za tak krátký časový úsek opravdu stihl přistát na německém území, vyložit tam svého muže a vrátit se. Jeho pasažér – všechno si o něm mohl jen domýšlet – byl třeba teď už mrtvý nebo ve vězeňské cele čeká na popravu. Otrásl se při té představě. Toužebně doufal, že druhá část úkolu bude stejně jednoduchá. Pomalu spustil nohy na zem a potkal Mabse s Markem, kteří ho určitě slyšeli dosedat.

„Jak se to povedlo?“ zeptal se rychle Mabs.

„Fajn! Kdybych věděl, že tady čekáte, přinesl bych vám kytici německých primulí. U toho pole něco takového rostlo.“

„Měl by ses jít raději vyspat,“ doporučil mu Mabs.

„Ano, to bych mohl. Chvilku si zdřímnu.“

„Chvilku? Co tím myslíš?“

„Co nevidět poletím znovu, abych přivezl svého kámoše v klobouku zase zpátky!“

Biggles zatratil špióny, vyzvědače a všechny jim podobné existence jako celek a německé zvlášť. Všechny by je byl poslal do očiště, když ho jeho batman před pátou hodinou ranní probudil z hlubokého a osvěžujícího spánku.

Venku byla strašná zima a hvězdy ještě jasně zářily na modré obloze. Všechno pokrývala hustá vrstva jinovatky. Na oknech mráz kreslil ledové květy. Byl to jeden z největších mrazů tohoto časného jara, dokazující, že zima se stále ještě nechce vzdát vlády.

„Proč musím z postele v tuhle pitomou hodinu?“ brumlal nespokojeně Biggles a téměř litoval, že tomu muži slíbil takový nesmysl. Ale šálek horké kávy a nějaký toust ho postavil na nohy. Dokonce se dokázal i trochu usmát, když se pustil přes ledem křupající trávník k hangárům. Již předtím požádal seržanta, aby včas vzbudil dva mechaniky. Také museli být připraveni. Našel je, jak se choulí ve svých velkých kabátech, třesou se chladem a netrpělivě na něho čekají.

„Dobrá, vytlačte je ven,“ rozkázal a ukázal na své F.E. V okamžiku bylo letadlo na asfaltové dráze. „Natočte to,“ požádal, zatímco si přitahoval kolem krku tlustou vlněnou šálu. Pak si navlékl letecký mundúr.

Za pět minut už byl zase ve vzduchu a mířil k zákopům splnit své poslání.

Na východě začalo nebe blednout. Biggles sledoval stejné orientační body, jako když sem letěli večer, takže neměl potíže s hledáním cesty. První záblesk úsvitu se prodral nebem, když se přiblížil k tomu poli, ale země ještě tonula v hluboké modři s fialovými stíny.

Stáhl plyn a začal plachtit dolů. Očima zkoumal terén pod sebou, hledal úzký lán a toho malého muže. Pole už našel, ale špión zatím nikde. Bigglesovi se srdce rozbušilo v obavách. Dostal o něho strach. Ten chlapík si získal jeho sympatie. Ještě několik minut spirálovitě sestupoval a pomalu klesal, což potvrzoval výškoměr. Pohledem klouzal po povrchu země. Náhle se mu oči zastavily na jednom místě, kde postřehl pohyb. Soustředil pozornost zcela na ten kousek země. Něco se tam lehce zablýskalo, ale nejprve nemohl přijít na to, co to mohlo být.

Další okruh ho snesl níže. Rozeznal zřetelně pár vojáků německé kavalerie na koních. Jejich jednotka stála klidně, ukryta pod větvemi stromů dost daleko od hlavní silnice. Nebylo to však víc než pár set yardů od toho pole. Spatřil i další vojenskou skupinu. Hrstkou pěšáků rozestavěných těsněji okolo, pokoušejících se ukrýt, jak jen jim řídký porost dovoľoval.

Rty mu vyschly. Žádný div, že tu ten malý muž není. Ať už je důvod jeho nepřítomnosti jakýkoliv, zřejmě byla mise úspěšná. Celé

okolí totiž bylo pod dozorem. Soustředění tolika vojáků, usoudil Biggles, svědčí o tom, že muže ještě nechytili. Pokud by ho dopadli, neposílali by sem přece vojáků tolik. Ledaže by tu čekali na letadlo. Dobrá, uvidíme. Zatím tu ten malý muž nebyl, takže Biggles neměl k přistání důvod. Mohl by teď hned letět domů. Tak to měli ujednáno. Neměl v úmyslu padnout do pasti.

Byl asi dvě stě stop nad zemí a již sahal na páku plynu, aby dostal motor do otáček, když z kraje pole doslova vyrostla figura a zamávala rukama. Bigglesovi se zadrhlo v hrdle a ostře zasykl, protože si uvědomil, že ve stejném okamžiku se pohnula vpřed německá kavalerie. Stiskl knipl a prudce jím pohnul doleva. Podržel letadlo nosem nahoru a s pravým náklonem klouzal rychle jako letící kámen po křídle dolů k poli.

Nepamatoval se, že by někdy měl nervy takhle napjaté. Srdce mu bušilo do žeber, ale mozek zůstával jasný, chladný, soustředěný. Věděl, že jen perfektní odhad a přesné načasování může zachránit situaci. Německá jízda již přecházela do lehkého klusu. Blížila se do těsného sousedství pole.

S očima upřenýma na „svého“ muže přeletěl vrcholky stromů, srovnal stroj do vodorovné polohy a začal se blížit k zemi. Pak se stalo cosi neočekávaného a nevysvětlitelného. V té chvíli málem znovu zvedl stroj vzhůru. Z příkopu za tím mužem se totiž vynořila další postava a dala se do běhu směrem k letadlu. Nově příchozí měl na sobě černý oblek a buřinku. Neběžel přímo ke stroji, ale mířil k muži, který zamával první a teď uháněl k F.E.

Až v této chvíli Bigglesovi došlo, že ten, který mával prve, nebyl „jeho“ člověk. Když se objevila druhá postava, pochopil, že jde o lest. Špión byl až ten muž v buřince. Bezpochyby. Navíc se teď už tak přiblížil, že dokázal rozeznat jeho tvář a postavu. Kdo tedy byl potom ten druhý?

Francouz zřejmě věděl na čem je. Jak se blížil k běžící postavě, zvedl pravou ruku. Objevil se záblesk ohně. Ten druhý rozhodil ruce a padl tváří k zemi.

Jako by denní rozbřesk vnášel do celé věci světlo. Byla to velmi šikovně připravená past. První muž, který na něho mával, byl návnada. Podvodník, který ho měl přilákat k zemi. Pravý špión ležel

na zemi v křoví a neodvažoval se ani vystrčit hlavu, když bylo kolem tolik vojska. Doufal, že Biggles za těchto okolností nepřistane. Tak se na tom přece předběžně dohodli.

Ze svého úkrytu špión viděl, že se na ploše objevila volavka a hned věděl, co má v plánu. Takže vyběhl na scénu také, aby svého spojence ve vzduchu varoval, třeba za cenu vlastního života.

Ten poznatek ještě vybičoval Bigglesovo úsilí zachránit ho, i když si moc šancí nedával. Muselo jít o zvláštní způsob přistání – „dotknout se a zmizet“. Muž návnada ležel tam, kam dopadl a malý Francouz, stále s kloboukem na hlavě, sprintoval vstříc nyní již rolujícímu letadlu ze všech sil, jako by jeho krátké nohy byly koly automobilu.

Ale Němci na koních už byli skoro u křoví. Vzdálenost se zkracovala na kroky. Vyšlehly výstřely, ostré jako rány bičem. Palba jezdeckých karabin rozřízla, ranní klid. Kulky bzučely jako vzteklé vosy. Jedna z nich proletěla letadlem a rozpleskla se s úderem, až sebou Biggles trhl.

„Poběž!“ zaburácel na buřinku. Už nemohl udržet motor na uzdě. Trochu přidal plyn.

Tvář malého muže zrudla vypětím. Těžce supěl.

Z posledních sil přiskočil k přídi letadla a zachytil se za okraj kokpitu. „Voila! Dokázali jsme to, můj malý hříbečku!“ sípěl. A pak, když Biggles přidal plyn, po hlavě skočil dovnitř.

Němečtí jezdcí k nim cválali, sklonění v sedlech, pobízeli koně k většímu úsilí. Nebyl čas na obracení. Biggles zvolil jediné možné řešení: Stlačil knipl na doraz dopředu a znovu přidal plyn. Zachytil odlesk koňských hřbetů a zaslechl, jak pod ním štěkaly vojenské karabiny. Pak si knipl přitáhl až k samému břichu, a vyhnul se tak situaci, která by nemohla skončit jinak, než kolizí. Byl nad nimi, jako by je přeskočil.

Oddech si teprve ve chvíli, kdy F.E. již bezpečně mířil vzhůru. Zavrtěl udiveně hlavou, jako by sám nemohl uvěřit, že jsou skutečně ve vzduchu. Poslední dvě tři minuty ve skutečnosti vůbec nemyslel, jen jednal. Čistě instinktivně, bezděčně, ale manévroval jako zkušený pilot, který nalétal stovky a stovky hodin.

Kulatá, dobře naladěná tvář se k němu otočila nad okrajem předního kokpitu. Špión zachytil Bigglesův pohled a usmál se. „Bon!“ vykřikl. „To byla síla, má malá kapustičko! Bon, bon, bon!“

Plukovník Raymond už vyhlížel na dráze, když přistávali. Tvář mu zářila spokojeností, když viděl, že v letadle sedí oba dva.

„Jak to šlo?“ zeptal se malého Francouze šťastně.

„Puf! Asi tááákhle!“ řekl špión a rukama naznačil výbuch. „Ten most už neexistuje a díky svému malému vzorňákovi si mohu vypít kafe už doma, místo s těmi prasečími hlavami na druhé straně.“

„Unikli jste jen o vlasek, Bigglesworthe?“ zeptal se plukovník Raymond tentokrát již vážněji.

„Přesně tak, pane,“ připustil Biggles. „Myslím, že odted'ka budu létat jen v buřince. Zdá se, že přináší štěstí!“

„Ach! Ale jak jsou ti Bošové vychytralí,“ řekl Francouz. „Jak mě oni honili, ale já jsem kličkoval v příkopech jako králík. Oni jistě předpokládali, že se letadlo vrátí. Tak si vybrali jiného muže, aby zmátl mého malého artyčoka a přiměl ho přistát... On přistával... tak... Divoce jsem přemýšlel. La, la – Je to jednoduché. Střílím a pak běžím. Můj Bože, jak já běžel! Jak vítr. Vyhráli jsme a tak jsme tady. Myslím, že někdy spolu poletíme ještě jednou, že ano?“ mrkl na Biglese.

„Možná!“ souhlasil bez nadšení Biggles. „Ale teď toho mám na nějakou dobu až kam!“

„Pchá!“ zasmál se špión. „To nic nebylo! Jenom takové malé vzrušeníčko – jak se říká – pro zahřátí.“

„Pro zahřátí!“ vybuchl Biggles. „Když se budu potřebovat zahřát, tak si sednu u krbu v důstojnické jídelně. Pěkně vám děkuju. Váš způsob topení mě trochu přehříval!“

KAPITOLA 10

OČI DĚL

Biggles se tvářil přímo zvědavě, když hleděl dolů na modrozelené panorama čtyři tisíce stop pod sebou. Den byl pěkný a jasný a nedávný déšť umyl zemi tak, že ztmavlé cesty a pole ostře

vystupovaly proti vzdálenému obzoru. Jezera a rybníky se leskly ve slunci jako zrcadla. Tu a tam ležely trosky vesnic, jako kosti dávno zemřelých příšer. Čas od času se na cestách objevily dlouhé černé kroutící se housenky – Biggles věděl, že jsou to zástupy pochodujících mužů. Jindy se zase ukázaly vagóny, přepravující děla. To všechno nebylo na válečné scéně nic neobvyklého. Nic, co by mohlo znechutit pilotův výraz. Tohle byla běžná, každodenní scéna ze západní fronty.

Pravda je, že dnes dostal Biggles úkol, o němž předpokládal, že bude únavný, možná dokonce nudný. Nikdy předtím mu nikdo neprozradil podrobnosti, jak se tenhle úkol plní, ale slyšel o tom už dost a nic moc radostného. Práci, o níž dnes šlo, říkali v královském letectvu „ort obs“. Byla to zkratka artillery observation – dejme tomu – dělostřelecké pozorování.

Byly perutě, které nic jiného nedělaly, než tuhle práci. Zaměřovaly své vlastní dělostřelce na pozice nepřítele. Občas – pro změnu – byl cílem muniční sklad, most nebo jiný strategický bod, který se vrchní velení rozhodlo zničit.

Nebylo to ovšem zdaleka tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Od letecké posádky, která byla vybrána pro tento úkol, se očekávalo, že vydrží na místě, dokud každé dělo baterie, pro kterou pracovala, nezaznamená zásah, po němž už beze změny náměru může pokračovat ve střelbě, pálit mechanicky, dokud nebude cíl vymazán z mapy.

Když byl pilot chytrý nebo měl štěstí, a také baterie, kterou naváděl, měla dobré dělostřelce, všechno se dalo odbýt za jednu hodinu – ale také to mohlo zabrat hodiny tři. Po celou tu dobu musel průzkumný letoun stále kroužit nad stejným místem. Mohl se tak sám stát snadným cílem pro nepřátelské protiletadlové baterie nebo kořistí slídícího nepřátelského průzkumníka.

Je věcí názoru, zdali ten úkol byl horší pro pilota nebo pro pozorovatele. Pilot musel sledovat svou vlastní baterii, aby zachytil záblesk výstřelu každého děla a pak pozorovat vybuchující granáty nad cílem a signalizovat v Morseově kódu, kam dopadly. Pozorovatel se zase nesměl dívat na zem, ale do vzduchu kolem sebe,

aby předešel hrozícímu nebezpečí, zatímco se pilot věnoval své práci.

Prostě – Biggles o tom nic nevěděl, ani se o to nestaral, ale jedno bylo jisté. Kroužit nad jedním místem nebylo ani zábavné, ani zajímavé. Proto ten neobvyklý výraz v jeho tváři, když mířil na východ k liniím, aby našel britskou baterii, kterou měl navádět a nepřátelskou baterii, již měla britská děla zničit. Byl to jeho první pokus o „art obs“. Vůbec netušil, podaří-li se mu najít aspoň jednu z nich. To mohl být další důvod, proč neletěl s takovým nadšením, jako obvykle.

Nyní, má-li čtenář správně pochopit operaci zvanou „art obs“, je třeba několik slov na vysvětlenou. Myšlenka je to celkem jednoduchá. Stačí jí přijít na kloub. Biggles, jako všichni ostatní důstojníci u R.F.C., ve své vojenské škole absolvoval teoretické školení na tohle téma. Ale protože doufal, že půjde k průzkumníkům, kteří takový úkol nikdy nedostávají, nesoustředil se na instrukce tak, jak by byl měl.

Ve stručnosti: Šlo o program, při němž se zpravidla používalo bezdrátové telegrafické spojení, i když někdy přišlo ke slovu i dorozumívání pomocí světlic. Bezdrátové vysílačky v době, o níž mluvíme, byly velmi jednoduché. Pilot pomocí antény, kterou spustil pod letadlo, mohl signály vysílat, ale přijímat je nemohl. Dělostřelci, aby mohli pilotovi cokoli sdělit, kladli proto na zem pruhy bílé látky do tvaru písmen. Cíl se pokládal za střed ciferníku imaginárních hodin. Dvanáctka představovala sever. Šest hodin znamenalo jih a ostatní čísla poměrné úhly růžice. Imaginární kružnice, narýsované od středu cíle, byly pojmenovány A,B,C,D,E a F. To znamenalo vzdálenosti 50,100, 200,300,400 a 500 yardů.

Když dělostřelci zahájili palbu a první granát dopadl, řekněme 100 yardů od cíle severním směrem, musel pilot vyslat signál B 12. B znamenalo, že rána šla 100 yardů daleko a 12 znamenalo vršek ciferníku na imaginárních hodinách. Tak byli dělostřelci schopni vyznačit si na své mapě, kam přesně granát dopadl a podle toho zamířit dělo pro další výstřel. Nebo jiný příklad – granát, který dopadl tři sta yardů vpravo od cíle, by se signalizoval jako D3 –

neboli 300 yardů daleko a na třetí hodině. Tento způsob pilota chránil před vyťukáváním dlouhých zpráv.

Stručně a jasně: Když byla zkouška v plném proudu, pilot pokračoval v opravách zaměření, až dělo trefilo cíl. Tak bylo první dělo přesně navedeno. A stejným způsobem se zastřílelo druhé a další, až všechna děla v baterii mířila do cíle. Pak vypálili všichni dělostřelci současně, na což pilot reagoval signálem „většina O.K.“ a baterie už posílala jednu salvu za druhou, dokud nepřátelskou baterii nebo jiný cíl zcela nevyřadila.

Tohle tedy měl za úkol Biggles.

Jak se blížil k liniím, poměrně rychle našel baterii, pro niž měl dělat „očko“ a po dlouhém pozorném zkoumání objevil i tu nepřátelskou. Byla pěkně zamaskovaná, jakoby zapomenuta v koutě. Sáhl po bzučáku, malém klíči, upevněném po straně uvnitř kokpitu a vyslal morseovkou sérii tří písmen „B“, což znamenalo: „Dostáváte moje signály?“

To baterie okamžitě potvrdila. Tri pruhy bílé látky zformovali do tvaru písmene „K“. Příjem signálu.

Bigglese doslova pobavilo a možná i překvapilo, s jakou rychlostí dostal odpověď. Funguje to! Případlo mu až podivné, že stisknutím páčky v kokpitu dokázal přimět lidi tam dole na zemi k činnosti. Opravdu to bylo celkem zábavné. Opět sáhl na bzučák a vyslal KQ KQ KQ znamenající „Jste připraveni k palbě?“

(Všechny signály se opakovaly třikrát. Biggles ovšem své vlastní signály neslyšel, protože bezdrátové vysílání bylo jednocestné. Příjem na zemi zprostředkovala malá stanice ve stanu u baterie.)

„G – G – G“ vyslal Biggles. „G“ byl signál pro střelbu. Z děla se okamžitě zablýsklo a Biggles, který se zahloubal do svého úkolu, otočil stroj a očima sledoval vzdálený objekt, aby našel obláček, kde náboj vybuchl.

„Hej!“

To vykřikl Mark Way, jeho pozorovatel. Biggles sebou trhl. Mark ukazoval kamsi rukou. Stříbrný Albatros s rudými konci křídel se vyřítil z oblohy jako padající meteor. Slunce se mu odráželo od

lesklých křídel. Vypadal jako dva ohnivé plameny. Na koncích se odrážely dva velké černé kříže.

Biggles se zarazil a netrpělivě mávl rukou. „Zaříd', ať nám jde z cesty!“ vykřikl a otočil se zpátky. Hledal, kam dopadl granát. Ale bylo příliš pozdě. Lehký obláček bílého kouře se sice vznášel nad krajinou nedaleko cíle, ale již se rozplýval, takže nebylo možné přesně určit, kam granát skutečně dopadl.

„Zatraceně!“ zaklel Biggles, otočil se a nahnátl bzučák. Teď to musím udělat všechno znova. „G – G – G“ signalizoval. Chvilku trvalo, než dělo opět vystřelilo. Střelci se zřejmě divili, proč nezaregistroval jejich první ránu. Biggles opět sledoval náboj, letící k cíli, ale ještě než explodoval, rachot kulometu ho přinutil znovu rychle pohlédnout vzhůru. Ten Albatros na ně zase střílel. Zhoupł se, vzlétl výš a opět na ně nalétával.

„Sundej ho, ty blbečku,“ zařval Biggles na Marka, když se otočil, aby odvrátili útok. Takhle by tu práci nedokončili nikdy. „Počkej, teď ti dám zabrat, že budeš mít co dělat, ty dotěrný pse!“ zahulákal na přibližujícího se Albatrosa. Ačkoli se to nezdá, necítil se ohrožen a už vůbec nemyslel, že jejich životy jsou v nebezpečí. Sebedůvěru mu dodávala vlastní zkušenost. Ani trochu se nebál jediného německého letadla, útočícího sólově. Avšak ještě se musel hodně učit.

Přední kryt se mu rozletěl na kusy a něco zazvonilo o motor. Hun se nádhernou svíčkou opět vzdálil a hbitě uhnul před proudem olova, které na něho chrlil Markův kulomet. Srovnal se, otočil letadlo a útočil na ně z výšky. Poprvé Bigglesovi svitlo, že muž v tom stroji není nějaký nádiva. Byl to umělec, který ví, co dělá. Dále: Určitě si je vybral za snadný osamocený cíl. Umínil si, že je zničí. Dobrá. Baterie bude muset počkat. To bylo vše.

Biggles se postavil k novému útoku čelem. Trochu zvedl nos letadla, aby dal Markovi možnost střílet. Ale než ten mohl vystřelit, Hun strhl stroj bravurně stranou a dostal se až za ně. A už proud kulek začal párat křídla britského letadla. Biggles se opět kvapem otočil – ale Hun tam nebyl.

Ra – ta – ta – ta – proud olova do nich tentokrát udeřil zdola. Jedna z kulek zasáhla spodní úchyt kniplu a vyrazila jej Bigglesovi z ruky.

„Ty mizerný zloději!“ vykřikl Biggles. Strhl F.E. tak strmě, že Marka málem poslal přes palubu.

„Pardon,“ Bigglesovy rty zasykly omluvu, ale hlavně stíhal Huna, který už zase mizel z dosahu jejich střelby. Náhle se otočil a padal dolů jako blesk. Z obou hlavní mu šlehaly dlouhé plameny. Mark střílel také. Zdálo se, že se kulky mezi oběma letadly srážejí. Albatros se teď dostal tak blízko, že Biggles zřetelně spatřil pohybující se písty jeho motoru a pilotovu tvář, hledící z kokpitu. Pak Hun vybočil a Biggles si oddechl. Uvolnil se.

Jenže si gratuloval k úspěchu příliš brzy. Albatros se otočil jako dravec, spustil se níž, přímo do otočky a opět vyrazil vzhůru jako raketa.

Pro Bigglese to byl manévr tak neočekávaný, zdánlivě nemožný, že mu sotva dokázal uvěřit. Ztuhl v mrazivé křeči. Už vůbec nemyslel na baterie dole. Věděl, že teď bojuje o svůj vlastní život. Byl to jeho první vzdušný souboj s letcem, který mistrovsky ovládal své řemeslo.

Za příštích pět minut se mnoho naučil, získal zkušenosti, které mu dobře posloužily i později. Díky jim se mu dařilo unikat. Ale přiznejme, že to nebyly vždycky jen schopnosti, ale také šťastné náhody. Prostě „klika“, za niž byl Osudu moc vděčný.

Dvakrát udělal prudký obrat v naději, že se dostane k liniím. Během souboje – stejně jako předtím – vál z nepřátelského území silný vítr. Ale nepřítel mu pokaždé cestu k ústupu zahradil. Mark se také snažil, ale ten prohnáný Němec mu jen zřídka dal šanci si vystřelit, natožpak přesně zasáhnout.

Zdálo se, že Hun útočí ze všech světových stran najednou, Růžice kompasu jako by se zbláznila. Biggles se otočil k protivníkovi z druhé strany – ale ten chlapík se už zase ocitl někde jinde. Opět se na něj řítí, odkud ho nikdo nečekal. Podletěl ho a dříve než mohl obrátit, ten Hun byl za ním a ládoval mu olovo do motoru.

Věděl, že je ztracen. Něco mu zavadilo o ruku a s hrůzou spatřil krev, řinoucí se z Markovy tváře. Přikrčil se v sedadle, a znovu se pokoušel prchnout z dosahu těch proudů olova. Sotva dokončil okruh, střelba náhle ztichla. Divoce se rozhlížel, kam Hun zmizel. Konečně Biggles spatřil, jak padá jako kámen do bezpečí vlastního území. Sotva uvěřil svým očím. Pro toho pilota mohl být přece snadnou kořistí. Byl si toho vědom. Proč potom ten Hun... Ale Mark ukázal nad sebe a jen se ušklíbl.

Biggles sledoval směr Markova prstu k formaci devíti Sopwith Pupů, křížujících oblohu nějakých pět tisíc stop nad nimi. Zašklebil se také, i když se ještě trásl vzrušením.

„Zatraceně, tohle bylo o fous! Zapamatuji si ten kus červenostříbrného nábytku a půjdu mu teď radši z cesty!“ dušoval se, ale byl v tom i vnitřní obdiv k bošáckému pilotovi, který se tak dovedl soustředit na cílevědomý útok proti němu, a ještě přitom nepřehlédnout vzdálené hrozící nebezpečí. Věděl, že i kdyby tam bylo letělo tisíc strojů, on sám by je asi neviděl. Zatím ten Hun nezaváhal, i když byly ještě na míle daleko. „Dobrá práce!“ zamumlal obdivně.

„To si musím zapamatovat!“

A také si to pamatoval. Pro něj to byla první opravdová lekce v umění vzdušných soubojů. Křest ohněm. Jeho pýcha utrpěla, když si pomyslel, jak Hun „okolo něj dělal kolečka“ a nebyl si již tak jistý sám sebou jako dosud. Zároveň věděl, že tahle zkušenost ale stála za strach, který v něm vyvolala.

Ale co s tou nepřátelskou baterií? Podíval se dolů a zjistil, že se od ní vzdálil.

Znechuceně si odplivl, protože nepřátelští kanonýři na něj spustili palbu okamžitě, jak Hun zmizel. Vracel se na své původní stanoviště. Plátěné bílé L ještě stále leželo na zemi poblíž baterie. Ačkoli to netušil, dělostřelci s účastí sledovali jeho souboj a velmi je překvapilo, že se vrací na své místo hned po odraženém útoku.

„G – G – G“ opět stiskl bzučák. Z děla se zablýsklo a F.E. se náhle otrásl, jako by ho udeřila neviditelná ruka.

Biggles se rozhlédl a mrkl na výškoměr. V boji jako obvykle ztratil výšku a teď byl pod třemi tisíci stopami. Uvědomil si, že velký

granát se mihl dost blízko a tak začal rychle stoupat ze všech sil, aby se dostal nad kulminační bod střelby. Kouř z granátů na nebi byl tak hustý, že jen s největší obtíží zaměřil, kam dopadly jejich střely. Bylo to o pět set yardů kratší. Signalizoval F6 – F6 – F6 a potom – po krátce odmlce – stručnou zprávu G – G – G. Se zájmem sledoval další výstřel, ale ten vybuchl ještě dále, než kde explodoval ten první.

„Jestli se rychle nevzpamatují, tak tady budeme, dokud polnice nevyhlásí konec palby!“ zamumlal znechuceně.

Další výstřel byl trochu lepší, ale zase byl dobrých čtyři sta metrů za cílem a trochu doprava. D1 – D1 – D1 – vytůkal, když se širokým obloukem otočil a vrátil se nad cíl, jako by na nebi opisoval velkou osmičku. Byl to obvyklý způsob pro letadlo, navádějící dělostřelce. Dovoloval pilotovi sledovat jak vlastní baterii, tak i cíl. Také to pomáhalo proti „archies – cibulím“. Střelci totiž nevěděli, jakým směrem v příštím okamžiku poletí.

O hodinu později byl Biggles stále ještě na stejném místě, jenže ani první dělo se nepřiblížilo k cíli na méně než dvě stě yardů. Tahle zábava už ho začínala nudit. Opravdu to bylo moc monotónní. „Hra je to pěkná, ale hrajou moc pomalu,“ zakřičel. „Proč se ti chlapi nenaučí střílet?“

Upadl také do stereotypu a posílal své signály zcela automaticky. Do skutečnosti ho vrátil až Markův výkřik. Bystře se rozhlédl kolem sebe a do oka mu padl malý stroj s rovnými křídly, který k nim stoupal od východu. Německé protiletadlové dělostřelectvo jej muselo také vidět, protože střelba náhle ustala. Raději nechali Bigglesův stroj v klidu, než aby riskovali zásah svého vlastního letce. O letadle nemohlo být pochyb. Byl to červenostříbrný Albatros.

Biggles se nechtěl nechat nachytat na těch švestkách podruhé. Otočil letadlo k domovu a klesal. Stoupat začal, až když poznal, že je v bezpečné vzdálenosti od zákopů. Otočil se právě včas, aby viděl, jak se protivník zaleskl daleko v kouřovém oparu, který se začal tvořit nad druhou stranou fronty.

Ještě jednou se tedy vrátil na své místo a signalizoval dělostřelcům, že mohou opět zahájit palbu. Ale pak dělo vypálilo,

uslyšel kulometnou střelbu a zneklidňující zvuk. To se trhal potah jeho křídel.

„Ty prašivý pse!“ zařval, rudý zlostí, když spatřil odlesk červenostříbrných křídel svého starého protivníka. Ten se vyřítil z okraje mraku, kde se dosud skrýval. To byl další bonbónek ve škole umění plížit se. Na ten už nezapomene. Ale teď se soustředil jen na svého vytrvalého mučitele. Zaútočil na něj se zlobou, jakou dosud nikdy nepocítil. Chtěl vidět Albatrosa na kusy. Přál si to silněji, než cokoli ve svém dosavadním životě. Nažhaven zlobou se ani v nejmenším nepokusil o útěk, ale s rozhodností zamířil svou F.E. proti stroji s černými kříži. To bylo ovšem něco, s čím Hun nepočítal a málem doplatil na svou nepozornost.

Než se Hun stačil uhnout, Mark na něho vypálil. Biggles otočil F.E. do oblouku, až se jim málem odtrhla křídla. Hned se spustil níž k ocasu Albatrosa. Viděl, jak se pilot ohlédl přes rameno a v duchu hádal, na kterou stranu se asi otočí. Zpozoroval, že se Hunovo kormidlo pohnulo. Očekával to a ještě než Albatros zareagoval na pilotův pokyn, Biggles vyrazil rovnoběžně s ním.

Hun otočil stroj, jak předpokládal. Věděl, že nic jiného nemůže udělat. Stále mu visel nad ocasem, ne dále než padesát yardů. Byl to brilantní tah. V té době ještě nic nevěděl o předvídání tahů soupeře, o šachistickém způsobu myšlení. Tím se vyznačují experti ve vzdušných soubojích. Posunul knipl oběma rukama dopředu, až už dosáhl téměř k soupeřovu výfuku, odkud se valil proud tmavého dýmu. Zahlédl pilotův světlý knír, obrýlené oči, které na něho zíraly a viděl i kulky z Markova kulometu, jak vyšívají olověný steh napříč výztuhami letounu.

Hun se převrátil na záda a začal rotovat. Biggles ho se zadostiučiněním sledoval, ale pak užasl, když se tisíc stop nad zemí červenostříbrné letadlo opět vyrovnalo a spěchalo k domovu. Pilot schválně otočil svůj stroj jako by nad ním ztratil vládu, aby zmátl nepřítele. Další trik, který si budu pamatovat, umínil si Biggles.

„Dali jsme tomu darebákovi zabrat, teď má rozhodně o čem přemýšlet!“ opakoval si tiše v dobré náladě, když se vrátili k baterii.

Dělostřelci na něho čekali, ale zklamali ho. Dokonce znechutili. První výstřel šel daleko mimo. Ve skutečnosti ještě dál od cíle, než šla původně první rána.

„To je hra na slepou bábu,“ pomyslel si. Tohle může trvat do nekonečna. Vědí vůbec ti chlapi na co mají střílet a jak?

Doléhala na něho únava. Teď už byli ve vzduchu déle než tři hodiny a přitom konec práce v nedohlednu. Němečtí dělostřelci opět začali zlobit a on sám upadl do beznaděje. Pak ho napadla myšlenka.

„Velitelství chce vyhodit německou baterii do vzduchu, že?“ pomyslel si. „Dobře, bude tam. Ale znám rychlejší způsob jak na to.“ Prudce se otočil a zamířil zpět ke svému letišti. Ještě předtím vyslal signál C H I, což v kódu znamenalo „letím domů.“ Přistál v blízkosti hangárů.

„Doplňte palivo a zavěste mi dospod dvě 112 liberní bomby, ale prosím, rychle!“ uložil letovému seržantovi. Pak si pospíšil do jídelny a telefonem se spojil s baterií, pro niž akci podnikl.

„Podívejte se,“ řekl jim zostra. „Už mě to začíná unavovat, jak se snažím ty vaše – Kdože to je? Plukovník? Promiňte, pane!“ rychle se vzpamatoval, uvědomuje si, že udělal velkou chybu.

„Omlouvám se, pane, ale je to bohužel tak,“ pokračoval. „Zrovna jsem dostal nápad, který může celou věc trochu urychlit. Cíl je příliš nízko, takže tam sami nevidíte. Myslím, že když tam pustím nějaké vejce, dým by ukázal vašim dělostřelcům, kde je cíl. Cože je to, pane? Neobvyklé? Já vím, ale když to vyjde, ušetří nám to spoustu času a munice. Pokud se to nepovede, vrátím se na pozorovací stanoviště a bude se střílet normálně dál. Ano, pane, velmi dobře, pane, budu tam za čtvrt hodiny.“

Položil sluchátka a nedbaje na Toddovy nářky a protesty, spěchal zpátky k hangárům. Mark na něho užasle vykulil oči, když se šplhal zpátky do letadla. To toho pořád ještě nemáš dost? Nebo ti sedí šváb na mozku?“

„Na mozku? Brní mě nohy!“ odsekl Biggles. „Chci těm Hunům poslat pozdrav. Už tu cvičím od osmi figury na letecký den, až se mi z toho točí hlava. Pořád křížem krážem nad morušovými keři, sem – tam, „cibule“ na mně praktikují. Chci věc trochu popohnat. Jdeš se mnou nebo zůstáváš doma?“

„Ovšem, že jdu s tebou!“

„Dobrá, tak pojď. A na to!“

Vzlétl, vyšplhal se opět na své staré místo na nebi, ale nevyslal nikomu žádný signál. Dokonce ani nevysunul anténu. Začal kroužit, jako by pokračoval v navádění dělostřelců, ale pak se náhle otočil, odtlačil knipl oběma rukama daleko dopředu a vrhl se střemhlav dolů na německé palebné pozice. Za okamžik se dostal z bouře protiletadlové palby, ale když nepřítel pochopil jeho záměr, střelba propukla opět s obnovenou silou. Nebe kolem něj se změnilo v peklo plné ohně a kouře.

Zabořil se hlouběji do svého kokpitu, stiskl zuby, rty se změnilly v úzkou čáru, ale ze směru se neodchýlil ani o píd'. Bud' všechno nebo nic. Šlo o život, to věděl. Měl šanci na úspěch jen ve velké rychlosti. I nejmenší zpoždění mu mohlo jeho úkol ztížit a zkomplikovat. Kromě toho pozorovatelé, rozmístění kolem baterie na zemi, už určitě telefonovali pro své „Jagdstaffely“ – bojové stíhačky speciální perutě, aby se vypořádaly s tím Angličanem, který musel být buď šílený nebo opilý.

Už viděl svůj cíl docela zřetelně a směřoval k němu co nejrychleji. Dvakrát vybuchl granát, který na něho vypálili, tak blízko, že už cítil, jak se mu stroj rozpadá na kusy přímo pod rukama. Vítr sténal v drátech, šlehal mu do tváří i ramen. Uvolněný drát bezcílně plandal ze spodního závěsu, uříznutý šrapnelem tak čistě, jako zahradník zbavuje mrkev natě a teď jako divoký tamtam bil do křídla.

Mark se schoulil do sedadla jak jen mohl. Z otevřené rány na čele, kterou mu způsobily střepiny skla, mu na tvář stékala krev.

Je obtížné vnímat běh času v takových vypjatých chvílích. Doba od začátku klesání do chvíle, kdy se přiblížil k objektu, zřejmě nepřesáhla tři minuty. Maximálně čtyři. Ale Bigglesovi to připadalo jako věčnost. Čas jako by se zastavil. Drobné potyčky nabývaly hrozivých rozměrů. Zdálo se, že narůstají jako naschvál, čím pomaleji plynou sekundy. Pak zahlédl mobilní dělo. Dělo, namontované na korbě nákladního auta, které jelo po cestě. Už se zastavovalo a dobře seštrhaná posádka se chystala k akci. Viděl dlouhou hlaveň, jak se otáčela a zvedala se k němu. Z ústí kanónu

vyšlehl první záblesk ohně. Cítil, že ho střela určitě zasáhne. Někde v podvědomí ho napadlo, co řeknou asi kamarádi z jeho perutě tomuhle bláznivému činu, když se nevrátí.

Střela vybuchla padesát stop před ním. Oranžový záblesk okamžitě překryl černý kouř. Proletěl tou náhlou temnotou přímo, vrtule ji pomohla rozptýlit a Biggles se rozkašlal, když mu štiplavý kouř vnikl do plic.

Spatřil další výstřel a cítil, že stroj zakolísal, když projektil proletěl nebezpečně blízko. Neohlédl se, ale věděl, že jeho cestu značuje hustá clona černého kouře, viditelná na míle daleko. Ponuře rozvažoval, co by si asi myslel plukovník, se kterým telefonoval, kdyby viděl tuhle akci zblízka.

Dolů – dolů – dolů. Ale pád to nebyl nijak senzační. Zdálo se mu, že stroj stojí na místě a země se mu řítí naproti. Když bylo na výškoměru jen pět set stop, posádky nepřátelských děl se rozprchly ze zákopů jako králíci z děr, objeví-li se foxteriér. Snad si ti lidé mysleli, že britský stroj nemohl přežít takovou ohnivou melu. Ale pohříchu se rozběhli dost pozdě.

Až když byl od země jen sto stop, začal Biggles vyrovnávat stroj. Pomalu, aby nepoškodil již zasažený potah křídel při příliš silném odporu vzduchu. Markův kulomet kropil pozice na zemi pro případ, že by některý z obránců byl statečnější než ostatní a pokusil se je ohrozit puškou nebo kulometem.

Konec přišel náhle. Biggles viděl, že cíl se přiblížil na nějakých padesát stop. Zatáhl za závěsy bomb a spustil obě současně. Pak vyrazil na plný plyn vzhůru.

Dosáhl takové rychlosti, že se dostal rázem až do tisíce stop, když obě bomby explodovaly. I tak tlaková vlna zamávala s F.E. jako s cárem papíru. S nejvyšším úsilím se snažil kontrolovat stroj, a aniž by čekal na výsledek bombardování, kličkoval vzduchem ke své přidělené baterii. Ve třech tisících ustálil stroj ve vodorovné poloze a ohlédl se. Zašel až za hranici snů, když poznal, že musel zasáhnout alespoň nepřátelský muniční sklad. Plameny šlehaly stále výše do nebe, obaleny hustým černým kouřem.

S pocitem uspokojení spustil z kokpitu svou anténu, prsty nahmatl bzučák a vytůkal písmena G – G – G. Britské dělo

okamžitě odpovědělo. Měřič už nestřílel naslepo. Umístil granát dprostřed kouřící masy jako do terče.

O.K. – O.K. – O.K. vyťukal Biggles radostně.

Druhé dělo vyslalo náboj na palebné pozice Bosů. Rána šla asi o sto yardů blíže, ale cíl byl viditelný a po necelých třech minutách navádění se dělo podařilo zaměřit. Následovala dvě zbývající.

G – D – O, G – D – O, G – D – O, signalizoval Biggles nadšeně.

G – D – O byl signál střelcům, že mohou začít střílet podle svého uvážení. Čtyři děla byla zacílena a nepotřebovala už jeho pomoc. Salva za salvou teď vymazávala nepřátelskou baterii ze světa. Biggles s Markem pozorovali tu spoušť, spokojeni, že odvedli dobré dílo.

Podívali se na sebe a na Bigglesově tváři se objevil úsměv. A nejen ve tváři: C H I. C H I. C H I – letím domů, vyťukal a nasadil kurz k letišti. Náhle mu úsměv zamrzl na rtech a změnil se v užaslý škleb. Co to ti blázni dělají? Obláček bílého kouře „archie“ mu téměř přetáal dráhu. Bílá „cibule“.

Jenom britské „archie“ měly bílý kouř! Proč na ně stříleli? Odpověď dostal hned, když Mark vykřikl a mávl rukou před sebe. Zvedl oči. Napříč jejich drahou, tam, kudy museli proletět, ale o dva tisíce stop výše, se táhla celá dlouhá řada bílých obláčků „cibulí“ jako most přes oblohu. Skoro v jejich dosahu spěchalo malé letadlo s rovnými křídly. Horní byla trochu delší než spodní.

Bigglese napadly hned dvě myšlenky. První, že jejich dělostřelci vypálili granát do jeho blízkosti, aby ho varovali před nebezpečím. Druhá, že ten německý stroj je nějaký Albatros. V tom se nemohl splést. Viděl jeho „žraločí“ výztuhy. Jakýsi instinkt – nebo co v jeho mozku – mu našeptával, že je to zase ten „jeho“ starý červenostříbrný nepřítel. A – byl to on. Když se otočil, slunce odhalilo jeho barvy. Klesal k Bigglesovu letadlu a dělostřelci dole museli přestat pálit, protože se báli, že zasáhnou jeho F.E.

Nebylo úniku. Biggles by se raději souboji vyhnul, kdyby to bylo možné. Měl strach, že jeho F.E. utrpěl během ďábelského sestupu příliš velké rány. Mark se však napřímil a zamířil hlaveň své zbraně proti odolnému nepříteli. Pak ji zase sklonil a čekal, až se dostane do výhodnějšího postavení.

Ale Hun jim nehodlal nic usnadňovat. I jeho stroj byl ošklivě zasažen při posledním souboji. Byla to však pro něho příliš velká urážka, kterou musel pomstít. A neměl v úmyslu dostat se do takové situace jako prve. Ze vzdálenosti dvou set stop začal střílet. Biggles zvedl před letadla a zamířil přímo k němu. Z téhle dráhy nemohl uhnout. To byla otázka cti pro všechny piloty R.F.C. Nikdy neuhybat při čelním útoku, i kdyby výsledkem měla být srážka.

Co se stane dál, si mohl jen domýšlet. Ve snaze letět přímo na Huna, který k němu klesal shora, se dostal nepatrně výš, než chtěl. Ted' měl na vybranou jen dvě možnosti. Bud' mohl nechat F.E. ztratit rychlost, ale pak by Hun hned mohl bez potíží střílet a sotva by byl minul cíl – nebo zavést stroj pod plynem do loopingu. Vybral si druhou možnost.

Když dokončil oblouk, divoce se rozhlížel, kde zůstal Hun. Koutkem oka ho spatřil nějakých dvacet nebo třicet stop od sebe ve stejné výšce, jenže letěl opačným směrem. Ve stejné chvíli ho téměř vymrštil ze sedadla otřes. Vzdušný vír odhodil stroj stranou, F.E. se zakymácel od vrtule po ocas. Bigglesovi se zastavilo srdce. Byl přesvědčen, že se mu utrhla některá část letadla. Zřejmě horní křídlo. Ale s úžasem zjistil, že stroj reaguje na řízení a brzy se dostal opět do vodorovné polohy a pokračoval v letu.

Mark křičel, vykláněl se a ukazoval prstem dolů. Biggles se podíval přes svou stranu kokpitu. Hun plachtil ke svým, za zákopy.

Zdalo se mu, že se s Albatrosem něco děje. Jako by mu cosi chybělo. Biggles si chvilku nedokázal uvědomit, co. Pak se tůkl do čela. Stroj neměl vrtuli! Jakým zázrakem se to stalo, nevěděl. Ale už se obracel, aby definitivně dorazil knokautované letadlo, ale další Markův výkřik ho od toho odradil. Blížila se k nim formace nejméně dvaceti Hunů.

Biggles už nečekal. Otočil stroj k domovu a držel směr, dokud nespatrił na obzoru důvěrně známé letiště. Vzpomněl si na anténu a přidržel kličku, aby mohl olovo navinout. Dlouhý měděný drát s olověnou zátěží na konci drželo při akci anténu napjatou, jak to má být.

Naviják byl v pořádku, ale anténa nikde. Biggles si ted' uvědomil, co se stalo. Měl anténu navinout okamžitě, jakmile

odvysílal poslední C H I. Kdyby to byl však udělal, pravděpodobně by teď už hořel ve vraku svého stroje a duše by se rozhlížela po onom světě. Zapomněl anténu navinout a to mu zřejmě zachránilo život. Když obracel z loopingu, drát, zatížený olovnicí, musel obkroužit jeho stroj a jako cep zasáhl Bošovo letadlo. A ten přitom přišel o vrtuli!“

Velitel je čekal na dráze. Když přistávali, měla jeho tvář zvědavý výraz, ale několik důstojníků, stojících kolem, se podezřele smálo.

„Myslím, Bigglesworthe, že jste dnes měl pracovat pro „art obs“, začal major Paynter chladně.

„Ano, pane,“ řekl Biggles.

„Právě mi volali z křídla. Byl to velitel baterie, pro niž jste dnes byl nahoře. Mohl byste mi podrobně vysvětlit, co se stalo?“

Biggles stručně vylíčil svou příhodu. Major nepohnul ani brvou, dokud neskončil. Pak se na něho podíval bezvýrazným pohledem.

„Jsem dalek toho, abych někomu bránil v horlivosti nebo v iniciativě,“ řekl vážně. „Ale takovéhle věci nemůžeme trpět. Měl jste zcela jasnou instrukci – signalizovat zásahy pro artilerii. Neměl jste rozkaz použít bomby a tahle vaše akce mohla skončit ztrátou drahého letadla. Musím váš projev nekázně potrestat,“ pokračoval velitel. „Za trest se ještě dnes odpoledne vrátíte na místo činu a vezmete si s sebou fotoaparát. Budu požadovat dokumentaci o zničení německé baterie. Chci ty fotky mít na stole nejpozději hodinu po západu slunce. Je to jasné?“

„Dokonale, pane.“

„Tak to je všechno. A koukejte, aby se to neopakovalo! Artilerie si myslí, že je chceme připravit o práci... Ale stejně, byl to pěkně odvážný kousek!“ uzavřel po chvíli. Na tváři se mu objevilo cosi jako úsměv. Pokud to jeho velitelská důstojnost mohla připustit.

KAPITOLA 11

FOTOAPARÁT

Nebylo třeba spěchat. Velitel major Paynter neurčil pro tuto akci přesnou hodinu. Řekl jen, že fotografie chce mít na stole hodinu po západu slunce – a do té doby zbývalo ještě celých pět hodin.

Biggles s Markem si zašli do jídelny odpočinout nad kávou a dozvídali se malé novinky, které každého člena perutě vždycky moc zajímaly. Zásobovací důstojník Toddy prozradil, že se má měnit výzbroj perutě a to možná co nejdříve. V budoucnu budou létat na Bristol Fighters, což byl dvousedadlový dvojplošník, který se dal přímo pozoruhodně ovládat. Ukázalo se, že Toddy už o nastávající změně nějakou dobu ví, ale rozkazy byly zatím označeny jako „tajné“, takže nemohl informaci hodit mezi důstojníky. Ale nyní již transportní piloti začali první nové stroje přivážet, takže mlčenlivost byla dál zbytečná. Mohou očekávat příchod Bristolů každou chvíli, řekl jim Toddy. A přijdou k letce A, která je dostane první, protože má nejstarší důstojníky.

Biggles jako příslušník letky A byl samozřejmě nadšen. Velmi si přivykl na svou starou F.E., která mu prokazovala dobré služby, ale současně ho na ní – jako pilota – dosti rozčilovalo, že střelba spočívala pouze na Markovi. Nehledě k tomu, že nový stroj má vyšší výkon, pro příště budou moci na Bristolech střílet oba. Pilot i pozorovatel. Vzrušení, které ta zpráva způsobila, jako by postřikovalo hodinové ručičky. Bylo skoro půl třetí, když vykročili k hangárům připravit se na úkol, který dostali.

Bigglesovo rameno si samo poradilo se škrábnutím, když o něho zavadila kulka při ranním souboji s červenostříbrným Albatrosem. Nebolelo to, a tak se vůbec neobtěžoval úraz někomu hlásit. Ani Markovo zranění nebylo příliš vážné. Také pouhý škrábanec, jak sám řekl. Proč by se pro pouhou prkotinu měl hlásit na marodku? Byl to čistý řez na čele, asi palec dlouhý, způsobený střípkem rozbitého palubního skla. Mark si vymyl ránu antiseptickým roztokem, nalepil přes ni náplast a celou věc pustil z hlavy. Na cestě do hangáru potkali vojenského doktora. Šel z návštěvy jednoho z mechaniků, který byl nemocen a zůstal na lůžku. Už už se vzájemně míjeli s veselým

pozdravem, když doktor zahlédl náplast na Markově čele. Zastavil se, ukázal na ni prstem a tázavě zvedl obočí. „Haló, co se ti stalo?“ zeptal se.

„Co by se stalo?“ opakoval Mark, protože otázce nerozuměl.

„Co sis udělal na hlavě?“

„Ach, tohle! To vůbec nestojí za řeč. Chytil jsem dneska ráno při takové příhodě s jedním Hunem kousek skla,“ odpověděl Mark bez zájmu.

„Počkej, kouknu se ti na to.“ Doktor odstranil kousek náplasti a kriticky se zadíval na ránu. „Kam máš namířeno?“ vyzvídal.

„Ještě si na chvíli tuhle s Bigglesworthem vyletíme. Jenom krátce.“

„Krátce nebo dlouze, dneska už nahoru nepůjdeš, chlapče. Vrať se do svého pokoje a odpočívej. Příliš mnoho chladného vzduchu na tenhle šrám – a za chvíli tě máme na ošetřovně se sepsí. Řeknu to veliteli sám.“

„Ale –“ chtěl protestovat Mark celý zkoprnělý.

„Jaké ale, o tom se nedá pochybovat,“ řekl lékař přísně. „Uděláš, co jsem řekl, můj milý, a basta! Dvanáct hodin klidu a budeš zase v pořádku. Můžeš jít!“

Mark bezmocně pohlédl na Bigglese.

„Doktor má pravdu, Marku,“ přikývl letec. „Měl jsem na to přijít sám. Vsadím se, že už teď tě bolí celá lebka!“

„Ani trochu!“ protestoval Mark.

„To je v pořádku, doktore, najdu si na tu chvílku jiného partnera,“ vyšel lékaři vstříc Biggles. „Za chvíli se uvidíme, Marku.“

Změnil směr a zamířil ke kanceláři perutě. Ohlásil věc Toddy. „Byl by sis ochoten vzít někoho z těch nových?“ navrhoval Toddy. Myslel tím ty dva nové důstojníky – pozorovatele, kteří se ohlásili do služby u jednotky včera večer. „Myslím, že jsou tu zrovna někde nablízku.“

„Ovšemže vezmu,“ odpověděl Biggles. „Někdo je nahoru musí vzít jako první. Čím dřív se to udělá, tím líp. Je to stejně jenom krátký let.“

Toddy poslal svého páše, aby našel oba nové důstojníky, a Biggles zatím netrpělivě čekal, až přijdou. Již s nimi stačil prohodit

několik slov, takže nešlo zase o úplně neznámé lidi. Na první pohled zjistil, že oba jsou nápadně rozdílné typy, a teď se nemohl rozhodnout, kterého z nich by viděl vedle sebe raději. Harris byl ještě mladý chlapec s hezkými vlnitými vlasy a modrýma očima. Vyšel přímo ze školy. U zkoušek na pilota propadl a tak byl rád, že dostal možnost létat jako pozorovatel a střelec. Bylo to lepší, než kdyby ho přeřadili k pěchotě. Culver, ten druhý, byl už starší muž, jezdecký kapitán, který sloužil v armádě už v Dardanelách, než ho převeleli k R.F.C.

Přišli velmi brzy, oba vyplašení, co se asi děje. Biggles jim stručně vysvětlil situaci. „Můžete losovat, kdo se mnou poletí,“ navrhl jim. „To je nejférovější způsob. Jediné, co vyžaduji, aby ten co poletí, se dovedl pořádně dívat kolem sebe a – pokud to bude potřebí – hned střílet.“

Harris losování vyhrál a jen obtížně skrýval, jak ho to těší. Biggles předstíral, že si toho nevšímá, ale přece jen byl rád. Věděl, že si už získal pověst jednoho z nejlepších pilotů v peruti. Teď si to potvrdil. I noví mu důvěřují.

„To stačí. Oblékni se do letadla a vyber si dobrý kulomet,“ řekl stručně Biggles. „Jdu se zatím připravit na start.“

Byl spokojen, že bere s sebou nového muže, ale na druhé straně zase tak nadšen nebyl. Málo zkušených pilotů se cítili ve společnosti nových lidí, kteří byli ve vzduchu poprvé, docela šťastni. Naproti tomu nováčkové ještě neměli příležitost projevit se a tak pilot nevěděl, co se od nich dá očekávat. Biggles nepředpokládal, že by ten nový mládenec mohl být zbabělý. Věděl ale to, co všichni zkušení letci znají: člověk může být kurážný, na zemi se k ledasčemu přinutí, může se předvádět i v zákopové válce, bojovat bez obav a beze strachu. Ale dokud se ke skutečné zkoušce ve vzduchu nedostane, nikdo nemůže vědět, jak se při svém prvním vzdušném souboji zachová, jak bude reagovat na hrozivé situace, když uslyší kulky, párající plátno a konstrukční výztuhy.

Ve skutečnosti to měl pozorovatel horší než pilot. Potřeboval pořádnou dávku temperamentu, odvahy a klidu současně, aby dokázal stát a dvěma kulomety rozséval smrt mezi nepřáteli a přitom čelit nepřátelským střelám. Příliš mnoho dojmů najednou.

Byla ovšem jenom jediná možnost, jak odhalit, co v člověku je! Vzít ho do vzduchu a vyzkoušet ho ve skutečném boji. Byli takoví, kterým vadil už samotný let při hrozícím nebezpečí. Jiní se nedokázali vypořádat s praskajícími cibulemi „archies“. Po jednom nebo dvou letech nad linie bylo každému zřejmé, jak na tom je. Poznali to i ostatní, i když si to jedni ani druzí nechtěli moc připouštět. Kdo letecké boje nesnášel, potřeboval pořádný kus odvahy k tomu, aby to veřejně přiznal. Ale vyplatila se upřímnost. Lépe říci veliteli letu pravdu, než zbytečně přijít o život i o letadlo. Důstojníci, kteří ohlásili „nemoc“ tohoto druhu, byli buď přearženi k pozemní službě, nebo je převedeli do zázemí jako instruktory.

Biggles proto krácel k hangárům s ustaraným výrazem. Poprvé si plně uvědomil, jak nesmírně věří Markovi. Z té důvěry plynul klid a sebevědomí. A také pocit jistoty, že v předním kokpitu má spolehlivého střelce a pozorovatele.

Zaujali teď svá místa v letadle. Biggles dodal úsměvem Harrisovi odvalu a vznesli se. Zamířili ke zničené německé dělostřelecké baterii. Potřebnou výšku ke splnění úkolu se rozhodl nabrat cestou k liniím. Předpokládal, že bude fotografovat nejvýše z pěti tisíc stop.

Ze západu přicházel zrovna pořádný příděl mraků, což ho znepokojovalo. Oblačnost, vítaná k ukrytí před nepřítelem, totiž ztěžovala podmínky pro splnění tohoto úkolu. Nebyl problém dostat se až k objektu, ale velitel by určitě nebyl nadšen, kdyby mu doručil nádherné fotografie velkého bílého mraku.

Linie překročil ve čtyřech tisících a stále stoupal. Kličkoval přitom mezi dělostřelbou zdola a současně si držel svůj směr k rozbité německé baterii. Přijal s potěšením, že nový partner prodělal svůj křest mezi vybuchujícími cibulemi „archies“ dobře a tak se otočil a usmál se na něho. Úsměv to byl trochu nucený, ale snad mu pomůže. Harris byl celý bledý, ale Biggles tomu nevěnoval pozornost. Jen velmi málo mužů nezmění barvu, když se poprvé octnou pod palbou protiletadlových zbraní.

Zdalo se, že nebe je čisté. Nikde žádné cizí letadlo, i když naducané mraky mohly poskytovat dobrý úkryt číhajícím nepřátelským průzkumníkům. Biggles začal doufat, že by úkol mohli

zvládnout v rekordním čase. Když proletěl obrovskou oblačnou kupu, rozprostřela se přímo pod ním scéna, kde ráno zaznamenal takový úspěch. Spokojeně se ušklíbl, když objevil obrovské krátery, kde se ještě nedávno povalovala maskovaná nepřátelská baterie. Velení muselo být navýsost spokojeno, jak důkladně ji vymazal z mapy.

Když zhodnotil situaci, sklonil nos letadla a spouštěl se dolů. Při plachtění začal exponovat své desky. Za pět minut dvakrát přeletěl celou zónou a nezabíral jen zničenou baterii, ale také přilehlé okolí i s troskami malé bývalé prachárny. S uspokojením, že má vše za sebou, se vracel domů. „Fajn,“ mumlal si pro sebe. „A je to!“

Když proletěl další vrstvou věžovitě nakupených mraků do řídké mlhy, objevila se před ním scéna nerovného souboje. Bylo to tak nečekané, že skoro ztratil postřeh. Osamocený F.E. bojoval předem ztracenou bitvu se silou pěti nepřátelských Albatrosů.

Podle striktních pravidel letecké války tohle nebyla Bigglesova věc. Přesně řečeno pilot měl především splnit rozkaz a vrátit se co nejrychleji domů. Ale dodejme pro pořádek, že toto pravidlo se vždycky tak důsledně nedodržovalo. Jen málo pilotů dokázalo odolat pokušení zapojit se do takového souboje a pomoci neznámému kamarádovi nebo zaútočit na nepřátelský stroj, objevil-li se nablízku. A nechat bojovat kamaráda s tak drtivou přesilou bylo vůbec nemyslitelné.

Biggles o tom teď samozřejmě moc nepřemýšlel. Souboj probíhal přibližně ve stejné výšce kudy on letěl a napadený F.E. měl nejednou příležitost vklouznout do mraků a tam se ukrýt. Pilot zjevně nehodlal využít tuto možnost, jak vyřešit nepříznivou situaci.

Biggles se usmál sám pro sebe a odhodlaně vpadl do souboje. Pak – ke své hrůze – spatřil, že jeho střelec vůbec nesleduje „meloucí se“ stroje. Snad je vůbec neviděl, i když se to zdálo neuvěřitelné. Ale bylo to tak. Biggles si v té chvíli uvědomil vlastní „slepotu“ když při svých začátcích nepoznal, že se dostal do vzdušného souboje. A odpustil mu. Harris jen sledoval zem přímo pod strojem a ve tváři měl téměř znuděný výraz.

„Hej!“ zařval Biggles z plných plic. „Dej se do toho!“ Harris zkameněl úžasem i hrůzou, když pohlédl přímo před sebou na

modrého Albatrosa, který jim právě přeletěl před nosem. Bylo to skoro komické, když pak jako blesk hrábl po kulometu a poslal proud olova za vířícím Hunem.

Biggles se pustil do blízkosti bojujícího F.E., aby ho na svou přítomnost upozornil. Oba piloti si rychle zasignalizovali obvyklý pozdrav a pak se pustili do práce společně.

Boj netrval příliš dlouho, ale byl ostrý. Zbraně se rozpálily do červena. Jeden Albatros se zřítil v plamenech, další plachtil k zemi bez vlády a se štěstím – motor měl evidentně vyřazený – dole přistál. Tři další se pak obrátily na ústup k domovu. Biggles vyrovnal stroj a rozhlédl se, kde je druhý F.E. Ale ten náhle zmizel. Neviděl jej odlétat, takže nemohl zjistit, jestli byl sestřelen nebo jenom pokračoval v letu někam jinam.

Harris ještě stál ve svém kokpitu a lítostivě si prohlížel, jak jejich vlastní stroj vyšel z těžké palby. Biggles zachytil jeho pohled a souhlasně přikývl. „To půjde!“ řekl si pro sebe. Chlapec se nepochybně hned napoprvé osvědčil. Pak pokračoval ve svém kurzu k letišti. Tam se dostal už bez dalších příhod. Když roloval k hangáru, pohled mu ulpěl na novém Bristolu Fighteru, který stál na ploše. Když stroj dobrzdil, hned k němu přiskočil seržant od fotografické služby, aby si převzal fotoaparát a desky k vyvolání. Biggles seskočil na zem a chystal se připojit ke skupině důstojníků, kteří obdivovali nového Bristola. V tom ho zarazil zděšený výkřik seržanta od fotografů. Otočil se k němu.

„Co se děje?“ zeptal se zvědavě.

„Je mi líto, pane, ale podívejte se,“ řekl omluvně seržant. Biggles strnul údivem, když sledoval seržantův ukazovák. Pak gestem plným zlosti vyjádřil své znechucení. Kamera byla zdeformovaná a kazeta s deskami proražená... Dávka z palubní zbraně jednoho z nepřátelských letců změnila aparát prakticky v trosky.

Nesnesl pohled na zničené desky. Celá cesta byla na nic. Pořádně si prohlédl své letadlo a na první pohled bylo jasné, že je poškozené mnohem vážněji, než si myslel. Dva dráty mělo přetržené, jeden ze závěsů ocasních ploch ustřelený. Letadlo ho sice bezpečně

dopravilo domů, ale bylo teď v takovém stavu, že další let nepřipadal v úvahu.

„Co se stalo?“ zeptal se velitel letky Mapleton, když zpozoroval neklid v těsné blízkosti. Biggles mu katastrofu stručně vysvětlil.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptal se Mapleton.

„Musím tam letět znova, to dá rozum, odpověděl Biggles znechuceně. „Starej byl celkem spokojen s tím, co se povedlo ráno. Čeká na ty fotky netrpělivě. Nemohu ho nechat na holičkách.“

„Ale s touhle mašinou už dneska přece letět nemůžeš, to je fakt.“

„Já vím.“

„Chtěl by sis vyzkoušet Bristola?“

Biggles nevěřícně vzhlédl. „To ti radím, že chtěl!“

„Můžeš ho mít, když chceš. Ale proboha, nic s ním nevyved'! Přidělili ho mně. Je to už moje holubička. Je perfektně vybavený pro bojové nasazení. Právě jsem si ho proletěl.“

„To je od tebe pěkné, opravdu sportovní gesto,“ uznale prohlásil Biggles.

„Nebudu tam dlouho a dám ti na holubičku pozor. Pojd', Harris, sedni si za kulometry – a ty, seržante, mi dej jiný fotoaparát. Pohněte se, brzy se setmí.“

Za pár minut byl Biggles zase ve vzduchu. Dnes již potřetí na cestě k té bývalé nepřátelské baterii. Cestu znal už poslepu. Létat na Bristolu mu nedělalo nejmenší potíže. Byl to dobrý stroj. Po několika zkušebních minutách se v něm cítil jako doma.

S obavami si však všiml, že houstnoucí mraky klesají a bál se, aby svůj objekt náhodou zcela nepřehlédli. Když se blížil k tomu místu, jako by za sebou tušil nějaký stín, který se nad ním táhl v husté cloně mraků. Ale pokaždé, když se pozorněji podíval, stín zmizel dříve, než se mohl přesvědčit, o co jde.

„Bud' je nahoře nějaký Hun, co po mně vyjel nebo mám vlčí mlhu,“ přemýšlel v duchu. „Doufám, že ten chlapec na zadním sedadle bude mít oči dokořán.“

Vyrazil z malého mraku a zřetelně rozeznal cizí letadlo, jak mizí za obláčkem. Bylo o kousek vpředu a trochu nad ním. Samozřejmě, Albatros. Nalakovaný červeně a stříbrně. „Takže, zase ty, co?“

zamumlal a zatvrdil se. Uvědomil si, že má před sebou starého neodbytného soupeře a v zadním kokpitu Bristolu zcela nezkušeného střelce. Nedá se říci, že by tím byl nějak nadšen. S Markem by to bylo něco úplně jiného.

Prudce se vrhl do dalšího mraku a jako kličující zajíc se blížil ke svému cíli. Nikdy neletěl rovně déle než pár sekund. Věděl, že jeho pronásledovatel, pokud ho ještě sleduje, nikdy nebude s jistotou vědět, jaký kurz opravdu sleduje. Ale takový způsob letu byl náročný na nervy. Uvědomoval si, že ho každou chvíli může ten druhý napadnout.

Jak očekával, baterie byla zahalena silnou vrstvou šedých mraků. Stáhl proto plyn a sestupoval až do dvou tisíc stop. Současně se stal vítaným terčem pro celé tucty protiletdeckých děl. Ale ignoroval je. Letěl stále ve stejné výšce, dokud nenaexponoval všechny desky. Pracoval tak úzkostlivě, jako snad nikdy. Ne, že by se bál o sebe, ale měl strach o Mabsovo letadlo.

Povzdechl si s úlevou, když splnil úkol a zamířil vzhůru do neprůhledné clony oblaků.

V okamžiku, kdy se na horní hraně mraku vynořil, zaslechl dávku z kulometu. Bristol se zachvěl pod nárazy olova. Uhnul právě včas. A zase spatřil červenostříbrné letadlo. Vznášelo se sotva dvacet stop před nimi. Proč ale Harris nestřílí? Copak ten mladý blázen usnul? Biggles se zlostně ohlédl a podíval se za sebe. Harris ležel jako kus ledu. Koutky úst mu poklesly. „On ho dostal!“ vydechl a pak znova stiskl zuby. „Ty pse!“ zařval a otočil Bristola okolo osy na Albatrosa, který se chystal k novému útoku.

Jestli si ten bošácký mizera myslel, že si britské letadlo bude hledat cestu, kudy uniknout, tak se moc mylí. Aniž by to tušil, stál teď tvář v tvář nejnebezpečnějšímu ze všech soupeřů. Bojoval s pilotem, který byl šílený nenávisť. Chytrý, přemýšlivý nepřítel, bojující s chladnou hlavou, to byl protivník, jehož bylo třeba respektovat. Ale pilot, který viděl rudě a jehož hnala jen obrovská touha po pomstě, byl ještě mnohem horší. Pro Bigglese se teď válka poprvé stala ryze osobní věcí. Byl by do svého soupeře i narazil, kdyby se mu připletl do cesty. Zdálo se, že pilot červenostříbrného stroje s černými kříži si to uvědomil. Náhle totiž přerušil souboj a

snažil se uniknout střemhlav do nejbližšího mraku. Biggles za ním jako blesk. Dál a dál posunoval knipl a vzdálenost mezi nimi se vůči hledně zmenšovala.

Hun cítil v patách smrt a kličkoval jako úhoř. Jenže Bristol se ho držel, jako by byli spojeni neviditelným drátem. Sto stop – padesát stop – Biggles šel stále blíže, ale ještě nestřílel. Blýskavý kruh jeho vrtule se už téměř dotýkal ocasních ploch toho druhého. Kříž jeho zaměřovače se posunul od ocasu, zastavil se na výztuhách, až se konečně dostal na hlavu v kokpitu, oblečenou do hnědé kožené helmy.

Biggles věděl, že vyhrál a to ho naplňovalo divokým triumfem. Byl u Bošova stroje tak blízko, že si mohl vrýt do paměti každý detail. Viděl pracovat pohybuující se ventily motoru Mercedes, cítil tmavý proužek plynů z jeho výfuku. Mohl dokonce počítat záplaty na starých dírách po kulkách ve spodním křídle. Rukou v rukavici objal páčku drátěné spouště a pevně ji stiskl. Z ústí hlavně vyšlehl oranžový plamen a ušní bubínky se mu zachvěly pod nárazem kovového rachotu. Zvuk znásobovala rezonance na spoušti. Albatros sebou trhl, ale Bristol mu stále visel za zádí. Z boku Albatrosu vytryskl rudý plamen a z motoru vyrazil tmavý oblak dýmu. Pilot si zakryl rukama tvář.

Biggles změnil směr a náhle se ho zmocnil podivný pocit. Zdálo se mu, že se v šoku probudil z hrůzného snu. Kde je? Nevěděl. Viděl ještě, jak se Hun rozpadá, když klesal až na spodní okraj mraku. Sledoval jej, aby našel na zemi nějaký orientační bod, který by mu pomohl určit, kde vůbec je. Viditelně se mu ulevilo, když poznal silnici, nedaleko níž Albatros dopadl. Opět vyrazil přímo vzhůru, aby unikl z dosahu všudypřítomných cibulí.

Poprvé od chvíle, kdy začal tento boj, si vzpomněl na Harrise a hned spěchal domů. Snažil se přesvědčit sám sebe, že je třeba jenom zraněný, ale v duši cítil, že zná bohužel krutou pravdu. Harris byl mrtev. Z mlhy se vynořila čtyři letadla s rovnými křídly. Objevila se přímo před ním, ale Biggles neuhnul. Opět jím proběhl blesk šílené nenávisti. „Chcete malér – máte ho mít!“ zavrčel a pustil se přímo k Albatrosům.

Jejich formace se rozevřela, aby proletěl a pak se stroje srazily blíže k sobě. Zamířil obloukem do malého mráčku a pak neuvěřitelnou rychlostí otočil Bristola do takového oblouku, až se mu samotnému zatajil dech. Snad jenom proto, že měl nervy napjaté až k prasknutí a vrcholně vybičovanou pozornost, zachytil pohledem jakýsi tenký drát, vznášející se ve vzduchu a zmítající se sem tam. Aniž by nad tím musel dlouho přemýšlet, pochopil, že je to drát upoutaného balónu. Někde vysoko nad mraky plul nepřátelský balón. Ještě před setměním zůstával nad krajinou – pokud z něj někdo mohl něco vidět – než ho na noc stáhnou dolů. Pak dostal Biggles nápad a obrátil se opačným směrem.

Vedoucí Hun, s očima upřenýma na Bigglese, letěl obloukem, aby mu zkřížil cestu. A pak se Biggles stal svědkem toho, v co doufal a k čemu upínal naději. Byla to lstivě připravená past. Hra na náhodu, která vyšla. Sledoval nepřátelský stroj, který narazil na lanko upoutaného balónu. Byl to pohled, jaký byl dopřán jen několika válečným pilotům, i když se tahle nehoda občas stala.

Lano odřízlo spodní i horní křídlo Albatrosa tak čistě, jako by je rázem odsekl ostrou sekerou. Stroj se otočil okolo osy a pilot vyletěl ven. Padal a divoce mával rukama ve vzdušném prostoru. Biggles viděl, že se přetrhlo balónové lano a další nepřátelské stroje zaváhaly. Jejich piloti sledovali pád svého velitele. Pak se opět dali do pronásledování. Dostihli ho dříve, než se dostal za linie. S tím vcelku počítal. Do přístrojové desky mu udeřila kulka. Neměl jinou možnost, než se otočit a pustit se znovu do boje.

S dobrým střelcem na zadním sedadle by neměl o výsledku toho souboje pochybnosti, ale s mlčícím zadním kulometem na tom byl mnohem hůře než piloti jednosedadlových letadel. Musel totiž ovládat větší stroj. Co bylo ještě horší: kulomet, mířící ze zadního kokpitu k nebi, prozrazoval vlastní příběh. Nepřátelští piloti věděli, že střelec je raněný nebo mrtvý a že se tak k ocasu jeho stroje mohou beztrestně přiblížit.

Tři Bošové byli očividně zkušení piloti, protože se rozdělili a začali útočit ze tří směrů současně. Co mohl Biggles dělat? Nejlíp, když se zaměří na jednoho, i když tak na druhé straně odhalí své slabiny. Odkryje záď druhým dvěma nepřátelům.

Několik kulek zabubnovalo do Bristola a už už se zdálo, že Biggles svůj denní příděl štěstí vyčerpал. Bojoval chladně, bez té spalující nenávisti, která ho zachvátila, když byl napaden červenostříbrným Albatrosem. Nyní by mu vztek a pomstychtivost nepomohly.

Pokusil se přerušit oblouk, do kterého automaticky nalétl, aby se mohl ukrýt v přístřešku mraků. Jenže zničující úder olova do střední části trupu ho varoval před podobnými manévry. Zkusil to tedy jinak. Otočil se proti nim. Letadlo podobné žraloku, natřené tmavě zelenou a okrovou barvou obracelo, aby se za něho mohlo zavěsit. Ostatní přilétali každý z jedné strany. Věděl, že je v kritickém postavení.

Pak se stalázrak. Nebo mu to aspoň tak připadalo. Nalétávající Hun se rozpadl na kusy a zřítíl se k zemi. Užaslý Biggles se rozhlédl, co se děje a pak všechno pochopil. Přímo před nosem mu vylétl Sopwith Pup, jednosedadlový letoun drapové barvy, označený červeným, bílým a modrým kruhem.

Rozhlížel se kolem, kde jsou ostatní, ale Pup byl sám. Jeho přílet brzy rozhodl o dalším vývoji událostí. Stroje s černými kříži odstoupily z boje a zmizely rychle v mracích. Biggles zamával rukou pilotovi toho „sóla“ a pustil se k liniím. Pup ho doprovázel až do chvíle, kdy se na horizontu objevilo domácí letiště a pak zmizel stejně záhadně, jako se objevil.

Biggles sáhl po své signální pistoli a vypálil přes okraj kokpitu červenou světlici. Náhlý záblesk dodal potměšilé scéně tajemný přísvit. Viděl, jak ambulance vyjíždí k dráze, ještě než se kola letadla dotkla země. Roloval směrem k ní. Mabs a Mark klusali vedle ní. Velitel perutě postával netrpělivě u dveří své kanceláře.

Mark s obvazem kolem hlavy zachytil Bigglesův pohled, když dva muži pozemní služby opatrně zvedali mrtvého střelce z jeho sedadla. Biggles se na to nedíval. Věděl, že nemá daleko k slzám a styděl se za svou slabost. Odroloval s letadlem k hangáru a pomalu se spouštěl na zem.

„Jak šel ten Bristol?“ zeptal se trochu nešikovně Mabs.

„Bristol? Ó díky, výborně!“ zadrmolil letec.

Seržant od fotografů si převzal fotoaparát.

„Dohlédněte, ať jsou fotky v kanceláři velitele co nejdříve,“ požádal ho Biggles.

„Měl jsem štěstí, že mi doktor tak přísně nařídil zůstat doma.“ poznamenal Mark.

Biggles pokrčil rameny. „Možná. Na druhé straně – třeba by se to nestalo, kdybys tam byl ty.“

„Jak k tomu došlo?“ zeptal se velitel.

Biggles mu vše vypověděl.

„Rozhodně zůstala určitá útěcha, že jste toho Huna nakonec dostal,“ řekl velitel perutě.

„Ano, dostal jsem ho,“ odpověděl temně Biggles. V jeho hlase bylo vzteklé zadostiučinění.

„A co fotografie?“

„Budete je mít včas, pane.“

„Hlavu vzhůru,“ zašeptal mu Mark, když se zvolna ploužili k jídelně. „Je to hrozné, tahle válka. Ale ani při takové zkušenosti nám nesmí spadnout srdce do kalhot...“

„Já vím,“ připustil Biggles, „to je jedna z těch zlých věcí, které se mohou přihodit komukoliv z nás. Třeba se stanou, počítám, dříve než se nám podaří zestárnout. Ale Harris měl ukrutnou smůlu. Byl tam jenom nějakých pár minut a teď je mrtev. Mrtev dříve, než mohl vůbec pochopit, do čeho jde. Je to příšerné.“

„To je válka!“ trval na svém trochu jednotvárně Mark. „Zkus na to zapomenout nebo ti odpochoďují nervy. Ty další Bristoly dostaneme snad ráno,“ dodal, aby změnil téma rozhovoru.

„Mahoney z 266. perutě chce s tebou mluvit, máš ho tu na drátě,“ zavolal Toddy, když šli kolem jeho kanceláře. „Ptal se mě, kdo letěl dneska s tím Bristolem. Když jsem mu prozradil, že ty, řekl, že by s tebou chtěl mluvit. Tady ho máš.“

Biggles uchopil sluchátko. „Haló, Mahoneyi!“ volal.

„Ty si budeš tykat s holandskými vlčími máky, když nebudeš dávat bacha, kamaráde!“ řekl mu Mahoney vážným hlasem.

„Co ty o tom víš?“ rychle se zeptal Biggles.

„Co o tom vím? Líbí se mi to.“ bručel Mahoney do telefonu.

„To je všechno. Aspoň kdybys uměl slušně poděkovat...“

„Tos byl ty v tom Pupu?“ přerušil ho Biggles, když náhle všechno pochopil.

„Myslíš, že by se našel jiný šílenec, který by riskoval, že se za živa upeče jen proto, aby jednomu Bristolu pomohl z kaše? Měl by ses nejdřív rozhlídnout, do čeho lezeš. Nebo si myslíš, že sis koupil celé nebe?“

„Proč, ono bylo na prodej?!“ zeptal se Biggles naivně.

Na druhém konci drátu se ozval kuckavý smích. Pak: „Bud' na sebe opatrný, chlapče. Chceme tě k nám do dvěstěšedesátěšesté. Náš starej už poslal žádost o tvoje přeložení. Ale zdá se mi, že je to zbytečná námaha. Ještě než tě převelí, stane se z tebe kus studenýho masa – „

„No počkej, ty jedna kryso!“ zasmál se Biggles. „Začínám ti vidět do karet. Ty myslíš na svůj zničený Pup a potřeboval by sis spravit sebevědomí.“

„O.K. Pán pochopil. Teď je to mezi námi fifty fifty,“ poznamenal Mahoney spokojeně.

„Je to tak. Mělo by to tak přece být, ne?“ odpověděl Biggles.

„Sejdeme se večer a pozvu tě na vydatnou večeři.“

„Přijdu!“ odpověděl rychle Mahoney, jako by se bál, že si to Biggles rozmyslí. „A nezapomeň si nadupat peněženku! Budeš ji potřebovat.“

KAPITOLA 12

OFENZÍVA

Biggles se právě pohnul od krbu a chystal sejít spát, když do důstojnické jídelny vstoupil major Paynter.

„Dávejte, prosím, všichni pozor“ řekl celkem nenuceně major. V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. „V blízké budoucnosti plánujeme velký útok po celé délce našeho úseku fronty. Pokud počasí dovolí, může to začít už zítra ráno. Protože se rozkaz týká i naší perutě, každý stroj, který máme k dispozici, odstartuje hned za úsvitu. Všichni poletí tak nízko, jak jen to půjde, a budou narušovat činnost nepřítele v úsecích, které najdete vyznačené na velké mapě v

kanceláři perutě. Každý stroj bude vyzbrojen osmi Cooperovými bombami a bude operovat nezávisle na ostatních. Každý se soustředí na svůj úsek a pokusí se zabránit pohybu nepřátelských jednotek na cestách vedoucí k frontě. Každý důstojník absolvuje denně tři lety po dvou a půl hodinách a to až do odvolání.

Největší péči a pozornost bude vyžadovat to, aby piloti a pozorovatelé nestříleli na naše vlastní předsunuté jednotky, které budou oznamovat v rámci možností své pozice světlicemi a pozemními signálními pásy. Mají za úkol dobýt vysoký hřeben, který leží asi dvě míle před jejich současným postavením. Tak zní rozkaz, pánové. Rozumějte tomu tak, že všechna britská letadla, která zrovna nejsou v opravě, budou ve vzduchu.

Bud' budou přímo bombardovat určené oblasti, nebo budou chránit nízko letící letadla před útokem ze vzduchu. Zdůrazňuji, že vrchní velení výslovně spoléhá na každého důstojníka, že splní svou povinnost s maximálním úsilím. Připravovaná bitva může mít důležitý vliv na další průběh války. Myslím, že to je vše, pánové. Všechny předchozí rozkazy se tímto ruší. Důstojníci nastoupí na plochu letiště v šest padesát, to už bude dost světla pro úspěšný start. Dobrou noc, pánové.“

Jakmile velitel vyšel ze dveří, v místnosti vypukl až nezvykle hlučný hlahol.

„To bude něco!“ prohlásil nadšeně Mark Way.

Mabs ho zchladil pohledem. „Už jsi někdy bojoval nad zákopy?“ zeptal se. „Teď nemyslím na ty chvíle, když vyprazdňujeme zásobníky palubních zbraní při návratu z operačních letů přes frontu. Myslím na pravidelné nasazení letectva při velkých pozemních ofenzívách.“

Mark zavrtěl hlavou. „Tak tohle ještě neznám, to je pravda,“ připustil neochotně.

Mabs se jízlivě zasmál. „Za tři dny se budete všichni potácet jako mátohy a hledat místečko, kde byste si aspoň chvíličku zdřímli. Ale ani to nebude pořádný spánek. Poprvé v životě poznáte, co je opravdu tvrdá práce. Loni na jaře jsem zažil naši velkou jarní ofenzívu. Po ní pak následoval protiútok Hunů. Když to všechno skončilo, říkal jsem si, že do smrti nechci vidět aeroplán. Slyšeli jste,

co říkal velitel? Tři lety denně. Zítra touhle dobou už neuvidíte dole ani kousek země. Všude budou ležet havarované stroje. A ti co budou ještě schopni létat, dostanou kromě svých vlastních letů práci i za ty ostatní.“

„Ty jsi ale pěkně veselý chlapík, jen co je pravda!“ řekl uznale Biggles.

„Ano, tobě taky neuškodí, když budeš vědět, proč jsme tady, a co nás čeká,“ opáčil Mabs. „Pak tě nemůže nic překvapit! Až budeš létat pár hodin nahoru a dolů, sem a tam dvojitou bariérou dělostřelectva, poznáš teprve, co znamená létání.“ Vstal a šel ke dveřím. „Chystám se střemhlav zaútočit na postel,“ oznámil. „Vy koukejte jít taky spát. Páni důstojníci letky A, prosím vás o to! Vždyť to může být vaše poslední šance ke spánku na pěkných pár dní.“

Hned jak zmizel, všichni se nahrnuli ke dveřím.

„Unavený – neunavený. Zítra večer mám schůzku v Rouenu s bíftekem a bramborovými hranolky,“ prohlásil Curtiss z letky B. Zíval a tvářil se, jako by se chystal v posteli zůstat do konce života.

Příští ráno byla rozjezdová plocha krátce před úsvitem naplněna horečnou činností. Devět velkých Bristol-Fighters v drapové barvě stálo srovnáno v řadě v bezprostřední blízkosti hangáru. Houf mechaniků pobíhal okolo nich, všichni kontrolovali motory, vybavení a do závěsů montovali Cooperovy bomby. Pak začaly startovat motory. Vrtule se roztočily, zatímco z testovacích prostor střelců se ozývalo hlučné ra- ta- ta- ta ze zkoušených palubních zbraní. Bigglese očekával jeho mechanik u připraveného stroje.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Biggles.

„Všechno hotovo, pane,“ odpověděl muž.

„Pak tedy – sání!“ zvolal Biggles a vyšplhal se do svého kokpitu. „Sání“ byl signál pro nasávání leteckého petroleje do válců.

Mark, jeho střelec, na chvíli zmizel a vracel se s kulometem značky Lewis. Upevnil ho do otočného závěsu typu Scarff u zadního sedadla. Mechanik mu pak podával tučet bubnů s municí.

Motor zaburácel v pulzujícím rytmu. Biggles si oblékl rukavice a kuklu, zatímco se motor pozvolna zahříval. Mabsovo letadlo, na jehož křídlech a ocasu byly připevněny velitelské stuhy, začalo popojíždět do vzletového postavení. Ostatní je následovali. Minutu

nebo dvě drncali letci přes promočené drny jako hejno nemotorných husí. Pak se s rámusem, který zaplnil nebe po okraj, rozptýlili do vzduchu a zamířili k liniím. Neudržovali zvláštní formaci. Všichni prostě letěli směrem, který udával velitel. Práce, kterou měli před sebou, uzavřenou formaci totiž nevyžadovala.

Zubaté ranní slunce, stále ještě stojící nízko nad obzorem, vrhalo na krajinu slabé světlo. Svítalo na britské ústupové zákopy a vodou promáčená bitevní pole. Na západě ještě tu a tam visely chomáče přízemní mlhy, ale větší část zemského povrchu již byla v plném světle. Začaly se objevovat první známky pozemní činnosti. Dlouhé řady pochodujících mužů, děl, koní a vozů s municí, se plazily jako dlouhé šedivé housenky směrem k frontě. Skupina podivných monster, podobných obrovitým ropuchám, se nemotorně plazila bahnem. Biggles obludy chvíli se zájmem pozoroval. Věděl, že jsou to tanky. Nejmodernější válečné stroje na ničení.

Zem byla matně zelená s velkými hnědými záplatami, rozbrázděná děrami. Z některých se ještě kouřilo. Svědectví, že tam nedávno dopadl granát. Skupina olámaných stromů, jejichž holé větve a hubené kmeny trčely k nebi, značila místo, kde kdysi stál les. Přímo před ním se zeleň měnila v tmavě hnědé jezero bahna. Krajina byla plochá jako stůl, s výjimkou kráterů a děr po bombardování, a cik-cak vyhloubených zákopů, táhnoucích se do nekonečna, kde se plazil snad milión lidí, připravujících se na nadcházející bitvu.

Za hnědým polem opět začínala zeleň. Tu a tam ji porušovaly domky beze střech v rozpadlých vesnicích. Ve velké dálce se vinula k obzoru řeka jako zářící stříbrná stuha. Z moře bláta začaly tryskat sloupy ohně a tmavého kouře. Kusy země létaly prudce do vzduchu tam, kde vybuchovaly granáty. Byl to deprimující pohled.

Biggles se podíval vzhůru. Proti světle modrému nebi spatřil obrovské množství tmavých skvrnek. To byli pátrači – skauti. Jejich doprovod. V jednom místě právě probíhal vzdušný souboj. Biggles měl tisíc chutí se do něj zapojit. Jenže rozkazy to zakazovaly. Uhnízdil se v kokpitu trochu hloub, protože vzduch venku byl chladný a vlhký, takže zima pronikala i jeho koženými rukavicemi. Už se skoro dostávali k liniím. Rychle se rozhlédl po Mabsově stroji, aby nepřehlédl signál světlice, který má oznámit začátek útoku.

Přišel co nevidět. Záblesk šarlatového plamene, který ve vzduchu opsal širokou parabolu, než se rozprskl a jako rudá jablka začal padat na krajinu. Současně stroj, který světlice vystřelil, se na plný plyn řítíl k zemi. Do té doby volná formace se ještě více roztáhla a každý pilot si vybral svůj cíl a zahájil útok.

Biggles pozoroval, jak se mu změt' bahna řítí vstříc, letí proti němu, sotva posunul knipl kupředu. Očima stačil přehlédnout postavení protivníka na zemi. Děla – jako hvězdy v noci – blikala ze všech směrů. Viděl jednoho Pupa letět střemhlav dolů. Zapíchl se nosem do země a zmizel v pekelném ohni.

Všude kolem už létaly pokroucené kostry strojů. Už nebylo možné rozeznat, zda byly kamarádů nebo nepřátel. Vzhůru směřovaly svítící naváděcí střely. Zdálo se, že se pohybují jen pomalu, dýchavičně, jako by už nemohly. Così udeřilo do motoru tak, že se Bristol zakymácel a Biggles podvědomě nadskočil.

Ra – ta – ta- ta – ta! Markův kulomet spustil své staccato, ale Biggles se nedíval kolem sebe. Nezkoumal, na co střílí. Oči měl přilepeny k zemi. Nebe nad ním se musí ohlídat samo. Ručička výškoměru stále klesala – pět set stop, čtyři sta stop. Ještě nutil stroj níž, plyn měl otevřený, až se země přibližovala ohromující rychlostí.

Slyšel teď střelbu děl. Hluboký rachot, který mu připomněl vzdálenou bouřku letního dne. Slyšel kulky, párající křídla některého stroje nad nimi a prudce vykopl kormidlo doprava. Ještě dále se nořil do hlubin nepřátelského území. Ještě mohl zahlédnout Mabsův stroj nevelký kus před sebou. Trochu se odchyloval doleva, nos namířený k zemi. Kropil jakýsi cíl proudem svítících kulek z předního kulometu.

Něco jej prudce udeřilo do ramene. Biggles se poplašeně otočil. Mark mu něco ukazoval. Biggles se zadíval naznačeným směrem a spatřil tam rozbahněnou silnici. Kráčela po ní dlouhá řada postav v šedých uniformách, následovaná vozy. Buď s děly nebo s municí. To ještě nedokázal rozeznat.

Stočil Bristolu do ostré zatáčky. Až dodatečně mohl ocenit svůj smysl předvídat. Kdyby byl pokračoval v letu stejným směrem, stroj by se mu rozletěl na třísky v té ohnivé kouli, která se tam rozprskla ve vzduchu. Byla příliš velká na obvyklou „cibuli“. Musel to být

granát z polního děla. Ať to bylo cokoli, Bristol se vzepjal jako splašený kůň.

Biggles sklonil stroj znovu nad německou pěchotu. Sledoval vojáky přes kryt motoru. Nahmátl rukou uvolňovač bomb. Zarachotila dávka z kulometu, která mu provrtala pravé křídlo jako cedník. Drát odletěl s ostrým hvízdnutím, ale Biggles svůj kurz nezměnil.

Mrak kouře, smíšený s hroudami země, explodoval vysoko do vzduchu, ani ne padesát yardů od něho. Stroj se znovu otřásl. Věděl, že každá další sekunda může být jeho poslední. Ale taková myšlenka ho neděsila. Jako by mu v koutku duše něco říkalo: „Tohle je válka, válka!“ A on ji tolik nenáviděl. Tohle nenaplňovalo jeho touhu létat. Tohle byla krutá změť smrti a ničení.

Nepřátelská jednotka se už přiblížila jen na pouhých pět set yardů. Viděl, jak na něho velitelé míří puškami. Srovnal stroj podélně s čelem kolony a divoce trhl uvolňovač bomb. Pak prudce vykopl kormidlo a současně s plným plynem přitáhl knipl k tělu. I tak ho síla výbuchu málem převrátila koly vzhůru a kusy hlíny a kamení vyletovaly teď až nad něho.

Pohlédl dolů. Země se zahalila až neprodyšně velkým mrakem kouře. Opět se spustil níž... stočil letadlo, až letěl rovnoběžně s cestou a uvolnil zbytek bomb. Znovu vyrazil kolmo jako svíčka.

Vzduch byl přeplněn podivnými zvuky – výbuchy granátů, jeho utržený drát bil o plátěný potah a roztržená látka na křídle divoce mlaskala. Markův kulomet opět hřměl, což ho uklidnilo. Přinejmenším proto, že jeho partner je ještě v pořádku. Mrtví nestřílejí. Napůl se otočil a pohlédl zpět na cestu, kam shodil své bomby.

Bylo tam osm velkých, kouřících děr, okolo nich leželo mnoho nehybných postav, ostatní vojáci utíkali pryč. Připomnělo mu to, že už je dost dlouho nad liniemi a tak se otočil a spěchal zpět k nápadnému pásu „země nikoho.“ Přes něj spěchaly v divokém zmatku celé zástupy mužů. Nedaleko něho se nakupilo okolo děla množství vojáků v šedých kabátech. Když je míjel, zasypal je sprškou olova.

Dostal se na úroveň zákopů a letěl souběžně nad nimi a důsledně se držel německé strany, aby měl jistotu, že nezasáhne nějakou britskou jednotku, která mohla právě postoupit vpřed. Dávku za dávkou sypal na zákopy a kulometná hnízda v betonových podstavcích.

Viděl zříceného Bristola, jak leží na zemi koly vzhůru a jednoho zdánlivě nepoškozeného průzkumníka.

Mark mu zaťukal na rameno. S palcem dolů ukázal na svůj kulomet, Biggles věděl, co to znamená – došla mu munice. Zásoby vyčerpány.

„Já vyberu do dna ty svoje a jdeme od toho!“ pomyslel si. „Už toho bylo až kam.“ Vzal si na mušku skupinku mužů, kteří se snažili přitáhnout polní dělo k zádi vozu. Padli na zem jako vadnoucí listí po krupobití. Biggles svíral lanko spoušti svého kulometu, dokud palba sama neustala. Zásobník cvakl naprázdno a on se otočil a zamířil na svou stranu linií.

Nějací Tomíci na něho mávali. Proklouzl jim ani ne padesát stop nad hlavami. Mark jim odpověděl na pozdrav. Bristol se oťrásl, protože překřížil dráhu těžkého granátu, který nedaleko něho vybuchl. Biggles si ulehčeně oddychl, když konečně měli válečnou zónu za sebou.

Pět strojů – z nichž jeden byl Mabsův – se už vrátilo. Jejich posádky postávaly na ploše a živě diskutovaly o začátku ofenzívy. Biggles dosedl jako šestý.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se velitel letky, když se k nim Biggles s Markem připojili.

„Svinstvo!“ odpověděl Biggles, a začal poskakovat na místě a mávat rukama, aby si obnovil krevní oběh. Byl totiž úplně strnulý, podivně vyčerpaný a začínal chápat, jaké napětí vyvolávají v organismu nízké lety.

„Nechte si doplnit palivo a munici. Pak si trochu odpočiňte, jestli vám na to zbyde čas. Za hodinu jdeme opět do vzduchu!“ řekl jim Mabs. „Nepřítel se dal do pohybu po celé délce fronty. Musíme zabránit, aby se nám tam neopevnil.“

„Já vím,“ odpověděl Biggles bez nadšení. „V tom případě jdeme něco spolknout. Pojď, Marku.“

A vykročili k jídelně.

KAPITOLA 13

HNUSNÁ PRÁCE

Útok pokračoval další tři dny. Peruť ztratila čtyři stroje, další dva byly neschopné letu. Zbytek musel do vzduchu čtyřikrát denně. Biggles se potácel, až málem ve stoje usínal. Život se mu proměnil v noční můru. I když pak doslova padl na lůžko, nedokázal usnout. Pořádný spánek se nedostavoval. V uších mu hřměl nepřetržitě hluk motorů, zdálo se, že se mu postel kymácí v úderech vybuchujících granátů. Byl to stejný pocit, jaký zažíval v Bristolu během dne. Mabse odvezli do nemocnice s prostřelenou nohou. Přišli noví piloti, aby nahradili ztracené oběti.

Čtvrté ráno šel, slabý a neodpočínutý jako obvykle, k hangáru. Mark, který měl stejné pocity napětí a vyčerpám jako on, kráčel pár kroků před ním. Mluvili spolu teď jen zřídka a skoro se neusmáli. I teď se na něho Mark díval zachmuřeně. Když došli k Bristolu a připravovali se usednout do svých kokpitů, Mark poprvé porušil tohle pravidlo a posměšně zadeklamoval: „Proč vaše tvář tak bledá a zsinalá, mladý letče? Proč?“

Biggles se na něho chladně podíval. „Je mi zle a jsem skoro na dně,“ řekl. „A mám takový blbý pocit, že už brzy přijde řada na nás. Tuším, že se má stát něco ošklivého. To je všechno,“ uzavřel Biggles neradostné úvahy.

„Až tohle všechno skončí, stane se z tebe dobrý úředník, příručí nebo nevím co, ty šťastný Jonáši!“ zabručel Mark.

„Dobrá, pojď, jdeme na to. Už se nestarám, co se má stát. Prostě se to stane,“ odpověděl Biggles, šplhaje do svého kokpitu.

Válka ho znechucovala den ze dne více. Především její marnost jím otřásla. Záviděl průzkumníkům, že mohou kroužit vysoko na nebi, když chránili při zemi létající ostřelovače zákopů. Věděl, že jsou také dlouhé hodiny ve vzduchu. Ale minimálně je neohrožoval nepřetržitý příval palby. „Cibule“ ztrácely před tímhle peklem svou hrůzu. Kromě toho podvědomě sympatizoval s těmi lidskými

bytostmi, plazícími se hlínou, které se hemžily na kousku země a padaly znova a znova do moře bláta pod sebou.

Vznesl se a zamířil do bojového sektoru, určeného jejich peruti. Tam ležely nyní na zemi vraky čtyř jejich strojů. Několik minut létal nad zákopy sem a tam a pokoušel se vtisknout si do paměti nové opěrné body britských předsunutých jednotek, které nepřítel neustále napadal. Mohlo se snadno stát, že udělá chybu a zničí těžce vydobyté pozice, které ještě před několika dny byly v německých rukách.

„Archies“ vybuchovaly a polní děla začala dunět a kašlat, sotva se přiblížil k německé straně linií; kulometry pronikavě rachotily. Nestaral se o ně, jako by neexistovaly. Nebylo možné se jim vyhnout. Prostě zlo, které musel vzít na vědomí, jenom doufat v dobrý konec a pokračovat ve své práci, jak mu to ukládal rozkaz.

Bitva stále zuřila. Těžko se rozeznávaly britské a německé jednotky. Zdály se tak beznadějně promíchané, jako dobře udělaný salát. Raději se pustil hlouběji do německého území, než by riskoval chybu.

Našel zákop, ve kterém se rojilo hejno vojáků, horečně opravujících parapety a donutil je, aby se schovali. Pak se obrátil ostře doprava a rozprášíl partu, pracující na další předprsní. Nové konvoje, které by mohl napadnout, už tu nebyly. Ale objevil německé štábní auto. Začal je pronásledovat. Řidič hrůzou nezvládl volant a v ostré zatáčce vyjel ze silnice rovnou do příkopu.

Několik minut pak strašil baterii polních děl, která se zabydlovala v nové pozici. Pak se otočil zpátky k liniím. Blížil se k pásu „země nikoho“. Tam se původně dělily systémy zákopů. Vlastní – nepřátelské.

Chybělo mu k ní ještě půl míle, když se to stalo. Nemohl říci, co to vlastně bylo. Mark byl ochoten přísahat, že je zasáhla jedna z těch nových „řetězových“ střel. Dvě letící fosforové koule, spojené navzájem dlouhým drátem, který se omotal okolo všeho, čeho se dotkl – a zapálil to. Bristol, se bezmocně zhoupl a za chvíli se jeho let už nedal kontrolovat.

Biggles s tváří bledou jako křída zápasil s kniplem, aby stroj opět vyrovnal, přestože ve výšce tisíc stop to znamenalo jen nepatrnou záruku bezpečí. Zrovna se mu to podařilo, když ho

překvapil divoký výkřik a záblesk za hlavou. Otočil se a nestačil zírat.

Kousíček od střelcova kokpitu vyřázel ze stroje sloup plamenů, který se Mark pokoušel tlumit pyrenovým hasícím přístrojem, ale bez viditelného výsledku. Když se minimax vyprázdnil, hodil jej přes palubu a začal oheň utloukat rukavicemi.

Biggles udělal to jediné, co se za těchto okolností dalo – odsunul knipl prudce vpřed a pokoušel se s šíleným úsilím sfouknout plamen vlastní rychlostí. Naštěstí stále mířil předí stroje k zákopům a díky obrovské vůli a obratnému manévrování už byl docela blízko. Plameny však vzdušný proud potlačil jen částečně. Ted' opět ožily a vyšlehly s novou silou, jen co trochu povolil knipl, aby nenarazil nosem do země.

Bristol reagoval na pilotovy pokyny tak pomalu, že koly již téměř brázdil oranici a v té chvíli Biggles konečně pochopil, co se stalo. Plameny spálily skoro celou ocasní část letadla, včetně plátna výškového kormidla. To ovšem téměř znemožnilo řízení. Věděl, že tohle je konec a naděje, že by přeletěl linie, ho opouštěla. Přesto soustředil pozornost na manévr, který jim mohl zachránit život. Myslel a jednal ted' s chladnou rozvahou, až ho to samotného překvapilo.

Naklonil stroj na stranu, plynem podržel před' vzhůru a špičkou křídla se mu podařilo zamířit k zemi. V té chvíli ho nezajímalo, jestli je zrovna nad britským nebo nad německým územím. Musel se prostě rychle dostat na zem nebo za živa uhořet. Rychle pohlédl zpět a viděl, že Mark ještě stále tlumí oheň rukavicemi a předloktím si chrání obličej. Dvacet stop nad zemí vypnul Biggles všechno, co se vypnout dá a odpoutal si bezpečnostní pás. Vrtule se zastavila. Do nezvyklé chvíle ticha zařval: „Skoč!“

Neověřoval si, zdali se Mark zařídil podle jeho instrukce. Na to prostě nebyl čas. Rychle vyšplhal z kokpitu na křídlo, které se již špičkou dotklo země. Letmo si představil cosi jako obrovskou točící se káču. Stroj se na zemi zvrtl, roztočil se a na všechny strany z něj létaly hořící kusy plátna a ohnivé vzpěry. Biggles dopadl na zemi na záda a zůstal netečně hledět do nebe. Jen lapal po dechu.

Dost dlouho si myslel, že si asi zlomil páteř. Stále ještě v podvědomí se vypjal k pohybu a snažil se zvednout ze země. Když se nadechl, zasténal s pocitem, jako by to bylo jeho první nadechnutí v životě.

Pak spatřil po boku Marka. Kamarád se k němu sklonil, chytil ho za rameno: „Co je? Co je ti?“ křičel v obavách, že se jeho partner smrtelně zranil. Biggles stále ještě nemohl mluvit. Jenom sípal. Mark ho chytil za límec a dotáhl ho do nejbližšího zákopu. Spadli na hromadu měkké hlíny na dně a zabořili se do ní.

„Třeba nejsem ani zraněný, mám jen vyražený dech!“ kuckal Biggles a snažil se rozhybat tělo. „Kde to jsme?“

Mark rychle pohlédl přes předprseň zákopu a pak zase bystře skočil zpátky. Zavrtěl hlavou. „Nevím!“ řekl lakonicky. „Nikde nikoho nevidím. Předpokládám, že jsou všichni asi zalezlí v zákopech.“

Biggles se konečně dokázal postavit na nohy. „Asi bude lepší, když tady zůstaneme ležet, dokud nezjistíme, kde jsme!“ Mezi slovy sípavě oddychoval. „To je hrůza! Pojd', schováme se tuhle,“ pokývl hlavou ke šklebícímu se ústí vydlabaného krytu.

Blátem k nim čvachtaly něčí kroky. Vrhli se proto dovnitř bez váhání. Biggles první. Měl pocit, že místo již někdo obsadil před nimi. Ale v pološeru nedokázal hned rozeznat, kdo to byl. Když se trochu rozkoukal, obrátil úžasem oči v sloup. V koutě se tam krčil v podřepu Němec.

„Kamerad, Kamerad!“ křičel ten muž německy s oběma rukama nad hlavou, jako by se chtěl přidržet stropu.

„Dobře, dobře, my ti neublížíme,“ ujistil ho Biggles a pušku mu odkopl z dosahu. „Vypadá to, jako bychom byli na stejné lodi. Ale jestli nás zkusíš podrazit, vezmu tě po palici, uvidíš!“

Němec na něho zíral vytřeštěnýma očima, ale slovíčkem neodpověděl.

Pak se venku strhl velký hluk. Doléhalo sem čvachtání, cákání, pár výstřelů a výkřiky z vnějšího zákopu. Někde nablízku s ohlušujícím hřměním vybuchl granát a ze stropu jim začaly padat na hlavu kusy hlíny.

Mark popadl Bigglese za ruku. Když se mlaskavé kroky přiblížily až ke vchodu, nepochybovali, že to venku dusají německé boty. Jako na potvrzení, že je to tak, následovala hned na to série ostrých povelů, které vykřikoval drsný, hrdelní hlas. Oba dva zatajili dech a uklidnili se teprve když kroky zanikly a zupácké povely zmlkly.

„Vypadá to, že jsme přistáli přímo doprostřed války,“ poznamenal Biggles a pátravě zkoumal pohledem toho Boše, který se stále plazil ve svém koutě jako omámený. Nakonec omámený opravdu byl.

„Co uděláme? Nemůžeme tady přece zůstat do konce války,“ prohlásil Mark.

„Nechtěl bych tu zůstat, ani kdyby to šlo,“ odpověděl Biggles. „Ale zase nemá cenu moc spěchat.“

„Nějaké bošácké jednotky se tu mohou ukázat každou chvíli, a prošpikovat nás několika palci chladné oceli. Pravděpodobně nebudou příliš váhat, soudě podle toho hulákače tam venku,“ uvažoval Mark.

„Hulákač“ bylo to správné slovo, které přesně označovalo situaci. Tak sem teď doléhala směsice zvuků, obsahující další zupácké povely, výkřiky, bolestné sténání, výstřely z pušek a revolverů, a nepravidelné výbuchy ručních granátů.

„Vypadá to, že se všude okolo bojuje,“ zamumlal Mark úzkostlivě a podíval se na kamaráda, jako by čekal na jeho souhlas.

„Dokud se bude bojovat jenom okolo nás, tak mi to zase moc nevadí,“ řekl na to Biggles. „Jó, až se ty hunské bandy začnou valit sem k nám, to teprve vypukne zábava!“

Těžké kroky nepřestávaly čvachtat bahnem spojovacího zákopu. Jednu chvíli se německý důstojník zastavil u vchodu do jejich krytu. Biggles až zadržel dech. Už se zdálo, že Boš vstoupí dovnitř, ale rozmyslel si to a běžel dál.

Pak se nahoře v zákopu strhla ostrá rvačka a německý důstojník, celý udýchaný, spadl do jejich krytu. Divoce se rozhlédl kolem sebe, a když spatřil oba letce, vychrlil celý příval chrchlavých slov. Měl od hlavy k patě blátivé cákance a krvácel z čerstvé rány na tváři. Držel sice v ruce pušku, ale nezdálo se, že by ji chtěl zrovna použít.

„Jen klid!“ vykřikl Biggles a vytrhl mu zbraň z rukou. Němec se ani nevzpíral. Vypadalo to, že jim Boš chce něco sdělit, ale nerozuměli mu. Když mluvil, ukazoval ven a široce rozkládal rukama.

„Mám dojem, – no, asi nám chce naznačit, že jeho kamarádi tam zvenku přijdou co nevidět dovnitř,“ řekl Biggles, který se domníval, že pochopil smysl těch gest. „Dobrá, proč ne? Tady je přece ještě spousta místa.“

„Je někdo vevnitř?“ zakřičel hlas u východu.

Než mohl Biggles promluvit, Němec venku divoce vykřikl. „Tohle si mezi sebou rozdělte a nehádejte se!“ pokračoval tentýž hlas.

To, co si měli rozdělit, byl ruční granát, který dopadl odjištěný mezi ně.

Nastal úprk k východu. Biggles uklouzl a dostal se ven poslední. Sotva se prosmýkl, celý kryt se s výbuchem rozletěl. Hluk hrozil, že mu prorazí ušní bubínky. Zvedl hlavu a spatřil hrot bajonetu, jak se mu blýská jen pár palců od hrdla – a za ním byla užaslá tvář britského Tommyho.

Voják hvízdal překvapením. Okolo zpevněného rohu přicházelo do zákopu ještě několik anglických vojáků, mezi nimi i důstojník.

„Haló, co je to tady?“ zařval a udiveně se zastavil u vchodu.

„Nechte nás být, chlapi,“ poradil mu Biggles rychle, „a pokračujte ve válčení.“ Angličtina důstojníka překvapila. I jejich uniformy.

„Co tu, proboha, děláte?“

„Mohli bychom tu být třeba na ostružinách, ale nejsme. Taký bychom tu mohli hrát kriket nebo jezdit na kolečkových bruslích. Ale všechno je jinak. Prostě tu čekáme.“

„Na co čekáte?“

„Až tudy půjdou naši lidé. Myslím tím samozřejmě vaši lidé. Mám rande s koupelnou a s kostkou mýdla. Jestli jdete tím směrem, tak se k vám přidám.“

„Nejlíp, když odtud zmizíte,“ poradil jim ten druhý s úšklebkem a chystal se jít dál, přes kopec hlíny, který zůstal po výbuchu krytu v zákopu.

„To je přesně co chci!“ prohlásil rezolutně Biggles. „Ale snad byste nám mohli poradit nejjednodušší a nejbezpečnější cestu k našim. Myslím k vašim.“

Druhý se zasmál: „Samozřejmě rád,“ řekl. „Držte se pořád rovně tímhle okopem kudy jsme přišli a dostanete se ke staré linii. Není to odtud moc daleko.“

„Poznamenal jsem si to do mapy,“ zamumlal Biggles a vzal svého pozorovatele kolem ramen. Zatímco se Tomík zabýval Němcem, který se prve krčil v rohu krytu, řekl: „Jdeme, Marku, vrátíme se tam, kam patříme.“

„A co bude s Bristolem?“ zeptal se Mark.

„Co by s ním bylo? Chtěl bys ho vzít na záda a přinést ho s sebou? Jak sis mohl všimnout, prohlédl jsem si ho prve pořádně. Ale když si představím ten vrak, co z něj zbyl, dalo by pěknou makačku, slepit ho zase dohromady. To nech na jiných. Za chvíli přijde naše opravárenská četa a sebere všechno, co se dá ještě použít. Jdeme!“

O tři hodiny později, unaveni a pokrytí bahnem, dorazili zpět na letiště. Kousek cesty je svezl nějaký nákladák, který se vracel z linií.

Mabs stál na berlích u dveří do jídelny. „Kde jste byli?“ zeptal se zvědavě.

„Ha! Spíš by ses měl zeptat, kde jsme nebyli!“ odpověděl Biggles, aniž by se u něho zastavil.

„Kam se tak ženeš?“ volal za ním Mabs.

„Do postele, kamaráde,“ řekl mu Biggles s radostným očekáváním.

„Do postele, a zůstanu tam, dokud pro mě nenajdeš nové letadlo.“

KAPITOLA 14

PRVNÍ LET S PUPEM

Bigglesův čas opustit dosavadní perut' přišel. Když se loučil s Markem Wayem, svým střelcem, zapůsobilo to na něj silněji, než si kdy dovedl představit. Cítil, jako ještě nikdy, jak hluboce je spjat se svými kolegy. Přirozeně, těšil se, že přejde k průzkumnické peruti.

Vždycky toužil létat na jedonosadlových strojích. Navíc jeho starý přítel Mahoney byl už velitelem letky. To ho zbavovalo ostychu a brzy si potom připadal mezi novými kamarády zase jako doma. Biggles se rychle zapojoval do průzkumnické práce.

Velící důstojník perutě číslo 266 sídlící v Maranique, kam byl Biggles převelen, major Mullen, nedovolil žádnému ze svých pilotů podstupovat neúměrné riziko, pokud tomu mohl zabránit. Takže Bigglesovi poskytl deset dní na přípravu. Musel se především naučit zacházet s jedonosadlovým Pupem, kterého mu přidělil a zvládnout techniku letu, na niž nebyl zvyklý.

Uložil Bigglesovi, aby nalétal co nejvíc hodin a důsledně ho žádal, aby v žádném případě nelétal přes linie. Biggles hned ocenil, že mu pořádný odpočinek od věčného vypětí hodně prospěje. A také doháněl dosavadní nedostatek spánku. Brzy si dal do pořádku nervy, oťresené dlouhým nepřetržitým bombardováním zákopů.

Za týden se už cítil v Pupu jako doma a rozhodl se zkusit něco vážnějšího, než jen létat nahoru a dolů nad vlastním letištěm. Zapsal si do paměti všechny významné orientační body okolo Maranique, jednou nebo dvakrát doprovodil Mahoneye při nácviku letu ve formaci. Velitel letky byl očividně spokojen a netajil se tím. Biggles ho hned požádal, aby mu dovolil jít do akce.

Příležitost se naskytla záhy. Lortona zranila kulka do ruky a musel do nemocnice. Bigglese určil velitel na jeho místo hned od příštího rána. Ale už odpoledne před zařazením do letky ho potkalo nenadálé štěstí. Tím „kouskem“ si hned na začátku získal reputaci u velitele i u ostatních důstojníků v peruti. Jeho jméno tak proniklo až na křídlo, nadřízené velitelství perutí.

Právě letěl napříč krajinou a mířil k leteckým opravárnám v St. Olmeru. Měl objednat u zásobovacího důstojníka opravu stroje, který se vrátil poškozen z boje, když spatřil řadu bílých „cibulí“ – archies. Vybouchovaly ve velké výšce – odhadoval to až okolo 15 000 stop.

Biggles letěl v tu chvíli asi 5000 stop vysoko, několik mil ve svém vlastním území. Věděl, že salvu vypálila britská děla. Cílem bílých „cibulí“ mohlo být jenom nepřátelské letadlo. Odhadl, že Hun letí rovnoběžně s liniemi. Zřejmě průzkumník nebo letec, který měl fotografovat nepřátelské pozice.

Nedoufal opravdu, že by ho mohl dostihnout. Přesto se pustil za ním. Předpokládal, že dříve nebo později se Němec bude muset obrátit, aby se dostal zpátky na svoji stranu. Nasadil proto šikmý kurz, kterým chtěl proniknout mezi útočníka a linie. Za pár minut vystoupil až do deseti tisíc stop a zřetelně viděl německý stroj. Byl to dvousedadlový Rumpler. Nepochyboval, že ho pozorovatel spatřil, ale letadlo pokračovalo dál, jako by se to nepřátelského pilota netýkalo. Zřejmě věřil, že výškový rozdíl mu pořád ještě zaručuje bezpečí.

Biggles se teď trochu přiblížil k liniím. Nebyl už ani tisíc stop pod Hunem, když se Rumpler k jeho velké nelibosti zvolna otočil a zamířil diagonálně k zemi nikoho.

Pup teď stoupal velmi pomalu a Biggles nevěřil, že by mohl nepřítele dostihnout a pronásledovat ho. Pak se však stalo něco neočekávaného. Nepřátelský pilot se prudce obrátil a zaútočil na něho střemhlav sám. Zahájil však palbu příliš brzy. Vzdálenost téměř vylučovala její účinnost. Z nepřátelského stroje létaly kulky, ale Biggles neměl ani ponětí, kam mířily. Za to viděl Huna, jak se na konci svého střemhlavého letu zhoupł a opět začal stoupat. Co nejrychleji se chtěl dostat k domovu. Ale ten předchozí manévř ho příliš zdržel.

Biggles se zavěsil do „slepého“ místa pod ocasioními plochami nepřátelského letadla, a ačkoliv byl od něj ještě dost daleko, zkusil vystřelit. Nevěděl jistě, zda jeho výstřely zasáhly cíl, ale Huna kulky očividně znepokojily. Rumpler se pokusil o prudký obrat, aby unikl z linie střelby. Byl to však neobratný pohyb a připravil ho o drahocenných dvě stě metrů výšky ve chvíli, kdy právě výška pro něj byla ztraceně důležitá. Navíc jeho střelec v zadním kokpitu tím ztratil možnost použít svůj kulomet.

Biggles ucítil příležitost a vypálil jednu z nejdelších dávek za celý svůj život. Německý střelec se ve svém kokpitu zakymácel a zhroutil se na sedadlo. Pak Biggles spokojeně pozoroval, jak se vrtule druhého stroje zpomaluje, až se docela zastavila. Pilot se spustil dolů a mířil k liniím, které odtud nebyly dál, než dvě míle.

Tahle situace Bigglesovi vyhovovala. Protože Rumpler nemohl teď střílet dozadu, byl vlastně bezbranný. Biggles se pustil do dalšího

prudkého stíhání a neustále střílel. Věděl, že Hun je mu vydán na milost a nemilost. Zdálo se, že to pochopil i nepřátelský pilot, protože se otočil v kokpitu bokem a zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

Biggles užasl. Od kamarádů už sice slyšel, že i takové věci se někdy staly, ale pro něho to byla první podobná zkušenost. Okamžitě přestal střílet a pokračoval v letu po boku toho „umrtveného“ letadla. Moc svému zajatci ovšem nevěřil. Předpokládal, že by se mohl opět pokusit uhnout k liniím, které byly tak blízko a přitom pro něho tak daleko. Biggles ho neustále zaháněl dolů, jako dobře vycvičený ovčácký pes přivádí ke stádu zatoulané jehně.

Ve svém nitru nepřátelského pilota docela chápal. Neobviňoval ho, že se vzdal. Neměl mu to za zlé. Ten chlapík si mohl vybrat ze dvou možností: buď se nechat zajmout, nebo ho čekala jistá smrt. Vybral si zajetí jako menší zlo. „Raději smrt než zajetí“ je nepochybně obdivuhodné heslo. Ale tváří v tvář konečnému rozhodnutí ztrácí něco ze své přitažlivosti.

Němec dosedl asi čtyři míle od Maranique a hned ho obklopil houf britských vojáků, aby mu zabránili poškodit stroj, kdyby ho případně něco takového napadlo. Biggles přistál na vedlejším poli a spěchal ke scéně, která se tu odehrávala. Dorazil tam spolu s velitelem a ostatními důstojníky své perutě, kteří z letiště sledovali závěr jeho vzdušného souboje a hned naskákali do vojenského auta a vyrazili na místo. Navíc čistě náhodou byl zrovna na letišti plukovník Raymond, velitel křídla. Cosi projednával s majorem Mullenem a teď sem přijel s nimi.

Pochvalně se na Bigglese usmál.

„Dobrá akce,“ řekl. „Už dávno jsme se snažili získat jeden z těchto strojů nepoškozený. A teď ho konečně máme!“

Biggles skromně chválu odmítl, ale žádal, aby se dobře postarali o posádku Rumplera. Pilot, jmenoval se, jak se záhy dozvěděli, Schmidt, vypadal zasmušile a byl ve viditelně špatné náladě. Měl k tomu konečně víc než dobrý důvod. Jeho pozorovatel byl v bezvědomí s vážně zraněným hrudníkem.

Pod dozorem je oba odvedli na ambulanci a tím také celá příhoda pro Bigglese skončila. Nikdy se nedozvěděl, co se s nimi stalo dál.

Ukázalo se, že ofenzivní hlídka v okolí Lortonu, do které byl přidělen, bude podstatně těžším oříškem. Začalo to vcelku prostě. Zaujal své místo ve formaci pěti strojů a více než hodinu pročešávali přidělený sektor nahoru dolů, aniž jim hrozilo jakékoli nebezpečí, nebudeme-li počítat všudypřítomné ohnivé cibule „archies“. Pak nastaly problémy s jedním letadlem.

Několikrát se minuli s britským strojem R.E.8, který kroužil nad stejným místem. Nepochybně dělal „očko“ nějaké dělostřelecké baterii a Biggles s pilotem upřímně sympatizoval. Chvilí ten stroj sledoval, a pak se vrátil do vlastního směru. Když opět otočil hlavu k onomu R.E.8, už tam nebyl.

Rozhlížel se, neviděl však nic. Bezděčně pohlédl dolů a teprve tam jej spatřil, o nějakých tři tisíce stop níže. Padal v plamenech k zemi. Když ještě víc otočil hlavu, objevil tři německé Albatrosy, jak spořádaně letí domů. To oni zřejmě zaútočili na ten dvojsedadlový britský stroj, přímo pod nosem hlídkujících Pupů. Teď se – spokojeni s výsledkem své práce – vzdalovali z místa činu a věru, neztráceli při tom čas. Cizí piloti byli podstatně níže než Pupy a Mahoney, který letěl v čele, se právě za nimi pustil v prudkém pádu, těsně sledován zbytkem své formace.

Když klesali, cosi – a nemohl říci co to bylo – přimělo Bigglese, udržujícího se na kraji seskupení, aby se ohlédl přes rameno. Neměl k tomu žádný určitý důvod, ale že to udělal, bylo jen dalším příkladem vyvíjejícího se instinktu na blízkost Hunů.

Pohled, který se před ním otevřel, mu zcela vymazal z hlavy myšlenku na vzdalující se Albatrosy. Německá hlídka minimálně dvaceti trojplošníků, pohybující se ve velkých výškách, se na ně sypala jako příslovečná tuna cihel. Vzorný střemhlavý útok.

Nejprve Bigglese napadlo, aby rychle varoval Mahoneye před hrozícím náletem. Ale přes největší snahu nebyl schopen svého velitele dostihnout. Už přesně rozpoznal nebezpečí. Pokud by se Hunové k nim dokázali přiblížit v pevné formaci zezadu, většinu Pupů by rozmetali. Jejich piloti by si sotva stačili uvědomit, co je to

zasáhlo. Mohl udělat jedinou možnou věc. Vůbec ho nenapadlo přemýšlet, že jeho nápad je sebevražedný a bez váhání se jej rozhodl uskutečnit. Za to, že ho nezabili, vděčil bezpochyby účinku, jaký jeho naprosto neočekávaný manévř měl. Dočasně totiž rozhodil organizaci německého „cirkusu“. Tato formace německých letadel se obvykle nazývala podle svého velitele – „Richthofenův cirkus“. Biggles otočil Pupa kolem osy, nastavil příď, aby čelila nalétávajícím Hunům a vyrazil přímo proti jejich formaci.

Jejich vůdce na poslední chvíli uhnul a zabránil tak čelní srážce. Špička jeho křídla minula Bigglese jen o pár palců. Bleskový manévř donutil i ostatní piloty prudce měnit směr, aby zase oni nenarazili do svého velitele.

Biggles zatajil dech, když okolo něj hřměl houf pestře zbarvených nepřátelských strojů. Byl jim tak blízko, že mohl rozeznat tváře letců, kteří na něho zírali jako vyděšení diváci v panoptiku. Zatím jeho Pupa nezasáhla jediná kulka. Ale ani on nikoho z Němců netrefil. Alespoň žádný zásah neviděl.

Hunové zvolnili a čekali, jestli jejich velitel půjde dál po Pupech, které pronásledovali, nebo nejdříve ztrestá toho nestydatého pilota, který mezi ně vrazil. V tu chvíli se Mahoney ohlédl, protože postrádal jednoho člena své letky. A v té kratičké chvíli se mu zdálo, že osamocený Biggles útočí na celé německé válečné letectvo. Rychle se otočil a zamířil se svým Pupem také do té mely.

Ihned pochopil, co Biggles vědět nemohl – že německou formaci tvoří pověstný „Richthofenův cirkus“ vedený samotným slavným baronem. Letěl ve svém nápadném celočerveném trojpláštníku Fokker, který již spustil na osamělého Pupa palbu.

Biggles nikdy nedokázal popsat, jak sám vnímal situaci, když se ocitl uprostřed nejslavnějších německých válečných pilotů. Byl totiž – jak později říkal – zcela konsternován. Pouze střílel na každý stroj, který se mu objevil před mířidly a celou tu dobu se jen divil, proč se ještě jeho Pup nerozpadl na kusy.

Jediným důvodem, proč se tak nestalo, bylo použití metody kapitána Alberta Balla, nositele Victoria Crossu, která velí vletět střemhlav doprostřed nepřátelského houfu. Takový překvapující taktický tah dočasně rozhází formaci nepřátelských strojů a piloti

nemohou střílet jako obvykle. Bojí se totiž, aby nezasáhli své vlastní kamarády nebo nezpůsobili jejich vzájemnou kolizi. Zřejmě se tento účinek dostavil, protože v úvodní části souboje Bigglesova Pupa, letícího vzhůru, zasáhl necelý tucet kulek a letadlo nebylo ani vážně poškozeno. Biggles ovšem nejenže nevzpomněl na kapitána Balla. Bylo pravděpodobné, že ani v hodinách strategie nedával zrovna pozor. Jednal prostě pudově. Dělal, co ho zrovna napadlo, a věděl, že nic jiného udělat nemůže.

Ve chvíli, kdy se Hunové rozlétli, Mahoney se octl na scéně s dalšími třemi Pupy. Navíc velitelovo galantní gesto – když se pustil proti takové převaze – nevyznělo nadarmo. Jako náhodou se tu objevila další formace Pupů a navíc perut' Bristolů. Bigglesova bývalá perut', kde donedávna válčil. Ale o tom všem on vůbec nevěděl. Poměr sil se obrátil.

Letadla v ruchu soubojů rychle ztrácela výšku, což se v těchto případech obvykle stává. Brzy se dostala až na pět tisíc stop. Žádný pilot si nedokázal přesně uvědomit, co se vlastně děje. Každý si proto vybral jednoho protivníka a šel po něm tak dlouho, dokud mohl. Když ho ztratil, změnil směr a našel si jiného.

Právě tak to Biggles dělal; bylo mu lhostejné, jestli uvidí, jak skončilo sestřelené letadlo. Když střílel na cizí stroj a vyřadil ho z boje, někdo jiný zatím začal střílet na něho. Co potom záleželo na tom, zda-li Hun byl skutečně zasažen nebo pád jen předstíral.

Viděl ve vývrtce několik strojů. Dva nebo tři další s kouřícím ohonem klesaly dolů v plamenech. Také si všiml Bristola, který se srazil s německým trojplošníkem a oba stroje pak padaly k zemi společně, jakoby v posledním strašlivém objetí.

Ve čtyřech tisících stopách pocítil lehkou závrať. Vybočil stranou a pokusil se zrekapitulovat, co se stalo. Poznal Mahoneye podle trásní na křídlech. Nebyl od něj příliš daleko. Boj byl zřejmě přerušen „po vzájemné dohodě“. Stroje, které až dosud přežily, ještě stále kroužily kolem sebe a velitelé se pracně pokoušeli shromáždit své muže.

Zvláště Mahoney se snažil šílenými gesty upoutat pozornost přeživších pilotů své hlídky. Boj se totiž přenesl daleko do hloubky

německého území, takže byl nejvyšší čas, aby se rozhlédli po cestě do bezpečí, blíže k liniím.

Biggles se přilepil na Mahoneyovu zád' a současně se k nim připojil další Pup. Po ostatních dvou nebylo zatím ani památky.

Bristoly již mířily ve volné formaci zpátky k domovu a Mahoney je s malým odstupem sledoval. Hejno strojů přelétlo nad kouřícími troskami R.E. 8, u něhož celá tahle mela začala. Stroj ležel ohořelý, černý a rozbitý, uprostřed země nikoho.

Když formace dosáhla linie a otočila se, letěla rovnoběžně se zákopy.

Jejich hlídka ještě podle hodinek končit neměla, ale všechny stroje byly více či méně poškozeny. Proto piloti čekali ve vzduchu ještě několik minut. Chtěli dát zbývajícím dvěma Pupům možnost, aby se k nim připojily, pokud jsou vůbec ještě letu schopny. Pak nabrali kurz k letišti. Hned po změně směru začal Bigglese zlobit motor, ale ještě se na štěstí dokázal dostat domů.

Tam se dozvěděli, že perut' už je o vzdušném souboji informována. Pozorovatelé od dělostřelců podél fronty oznámili, že viděli padat pět britských a sedm německých strojů. To znamenalo pro oba chybějící Pupy jen malou šanci k návratu. Ostatní členové hlídky ještě nějakou dobu čekali u rozjezdové dráhy, ale marně. Ani jeden z nich se nevrátil. Ten večer prohlásilo velení oba piloty za pohřešované.

KAPITOLA 15

VÁLEČNÁ LEST

„Jak často se dostáváš do tak velké akce, jako byla tahle?“ otázal se Biggles Mahoneye u oběda.

„Oh, tak jednou za čas! Zaplať Pánbu, že to není každý den,“ odpověděl Mahoney. „Proč se ptáš?“

„Jenom ze zvědavosti,“ řekl Biggles a pak minutu nebo dvě uvažoval. „Víš, kamaráde, hodně se Hunům posmíváme. Říkáme, že nemají dostatek představivosti, že jim chybí ta správná fantazie.“

„A co má být? Co z toho pro nás vyplývá?“ nafrněl se Mahoney.

„Sám ještě nevím, co z toho vyvodit. To je všechno.“

„Takže ty fandíš Hunům, nebo co?“

„Ne, jen se mi zdá, že jim křivdíme. A přitom právě oni používají mozek častěji než my.“

„Jak to?“

„My jenom létáme a bojujeme. Nic víc jako by nás nezajímalo. A v tom je ta chyba...“

„Co tím chceš říct?“

„Tak za prvé: Hunové většinou zůstávají na své straně fronty, protože vědí, že my létáme tam. Jak často jsi viděl větší formaci německých průzkumníků na naší straně? Velmi zřídka? To není náhoda. To je jejich chytrá politika, zřejmě nařízená německým vyšším velením...“

Pak je tady sdružování nejlepších pilotů do těch jejich „cirkusů“. Způsob, jakým se jejich houf dnes ráno objevil, to nebyla náhoda, na to můžeš vsadit co chceš. Celé to bylo velmi dovedně připravené. Cožpak z toho necítíš tu myšlenku? Ten starý R.E.8, letící na okraji, si zvolili jako vnadidlo. Tři Hunové šli po něm, zřejmě tušili, že jsme nablízku a že je určitě začneme pronásledovat a poletíme za nimi dolů. Stalo se právě to, co očekávali. A letěli přesně tak, aby nás dostali pod tu velkou hromadu Bošů, která na nás čekala schovaná někde nahoře v oblacích. Neměl bych to říkat, ale byla to jen ohromná náhoda – a klika – že jsem se včas ohlédl. Když se situace otočila, německý plán se rozsypal jako domeček z karet. Ale nemuselo to vyjít a byli bychom na to zle doplatili. Proto říkám, že ti mrchožrouti létají hlavou.“

„No dobře, ale já jim to nezatrhnu, jestli ti jde o tohle.“

„Nikdy jsem nic takového po tobě nechtěl, nebo snad jó? Ale nám zase nikdo nemůže zabránit, abychom si taky trochu neprocvičili mozkovou kůru. Je to tak?“

„Máš pravdu, chlapče,“ připojil se MacLaren, velitel jiné letky, který jejich konverzaci naslouchal. „Máš naprostou pravdu! Je to tak.“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Biggles upřímně. „Válečné létání je příliš mladá disciplína, aby se v něm mohla uplatnit strategie, vytištěná v učebnicích. Musíme si ji postupně vypracovat sami.“

„Copak tu řešíte?“ zeptal se major Mullen, který právě vstoupil do místnosti a zachytil už jen poslední část rozhovoru. MacLaren mu stručně zopakoval, o čem se povídalo. Velitel poslouchal a přikyvoval a potom se podíval na Bigglese.

„Co byste navrhoval vy?“ zeptal se.

„Zdá se mi, pane, že bychom si o tom měli promluvit i s ostatními průzkumnými perutěmi.

A pak vypracovat určité schéma. V současnosti podnikáme všechny akce nezávisle na sobě, abych tak řekl. Ale pokud bychom dokázali společně připravit plán – takovou malou léčku, když dovolíte, jakou dneska na nás nastražili Hunové, mohli bychom těm prasečkářům zahulit, že by na to dlouho nezapomněli. Pokud by se nám to podařilo a pořádně bychom je nachytali, mělo by to další výhodu: trochu by je přešla chuť napadat naše osamocené stroje. Mohli by si pak totiž pokaždé myslit, že je lákáme do pastí.“

„To zní celkem přijatelně,“ souhlasil velitel. Ještě chvíli uvažoval a pak navrhl:

„Dobrá, Bigglesworthe, vy vypracujete plán, doručíte mi jej a já se podívám, co se pro to dá udělat. Ale necháme si to zatím jenom pro sebe. Kdyby se o tom dozvěděli nadřízení na křídle, tak by nám to zarazili. Jako obvykle by tvrdili, že jde o neobvyklou metodu. I když já osobně bych s tím nesouhlasil.“

„To samozřejmě víme, pane, to nám ani nemusíte připomínat,“ usmál se Biggles.

Po večeři si vzal tužku a papír a lámal si hlavu, jak sepsat a nakreslit ono schéma. Než šel spát, ještě plánek vystříhl a nalepil k textu. Bylo to docela jednoduché, jako když to předtím vysvětloval ostatním. Využít metodických zvyků nepřítele a vycházet z toho, že budou spolupracovat i další perutě průzkumníků.

„Podle mého vlastního pozorování,“ vysvětloval v textu. „Hunové – tím myslím ty jejich velké „cirkusy“, obzvlášť Richthofenův spolek, který sídlí u Douai – podnikají dva velké lety denně. Někdy, když je na liniích zvláště živo, tak i tři. Pokaždé ale jeden z těch velkých letů, se koná večer, akce končí při západu slunce, těsně před tím, než se chystají do postele. Dobrá. V tyhle dny se stmívá okolo půl sedmé. To znamená, že Hunové musí startovat

na tuhle poslední akci mezi čtvrtou a půl pátou. Když se dostanou do soubojů, nevracejí se pak domů všichni společně, ale dělají to jako my. Míří k domovu zcela nezávisle, ve dvojicích nebo ve trojicích. Tak to bylo i dneska ráno.

Viděl jsem je. Myslím, že poslední místo, kde by čekali nějaké problémy, by bylo na cestě domů, nedaleko vlastního letiště. Už jsou spokojení, nesoustředění, jako by už otvírali dveře kantýny. Právě tam navrhuji připravit jim balíček s překvapením.

Abychom byli při téhle akci co nejméně sami ohroženi, chtělo by to zapojit do ní tři perutě, ještě lepší by byly čtyři. Navrhuji způsob uskutečnění: Ve čtyři hodiny odletí jedna peruť na vybraný úsek linií a bude plnit druhořadý úkol. Třeba bombardovat hunské zákopy nebo podnikat cokoli, čím na sebe přiláká pozornost nepřítele. Pozorovatelé německých dělostřelců je samozřejmě objeví a můžeme se spolehnout, že zatelefonují na Richthofenovo velitelství a oznámí jim, že na jejich úseku fronty se objevila nepřátelská letadla. To bude důvod, proč na ono místo pošlou svůj „cirkus“, aby jim ukázal, zač je toho loket. Peruť, která bude dělat rozruch, musí současně velmi pozorně sledovat přílet Hunů. Předpokládám, že je uvidí ještě, než budou docela blízko. Pak se rozptýlí a zamíří k domovu. Hunové je určitě budou pronásledovat. Naši kamarádi se pak podle situace budou muset rozhodnout, zda s nimi chtějí sami bojovat nebo ne. Ale musí mít na paměti, že jejich hlavním úkolem je rozdělit a odlákat Huny.

Jakmile se ten byznys rozjede, další dvě nebo tři perutě odstartují, dosáhnou svého výškového limitu a zamíří přes linie směrem na Douai. Sledujete mě? Hunové budou předpokládat, že akce skončila a začnou se přemísťovat v malých skupinách domů, aniž by si dávali zvlášť velký pozor. A teď se objevíme my, abychom se s nimi utkali. Jednak budeme proti nim mnohem výše, a jednak poletíme z nečekané strany. Hunové na zemi nás sice mohou pozorovat, ale neexistuje způsob, jak by před námi varovali svoje lidi ve vzduchu. A jestli tenhle plán vyjde tak, jak předpokládám, můžeme ptáčky nachytat ve chvíli, kdy to budou nejméně čekat. To je všechno. I kdyby to dopadlo špatně, nebude to horší než při

obvyklém letu, kdy je nás tak jako tak méně než jich. Ale jestli se to podaří, zasadíme Hunům úder, jaký si budou nějaký čas pamatovat.“

Sledoval velitele, který četl jeho slohové cvičení ze strategie a pak se zvědavě zeptal:

„Co si o tom myslíte, pane?“

„Myslím, že se s tím určitě dá souhlasit,“ odpověděl major. „Pokusím se to domluvit s ostatními perutěmi. Možná by nám mohla pomoci i vaše bývalá peruť s Bristoly jako to „lákadlo.“ Potom, pokud se 287 perutí s jejími S.E., a peruť 231 spolu s naší dostanou Hunům do zad, můžeme si být jisti, že se utkáme minimálně za rovnocenných podmínek, i kdyby se oni náhodou udrželi pohromadě v jediné formaci. Dobře, nechte to na mně. Uvidím, co pro to budu moci udělat.“

Skoro týden trvaly diskuse, než byl plán připraven, aby se mohl uskutečnit. Konečně Biggles, hořící netrpělivostí a vzrušením, nastupoval k hangárům na start té velké akce, která by mohla potvrdit nebo vyvrátit teorii, s níž sám přišel.

Hodiny na palubních deskách všech zúčastněných letadel seřídili na jednotný přesný čas a zkontrolovali každou maličkost, aby se plány nenarušily nějakou zbytečnou chybou. Bigglesův velitel z jeho bývalé perutě – major Paynter – souhlasil, a slíbil, že do akce zapojí všechny své Bristoly, které byly právě schopné vzlétnout, aby na správném místě a ve správný čas, nadělaly Němcům co nejvíce nepolechy.

Ti ostatní si dali dostaveníčko nad Maranique ve vrstvené formaci. To znamená, že letadla, letící v řadách, se tu zformují v půl páté. Peruť číslo dvě stě šedesát šest v deseti tisících stopách, peruť tři sta dvacet jedna ve třinácti tisících a peruť dvě stě osmdesát sedm v šestnácti tisících stopách. V čele celé skupiny letěl major Mullen. Vedl ji obloukem tak, aby se dostali do zad nepříteli, jestliže se „velký cirkus“ shromáždí v oblasti, do níž jej měly Bristoly nalákat.

O tři čtvrti hodiny později opsal velitel široký oblouk, který je skutečně dovedl na dohled od Douai. Tam bylo velitelství nejslavnějších pilotů Německé císařské letecké služby. Na tu scénu Biggles nikdy nezapomene. Slunce stálo nízko na západě a potápělo se do karmínové záře. Padala lehká mlha, která tlumila tvrdé obrysy

silnic, lesů, živých plotů a polí. Jako by se díval přes fialově zabarvené sklíčko. Východním směrem už byla země ponořena do temně rudých a indigových stínů.

Jediné nepřátelské letadlo nebylo na dohled. Nejen ve vzduchu, dokonce ani na zemi. Pomalu pročesávali tu mírumilovnou krajinu, aby se přesvědčili, zdali se nepřítel přece jen neschovává v prozářených obláčkách na západě. Avšak nemuseli čekat moc dlouho.

Biggles spatřil v dálce dva trojplošníky. Letěly bezstarostně blízko sebe. Přímou se zhmotňovaly ve vlhkém oparu, jako dvě zlaté rybičky, plovoucí v akváriu, plném světle mléčné tekutiny. Nepřátelští piloti plachtili k zemi. Pravděpodobně už měli oči jen pro letiště a dalo se pochybovat, že vůbec vidí tu sílu britských strojů, která se zde shromáždila a měla nad nimi obrovskou převahu.

Biggles skoro litoval, když major Mullen zakýval křídly na znamení útoku a devět Pupů se pustilo z výšky na nic netušící piloty trojplošníků.

Nedalo se říct, který britský stroj zaznamenal více zásahů. Jeden trojplošník vybuchl okamžitě. Druhý sebou škubl vzhůru, když jeho smrtelně zraněný pilot bezděčně trhl kniplem. Pomalu se otočil koly nahoru a začal svůj pád v začarovaných spirálách. Motor dosud běžel naplno a tak se stroj doslova zavrtal dvě míle pod nimi do země.

Pupy se srovnaly do formace a vrátily se do své původní výšky a do původního kurzu. Z mlhy se vynořil další trojplošník, ale něco nepochybně upoutalo letcovu pozornost. Snad sluneční paprsek, odražený od jednoho z křídel. Nepřátelský letec vzhledl vzhůru. Jednal bleskovou rychlostí a strhl stroj, který prudce klesal a hledal bezpečí na zemi. Pupy jej nepronásledovaly, protože trojplošník byl příliš hluboko a oni nechtěli riskovat tak daleko na nepřátelském území.

Pár minut později se objevila skupina sedmi rovně letících aeroplánů a nedaleko za nimi bylo dalších pět. Z volné formace, v jaké stroje letěly, bylo patrné, že se piloti cítili v bezpečí; vždyť byli doslova na dosah svého hnízda. Také oni museli být zahleděni dolů, tam, kde chtěli brzy přistát. Biggles užasl nad tím, jak letěli. Bez kliček, přímočaře a bez úhybných manévřů. Vůbec netušili, že v nebi nad nimi čeká smrt.

Vybral si svého muže a vypálil dlouhou dávku střel, ještě než pilot vůbec zjistil hrozící nebezpečí. Z motoru trojplošníku vyrazil oblak kouře, rychle vyšlehly jasné plameny. Biggles se opět vrátil vzhůru a rozhlédl se. Těch sedm strojů bylo pryč. Dva dlouhé sloupky dýmu ukazovaly poslední cestu alespoň dvou z nich.

Kolik jich vlastně spadlo, nedokázal Biggles odhadnout. Kousek dál, z jeho pohledu vlevo, se motalo těch dalších pět trojplošníku. Byly v jednom kole a zmítaly se v prudké palbě druhé perutě Pupů. Zatím S.E. ještě zůstávaly o trochu výše v mracích, čekající na sólové stroje, kterým by se snad podařilo z bitvy vyváznout.

To bylo toho dne poslední překvapení. Pokud ovšem nepočítal osamělého letce, jehož potkal nad liniemi a poslal ho k zemi sprškou olova. Bigglesovi bylo toho chlapce skoro líto a myslel to docela upřímně. Dvě nebo tři další letadla sem doletěla, když byla hlavní bitva v plném proudu. Ale změť strojů ztrácela postupně výšku.

Operace skutečně vyústila v takovou melu, jakou Biggles předpokládal. Nepřítel byl zaskočen. Mnozí jeho letci zaplatili cenu nejvyšší. Tři perutě britských strojů se vrátily skoro za tmy, bez ztráty jediného stroje a téměř nepoškozené. Jen jeden stroj S.E. 6 od perutě 287 b – musel opustit formaci blízko linií, když jeho motor zasáhla větší střepina šrapnelu. Kromě tohoto letadla, které na své letiště dorazilo s potížemi a opožděně, se všechny Pupy a F.E. vrátily domů ve stejné spořádané formaci, v jaké startovaly.

Když peruť majora Mullen přistála, gratulace jen přšely, protože uskutečnila bezesporu jednu z nejúspěšnějších akcí, jaká dosud byla zaznamenána. Rychle se porovnaly svědecké záznamy; ukázalo se, že sedm trojplošníků bylo určitě zničeno, svědci je viděli při pádu nebo v plamenech. Kolik ostatních bylo poškozeno a kolik nepřátelských pilotů bylo zraněno, nemělo ani smysl zjišťovat.

Ale nejúspěšnějším rysem celé akce byla skutečnost, že Britové neztratili ani jediné letadlo. Major Mullen osobně poděkoval Bigglesovi a za jeho iniciativu mu blahopřál. To se odehrálo v hlavní kanceláři perutě, před ostatními piloty.

„Děkuji, pane, jsem rád, že to dopadlo, jak jsem doufal. Hunové si budou mít dnes večer v kantýně o čem povídat. A vsadím se, že mají námět pro divoké sny na celou noc. Aspoň si nebudou v

nejbližších dnech tak moc vyskakovat!“ poznamenal Biggles skromně.

Večírek, který si pak udělali, se málem rozpadl, když štábní důstojník Watt Tyler vpadl do místnosti a mával vzrušeně nad hlavou kusem papíru. Když jej položil veliteli na stůl, oči mu vítězně zářily.

Major Mullen četl vzkaz ze štábu a také jemu se objevil na tváři spokojený úsměv. „Pánové,“ řekl. „Rád vám teď prozradím, že brzy budeme schopni dát Hunům i další námět k přemýšlení. A určitě jim vydrží ještě déle, než byste hádali.

Naše perut' konečně dostane zatím dlouho utajovaná superletadla. Naše Pupy má nahradit nový typ Sopwith Camel. Je to jednosedadlový bojový letoun se dvěma trvale upevněnými kulomety, které umožňují synchronizovanou střelbu středem vrtule. Je to vlastně výkonnější model Pupa, který je při letu obratnější a dokáže ještě líp ve vzduchu manévrovat.“

Oznámení to bylo tak významné, že je shromáždění piloti a letištní personál vyslechli div ne se zatajeným dechem.

Po chvíli ticho přerušil Biggles. „Prima,“ řekl. „Teď teprve začneme Hunům dávat pořádně na frak!“

KAPITOLA 16

ŽLUTÝ HUN

Dvěšestšedesátá šestá perut' královského letectva byla vybavena stroji Sopwith Camel již téměř měsíc. S lepší technikou piloti předváděli nepříteli – jak řekl Biggles – artistická čísla bez záchranné sítě. S výjimkou dvou pilotů, kteří zemřeli ještě při výcviku, ztráty na velmi obratných Camelech zatím nezaznamenali. Události se vyvíjely velmi příznivě a Biggles už dávno patřil mezi osvědčené opory perutě. V koutku duše se sám považoval za veterána.

Bylo teplé jarní odpoledne a Biggles se slunil po klidném ranním hlídkovém letu na verandě. Cítil se docela dobře a byl celkem spokojený. „Kde je velitel?“ zeptal se náhle Mahoney, který se právě vracel ze svého hangáru, kde zkoušel seřízení kulometů.

„Nevím,“ odpověděl Biggles. „Myslím, že odjel do Amiensu nebo někam jinam, zkrátka na jakousi konferenci. Hele, támhle se zrovna řítí. Vypadá pěkně zamračeně. Vsadím se, že něco asi visí ve vzduchu!“

Velitel se k nim na verandě připojil. Koukl se na Bigglese, jako by už už chtěl promluvit, ale pak si to rozmyslel. Nahlédl otevřeným oknem dovnitř, kde sedělo několik dalších důstojníků. Zavolal je ven.

„Mám pár nových zpráv. Snad bych spíš měl říci celý příběh,“ začal, když byli všichni pohromadě. „Vás to bude zvláště zajímat Bigglesworthe...“

Biggles vzhlédl. „Mě, pane?“ zvolal překvapeně.

„Ano. Už jste asi dost dlouho nebyl u své bývalé perutě, vidíte?“

„Ne, pane, nebyl,“ zavrtěl Biggles hlavou.

„Takže nevíte nic o Wayovi?“

„Mark Way?“ Biggles cítil, jak bledne v obličeji. Mark, jeho bývalý střelec a velký přítel, když ještě spolu létali u 169 perutě. „Proč? Snad není –“ sám se obával vyslovit osudné slovo.

„Ne, není mrtev. Ale létat už nikdy nebude,“ řekl velitel vážně.

Bigglesovi vyschlo v ústech. „Ale co se mu stalo – jak to...“ zakoktal.

„Právě jsem ho viděl,“ pokračoval major. „Musel jsem jet na poradu do Amiens a zašel jsem taky cestou k majorovi Paynterovi, který se právě chystal do nemocnice, podívat se za Wayem. To on mi o tom řekl. Way teprve nyní cestuje do Anglie a sem se už nevrátí.

„Ale já tomu nerozumím!“ zvolal Biggles. „Měl přece jet domů, když já jsem byl převelen sem. Chystal se do pilotního kurzu. Opravdu jsem předpokládal, že už tam odjel.“

„To je pravda,“ vysvětloval velitel. „Sbalil se a odjel. Ale zřejmě se zdržel v přístavu, když čekal na nalodění. Pak Hunové podnikli velký útok a všichni, kdo se připravovali na cestu domů, byli povoláni zpátky k jednotkám.“

„Ale proč mi o tom nedal vědět?“ uvažoval nahlas Biggles.

„Neměl čas. Dorazil k jednotce a hned musel odletět do akce s kapitánem Mapletonem. Nevrátili se ani druhý den a tak je prohlásili

za nezvěstné. Way se dostal zpátky až včera, když se proplížil frontou do našich zákopů. Ale přišel při tom o ruku a o oko.“

„Dobrý Bože!“

„Žádal mě, abych vám to řekl. A že vám prý brzy sám napíše, hned jak se dostane domů.“

„Ale jak se mu to stalo, pane, víte o tom něco?“

„Už jsem u toho. Nesmíte na mne tak pospíchat. Abych pravdu řekl, to o čem teď chci mluvit, bylo určeno vlastně jen vám. Byl to jeho poslední vzkaz. Ale myslím si, že taková věc se týká nás všech, takže z toho nebudu dělat tajemství.“ Velitelova tvář zvažněla.

„Takhle mi to vyprávěl, takhle to tlumočím i vám,“ pokračoval. „Letěl tedy s Mapletonem –.“

„Kde je teď Mapleton?“ vpadl mu do řeči Biggles.

„Mapletona zabili, ale neskákejte mi pořád do řeči!“

Biggles křečovitě stiskl zábradlí verandy, ale už ani nemukl.

„Jak jsem povídal, dělal Mapletonovi střelce,“ pokračoval velitel. „Zaútočil na ně velký houf nepřátelských letadel. Bylo to blízko Lilie. Neměli štěstí. Sotva souboj začal, dostali naplno zásah do motoru a museli dolů. Hun, který je trefil, se pustil za nimi, a stále střílel, ačkoliv se jejich vrtule už nehýbala a oni na něho mávali. Ukazovali mu, že chtějí přistát, že se vzdávají, ale on páčil dál jako divý. Byli úplně bezmocní.“

Mezi posluchači to zašumělo.

„Waye zasáhl do oka střep skla, ale vědomí neztratil. Mapleton i s poškozeným strojem dokázal perfektně přistát. Už to vypadalo, že si oba zachrání život. Mohlo to tak dopadnout. Ale ten Hun na ně úmyslně střílel dál i potom, když přistáli. Úplně do nich vyprázdnil svoje zásobníky.“

„To hnusné krvežíznivé prase!“ procedil Biggles stisknutými zuby.

„Mapleton padl mrtev k zemi, kulka mu prostřelila hlavu. Wayovi rozdrtila střela zápěstí. Ruku mu pak hned amputovali v německé polní nemocnici. O tři dny později, ten večer, kdy měl být převezen do zajateckého tábora, z nemocnice utekl a dokázal si najít cestu mezi liniemi. Podařilo se mu to v úplné agónii a major Paynter si myslí, že mu dodávala sílu jenom touha, aby nám mohl podat

zprávu o tom strašném porušení pravidel leteckého boje, který obě strany přijaly. A hnala ho touha po pomstě. Sám ji chtěl vykonat. Zdá se, že ten Němec je „Hun“ v pravém slova smyslu. Představte si, že ještě přišel do nemocnice, aby se potěšil pohledem na to, jak hrozně Wayne zřídil. A bez ostychu dával najevo svou radost.“

„Nezjistil náhodou Mark, jak se jmenuje?“ zamumlal Biggles a oči se mu leskly hněvem i slzami.

„Ano. Byl to von Kraudil od Jagdstaffel sedmnáct.“

„Jakou má jeho letadlo barvu?“ vyptával se dál Biggles a ruce mu nervózně škubaly.

„Ano. To je důležité. Podle toho ho snad dokážeme poznat.“ Velitel mluvil tiše, ale velmi důrazně. „Létá na sírově žlutém Albatrosu s černým předkem a s černými diamanty, namalovanými na obou bocích ještě před maltézskými kříži.“

„Já jsem toho skunka viděl!“ vykřikl najednou MacLaren a vstal. „Žlutá – to je barva přesně pro něj. Já ho –“

Velitel zvedl ruce, když se celá kantýna rozhlučela podrážděnými hlasy. „Ano, já vím,“ tišil je rychle velitel. „Většina z nás ten stroj určitě někdy spatřila. Už nějaký čas operuje na tomto úseku fronty. A já myslím, že tady pořád ještě je.“

„Přitluču mu hřebíkama kůži na zeď v jídelně!“ prohlásil pomstychtivě Mahoney.

„Tohle se snad dělalo před pár stoletími... těžko bychom mohli něco takového udělat dnes,“ uklidňoval ho velitel. „Ale nakonec, kousek žlutého křídla s černým křížem by se tu nemusel vyjímat tak špatně –.“

„Nechtě to na mně, pane,“ přerušil všechny Biggles. „Mark Way je můj kamarád, toho parchanta dostanu já!“

„To ne! Neměj strach, sundáme ho taky!“ přehlušily ho protesty ostatních pilotů. Velitel znovu musel důrazně žádat o ticho.

„Záleží na každém z nás, kdo ho dostane. Je to věc naší cti, abychom mu to spočítali,“ pokračoval. „A ten důstojník, pánové, kterému se to podaří, dostane týden dovolené!“

„Já dostanu tu dovolenou. A pojedu navštívit Marka,“ prohlásil Biggles rozhodně.

„Dobrá, pánové, to je všechno,“ uzavřel debatu velitel a zvedl se.

„On řekne, že je to všechno,“ pošeptal nahněvaně Biggles Mahoneyovi. „To tedy není! U sta hromů! Jak by to mohlo být všechno?“

Bigglese posedl nepopsatelný vztek. První, co ho napadlo, bylo sednout do letadla, vylétnout do oblak a zůstat ve vzduchu tak dlouho, dokud by toho žlutého Huna nenašel. Ale pak se ovládl a odešel do svého pokoje, aby si mohl všechno lépe promyslet. Byl plný rozporných pocitů. Zpráva o osudu přítele jím otrásla jako dosud žádná jiná. Tragický konec muže, kterého stále považoval za svého nejlepšího přítele a s nímž prožil tolik napínavých dobrodružství, ho tížil jako mlýnský kámen. A když si pak vzpomněl na svého bývalého velitele Mapletona, kterému říkali důvěrným Mabs, na jednoho z nejskvělejších a nejstatečnějších pilotů ve Francii, vyhrkly mu slzy do očí.

Biggles byl stále značně nervově otřesen, ačkoli o tom sám nevěděl. Jediné, co mu bylo jasné, byla žhavá touha pomstít se. Ten žlutý Hun si chladnokrevným zločinem podepsal vlastní rozsudek smrti. O tom Biggles ani chvíli nepochyboval. Nikdo z příslušníků Bigglesovy původní perutě, stejně jako nikdo ze současných kamarádů, nebude odpočívat, dokud Mabs a Way nebudou pomstěni. Ale Biggles chtěl mermomocí toho muže sestřelit sám. Chtěl se zadostiučněním pozorovat své svítící střely, zakusující se do žlutého kokpitu Huna. Pouhé pomyšlení, že by ho měl sestřelit někdo jiný, ho vyvádělo z klidu. Pouhá smrt toho Kraudila by mu nepřinesla uspokojení. Musí ho zabít on, jedinečně on! Začal se přímo bát možnosti, že by toho Huna mohl sestřelit někdo jiný, než se k němu vůbec přiblíží.

„Tahle věc se týká především mne,“ uzavřel nakonec své úvahy. Mark byl jeho přítel a Mabs velitel jeho letky. V nejmenším nepochyboval, že britské stroje už prohledávají oblohu a pátrají po vrahovi. Co jiného byl ten pilot, střelící na letadlo, které již přistálo?

„Dobře,“ řekl si nakonec. „Jestli mám toho psa dostat, musím ho nejdříve najít!“

Vstal, umyl se, oblékl se do leteckého a zamířil k hangárům.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se letového seržanta Smytha.

„Ve vzduchu, pane.“

„To jsem si mohl myslet,“ vydechl Biggles. Tak si už zvykl na zvuky letiště, že mu ani nepřišlo, kolik letadel mezitím odstartovalo. Ale příliš dobře věděl, proč se teď letiště tak vyprázdnilo. Šel si připravit vlastní stroj.

Za pět minut už seděl ve svém Camelu a spěchal k zákopům. Těžko mohl očekávat, že najde von Kraudila, jak krouží po nebi sám. To by chtěl přece jen příliš. Ten určitě poletí v některé formaci jednomístných stíhačů. Pokud ano, pak on, Biggles, při sólovém letu bude mít větší šanci najít svého muže, než ostatní. Hunové určitě napadnou osamocené letadlo, hned jak je spatří. Pokud jeho kamarádi poletí ve formaci, mohl by se Němec snažit souboji vyhnout.

V každém případě musel pročesávat veliký vzdušný prostor. Nepřátelská letadla mohla operovat daleko na západ i na východ od základny, ale jak je najít? Biggles chtěl události urychlit, a proto si schválně koledoval o maléry. Nořil se stále hlouběji do německého území. Pozemní pozorovatelé ho sotva mohli přehlédnout. Tak doufal, že na jeho přítomnost upozorní nejbližší leteckou perť. Alespoň tak to bylo vždycky obvyklé.

Létal křížem krážem přes zákopy a kolem nich, ale kupodivu nebe bylo jako vymetené. Jednou zahlédl formaci tří Camelů, o chvíli později tři další. Ale nepřidal se k přátelům, chtěl být sám. Nikdy se mu nebe nezdálo tak prázdné jako teď. Když létal už dvě hodiny, musel se vrátit na letiště. Přitom neviděl jedno jediné nepřátelské letadlo, a tudíž nevypálil ani jediný výstřel. Na zemi zjistil, že ostatní stroje se mezitím také vrátily, doplnily si palivo a opět odstartovaly.

Pak ho přece jen potkala alespoň trocha štěstí. Nebo to aspoň za štěstí pokládal. Nádrže už měl plné a právě se chystal znovu odletět, když z kanceláře vyšel Watt Tyler a mával na něho.

„Předpokládám, že paseš po tom žlutém d'áblovi?“ zeptal se stručně.

„Koho myslíš, že hledám?“ odpověděl Biggles nakvašeně.

„V pořádku, uklidni se! Chci ti jenom říct, že předsunutí pozorovatelé od dělostřelců mi právě oznámili, že velká formace Hunů zrovna přeletěla linie a pronásleduje dva naše Camely.“

„Kde?“

„Nad Passchendaele.“

Biggles se ani nezastavil, aby poděkoval Wattovi za informaci. Naráz otevřel plyn a kola se odlepila od země. Začal příkře stoupat ve směru, který už tak dobře znal.

O kus dál spatřil letecký souboj. Začaly vybuchovat i „cibule“. Rozprskovaly se hustě okolo osamocených strojů. Zamířil tam na plný plyn. Rozhlížel se přes svůj skleněný kryt a snažil se rozpoznat soupeře. Už si mohl udělat obrázek, co se tu právě dělo. Ty dva Camely, které Němci pronásledovali, se otočily a přešly do tvrdého protiútku. Nyní je navíc podporoval asi tucet Bristolů. Zdálo se, že je tam nějakých dvanáct, možná čtrnáct Hunů. Všichni na Albatrosech. Odhadl, že nepřátelští piloti pronásledovali oba Camely až za linie a když se otočili, zjistili, že mají odříznutou cestu zpět. Tam se objevily Bristoly. Tak se to taky opravdu ve skutečnosti stalo.

Nepřátelské stroje byly ještě příliš daleko, než aby dokázal rozeznat jejich barvu. Teprve když se přiblížil, zahlédl jeden tmavomodrý stroj s bílým pruhem na křídlech, který se oddělil od skupiny a zamířil k zákopům. Byl o něco níž, než letěl Biggles.

„Ne tak rychle!“ zařval Biggles. Lehce změnil kurz a pustil se prudce dolů za unikajícím Hunem. Ten nepřátelský pilot ho dokonce ani neviděl. Vyklonil se z kokpitu a díval se zpovzdálí na leteckou bitvu. Zřejmě očekával, že se k němu připojí někdo další. Divil se, že je stále sám, kdo se chce vrátit. Na pár sekund tak zapomněl sledovat oblohu a za tuto nedbalost zaplatil, jako již mnoho pilotů před ním i po něm. Biggles vypálil jen pětkrát. Hunova palivová nádrž vybuchla a zachvátily ji plameny. Biggles zamířil vzhůru, celý užaslý nad účinností své střely. Až dosud musel střílet mnohem déle, než sundal soupeře. Ale teď už jeho první střela jistě proletěla přímo nádrží. Zadíval se dolů a pozoroval, jak se Hun řítí k zemi. Odsouzený pilot se krčil v kokpitu a rukama si kryl obličej před ohněm. Stroj narazil do země v oblaku dýmu a vzplál plamenem blízko britského

vojenského tábora. Biggles se obrátil zase k letecké bitvě, jejíž účastníci se nyní rozptýlili do širšího prostoru.

Několik Hunů se oddělilo od svého svazku a řítilo se k zákopům. Ale Biggles viděl, že mezi nimi nebyl ani jeden žlutý. Stálo ho to ovšem pár drahocenných sekund, než měl jistotu. Nejdříve dohonil jednoho a pak se pustil za druhým, aby rozpoznal, co hledal. Otočil se zpět k místu, kde ještě křížovalo nebe několik strojů. Když přiletěl blíže, spatřil něco, z čeho by měl za normálních okolností radost. Ale tentokrát mu to vyvolalo na tváři vážný mrak. Rychle si strhl brýle, aby se přesvědčil, že se nemýlí. A nemýlil se.

Za skupiny vypadl jeden jasně žlutý Hun. Na něj divoce útočily dva Camely. Jeden z nich podle znaků Biggles okamžitě poznal. Byl Mahoneyův. Biggles ještě nikdy neviděl pilotovat Camela jako teď. Přímo na dálku cítil nenávist, která ovládala pilota a inspirovala ho k tak brilantnímu letu.

Hun neměl ani špetku naděje. Mahoney vymanévroval při každém oblouku. Jednou, jako by sám chtěl, aby se podezření změnilo v jistotu, se otočil k Bigglesovi bokem. Tam ve žluti přímo zářily velké černé diamanty, namalované na dřevěném boku. Pak se přiblížil Hunův neodvratný konec. Byla jen otázka času, kdy spadne. Camel zůstával jako přilepen k jeho ocasu a kulometry přímo chrlily dlouhé dávky svítících střel. Zdálo se, že pilot žlutého stroje už ani nechce bojovat, ale soustřeďuje síly k pokusu o únik. Kličkoval a otáčel se, jako ryba se štikou v zádech.

Biggles neměl důvod, aby se přidal k honičce. Mahoney byl natolik zkušený, že vše mohl vyřídit sám. Bigglesova přítomnost by mu ještě mohla uškodit. Pokud by se přিপletl do cesty vířícím strojům, oba britští piloti by se museli navzájem sledovat, aby zabránili vzájemné kolizi a v takovém zmatku mohl Hun uniknout.

To byla situace, kterou Biggles nechtěl riskovat, i když ho ruce přímo svrběly. Držel se raději v pozadí, kroužil kolem nich v uctivé vzdálenosti, ale musel vidět konec jednostranného souboje. Náhle v posledním zoufalém pokusu Hun vybočil, otočil se několikrát kolem osy, ale Camel se držel stále za ním a už nehodlal odkládat smrtící úder. Mahoney opět srovnal stroj. Hun už nečekal ani sekundu. Ještě

jednou se zavlnil, pak se pustil do prudkého skluzu a celkem mizerně přistál na blízkém poli.

Biggles, který je cestou dolů sledoval, uhodil v bezmocném vzteku pěstí do dřevěného kraje kokpitu: „Ten žlutý skunk!“ vykřikl. „On se z toho dostal. Nevadí. Mahoney mu dá na místě jeho vlastní medicínu!“

Ale Mahoney nic takového neudělal. Biggles v hloubi duše věděl, že by toho kamarád nebyl schopen. Velitel letky se prostě nemohl snížit ke střelbě na muže, který zůstal neozbrojen a vzdal se mu na milost a nemilost.

Pak si Biggles uvědomil, že ani on by to neudělal. Rozzlobil se ještě víc. S nenávistí v očích se spustil dolů a přistál kousek od Mahoneye, který roloval se svým strojem po zemi přímo k Hunovi.

Když seskočili z kokpitů a rozběhli se ke žlutému stroji, Biggles se bál, aby von Kraudil svůj Albatros nezapálil dříve, než tam dorazí. Ale Boš nic takového ani v úmyslu neměl. Bud' na tuto možnost zapomněl, nebo byl příliš vyděšený.

„Dostal jsem ho!“ hulákal Mahoney, když běželi vedle sebe.

„Ano. Já vím, žes ho dostal ty. Copak se s tebou hádám?“ odpověděl Biggles vztekle. Skutečnost, že jeho velitel letky sám sestřelil ten žlutý stroj a že jeho pilot ještě nakonec unikl odplatě, to byla pořádně hořká pilulka, kterou musel spolknout. Několik kroků před cílem se zarazil. Ten německý pilot rozhodně nebyl typ muže, jakého si Biggles představoval, a jakého líčil Way. Sundal si koženou kuklu a brýle a opřel se o výztuhu křídla. Měl světlé vlasy a modré oči nyní doširoka rozevřené strachem. Tenký pramínek krve mu stékal po popelavých tvářích a on se jej snažil otřít kapesníkem, zatímco se střídavě díval na oba piloty a houf Tomíků, kteří sem s důstojníkem v čele přibíhali z druhé strany přes pole.

Mahoney si zajatce chladně prohlédl, ale neřekl nic.

„Jak se jmenuješ?“ vyštěkl naopak Biggles, s očima plnými nepřátelství.

Němec zavrtěl hlavou, aby dal najevo, že nerozuměl.

Biggles ukázal na muže prstem „Von Kraudil?“ zeptal se.

„Nein, nein!“ zněla odpověď.

Biggles se podíval na Mahoneye a Mahoney na Bigglese.

„Nevěřím, že by to byl on!“ prohlásil Biggles. „Tenhle chlapec nevypadá jako sadistický vrah. Povídám“, obrátil se na důstojníka pěchoty, který se k nim teď připojil, „umíte náhodou vy nebo někdo z vašich lidí německy?“

„Já trochu umím,“ připustil mladý poddůstojník, zacákaný bahnem až za uši.

„Nemohl byste se ho zeptat, jak se jmenuje?“ požádal Biggles.

Voják položil otázku Bosovi a s odpovědí se otočil zpět k Bigglesovi.

„Říká, že se jmenuje Schultz.“

„Požádejte ho o identifikační destičku. Mám zvláštní důvod, abychom to věděli přesně. Nesmíme udělat sebemenší chybu.“

Pěšácký důstojník se opět obrátil na Němce, který sáhl pod halenu a vylovil malý kulatý kousek kovu.

„Mluví pravdu,“ pokračoval poddůstojník, když se na známku zběžně podíval. „Tady je jeho jméno – Wilhelm Schultz.“

„Tak se ho zeptejte, jestli náhodou neletěl se strojem von Kraudila.“

„Ne!“ tlumočil poddůstojník rychlou odpověď a pokračoval ve výslechu. Říká, že tohle byl původně stroj von Kraudila. Ale včera jej předal velitel jemu. Von Kraudil má teď nové letadlo – modré.“

Biggles užasl.

„Modré?“ řekl.

Hun se díval z jednoho na druhého. Když mu tuhle otázku položili, zřejmě nevěděl, kam mířila.

„Ano. Říká, že stroj von Kraudila je modrý a má bílou diagonální čáru za křížem na křídlech.“

„Takže to byl von Kraudil!“ dumal Biggles potichu.

„Proč říkáš byl?“ zeptal se Mahoney.

„Protože jsem ho přece jenom dostal já!“ vykřikl Biggles nadšeně. „Sundal jsem stroj, jaký popisuje tenhle Boš. Bylo to právě před deseti minutami. Pojd', jdeme si to ověřit.“

„Jak se ti podařilo zaplést se do téhle bitvy?“ zeptal se Mahoney, když ho Biggles vedl k modrému Albatrosu, který kus dál v plamenech narazil do země. „Byl jsi někde pryč, když jsme se zvedli – nebo jsi spal ve svém pokoji?“

„Já že spal? U sta hromů!“ protestoval Biggles. „Hodinku jsem přemýšlel jak nejlépe dostat toho žlutého Huna. Jen šťastnou náhodou jsem slyšel o vašem leteckém souboji. Zrovna jsem roloval na start, když na mě Watt Tyler volal, že formace Hunů vyrazila na dva Camely. Ještě mi udal směr a tak jsem přiletěl. Viděl jsem, jak z „kolotoče“ vypadl jeden stroj. Byl modrý a chtěl zdrhnout. Hned jsem po něm šel a poslal ho do pekla.“

„A co pilot?“ zeptal se Mahoney. „Stihl ještě vyskočit z letadla? Jestli ne, musíme se přesvědčit, zdali to byl opravdu von Kraudil. Jinak máme jen slovo toho druhého pilota. A ten pouze potvrdil, že tohle byl von Kraudilův stroj, víte?“

„Hm!“ zabručel Biggles. „Na to jsem nepomyslel. Určitě jsem ho neviděl vyskočit. Ale mohlo ho to vyhodit ven, když stroj dopadl. Každopádně,“ dodal, když se před nimi objevily kouřící trosky modrého stroje, „brzy se to dozvíme.“

Kolem zbytků letadla se tísnil dav důstojníků a mužstva z nedalekého tábora. Mahoney a Biggles se prodrali co nejbližší k ještě doutnajícímu vraku. Byla to jen strašná změt' výztuh a pokroucených drátů. Rozeznat v ní letadlo by žádalo značnou představivost.

„Zatraceně! Taková zkáza!“ zamumlal Biggles.

V horkém vraku se nedalo pátrat po těle pilota. Z místa, kde stáli, nebylo možné rozeznat nějaké zbytky člověka. Mahoney se obrátil k jednomu z důstojníků. „Můžete mi říci, co se stalo s pilotem toho vraku?“ zeptal se.

„Ovšem,“ odpověděl vousatý poručík. „Našli jsme jeho tělo nedaleko odtud. Musel být už mrtvý, když ho to vyhodilo ven. Byl pořádně popálený. Tělo jsme odnesli do tábora.“

„Chceme znát jeho jméno,“ řekl Mahoney „takže jdeme do tábora.“

„To nebude třeba,“ ujistil ho důstojník. „Jmenoval se von Kraudil. Přečetli jsme to z jeho vojenské známky.“

„Takže to přece jen byl náš muž!“ zvolal Biggles.

„Pojď, musíme se vrátit a ohlásit to. Myslím, že si vezmu ten slíbený týden dovolené, jak říkal starej, a pojedu navštívit Marka.“

KONEC